

Giới thiệu Thần Phục

Bối cảnh truyện Thần Phục của tác giả Yên Tử Hồi Thì diễn ra sau khi giấc mộng tạo tên lửa của Triển Tiểu Liên sụp đổ, chỉ muốn tìm một doanh nghiệp ngoại khang kiêu làm chân tiếp tân. Xem tiểu thuyết ngôn tình hiện đại tìm một ông chủ dịu dàng nào đó rồi làm vợ hiền mẹ đảm, kết quả, lại bị cảm thú Yên chiếm đoạt. Truyện hay nào sẽ xảy đến, cùng đón xem nhé.

Bạn đang đọc truyện *Thần Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mở Đầu

Ai ai cũng biết, Yên gia (1) ở Thanh Thành có sở thích biến thái là chặt chân tay người ta.

Một ngày, Băng Dĩnh rơi vào trong tay Yên gia.

Yên gia ám chỉ sex với cô gái nào đó: Lại hết cả đây, lần lượt xếp thành hàng, hiến cho gia thứ quý giá nhất của mình, không được giống nhau, tâm trạng của gia mà tốt thì tạm tha cho mấy người.

Một người chặt đứt ngón trở hiến cho Yên gia, những người khác ào ào bắt chước, ngón cái ngón giữa ngón áp út ngón út đến ngón chân... Vệt máu đầy đất, kêu rên không ngừng, lần lượt rời đi.

Chỉ có bạn trẻ Băng Dĩnh là vẻ mặt bất khuất, cảm thú Yên chờ đợi con nhóc béo này nhảy vào lòng.

Băng Dĩnh cầm lên chiếc kéo máu chảy đầm đìa, cắn răng, xoẹt một cái, đưa bím tóc để mười năm vào tay Yên gia, nghênh ngang mà đi...

Mười chín tuổi, Triển Tiểu Liên đột nhiên phát hiện mình có thai, gọi điện thoại cho Yên Hồi, kết quả, ban ngày ban mặt, cảm thú kia đang lên giường với một người phụ nữ.

Triển Tiểu Liên: “Ừm... Em có thai...”

Cảm thú Yên nói thẳng: “Có thai thì nạo, nói với gia làm gì?”

Triển Tiểu Liên tức giận mắng: “Đờ mờ, vậy anh tốt xấu cũng cho tôi chút tiền nạo thai chứ?”

Yên Hồi cười tà đầu kia: “Gia đã bỏ công còn phải bỏ tiền? Tiền này em tự đi mà bỏ.”

Sau đó Triển Tiểu Liên chợt nghe thấy tiếng kêu của phụ nữ, cao vút ời là cao vút, nghe cái là biết đang làm chuyện đó, Triển Tiểu Liên tức không nói gì, mẹ anh chứ, làm buổi tối thì chết à? Cảm thú Yên bên kia vẫn còn nói: “Có thai thật? Gia không phải đã cho em một lọ thuốc, không uống hay là thế nào? Gia ghét trẻ con nhất, khóc khóc nháo nháo ầm ĩ chết người, đừng nói giỡn với gia, nếu là thật thì mau mà đi nạo...”

Triển Tiểu Liên giận quá cũng hết giận, liền cười cười, nói: “Được rồi được rồi, ngại cứ vui sướng trước đi, em còn đang đi học, bây giờ chưa định sinh em bé, coi như em nhiều chuyện, em cúp đây.”

Triển Tiểu Liên muốn cúp điện thoại, cảm thú kia còn không cho, “Đừng giờ trò với gia, không có là tốt nhất, nếu thật, em nạo nhanh cho gia, gia bây giờ đang bận, sau này bồi thường em.”

Triển Tiểu Liên như không có gì đáp một câu: “Được, vậy ngại cứ tiếp tục đi, nhớ đừng quên cho em cái gì ha.”

Cúp điện thoại, Triển Tiểu Liên bắt đầu đếm tiền mình mang theo, tiền sinh hoạt toàn bộ ở đây, nạo thai một lần mất bao nhiêu tiền?...

Triển Tiểu Liên nắm tay Phí Tiểu Bảo: “Về mặt Yên gia đây là thế nào? Yên tâm, chị đây xem nhiều tiểu thuyết rồi, cái loại tiết mục mang bóng mà chạy đó quá xưa rồi, chị cảm thấy loại phụ nữ ấy chính là đồ đàn, chị không thích. Hơn nữa, người thừa kế của Yên gia sao có thể đến phiên chị đây sinh chứ? Mà nếu sinh thật, bây giờ cũng phải sáu bảy tuổi rồi, đây mới bao nhiêu? Con yêu qua đây, nói cho Yên gia con năm nay bao nhiêu.”

Phí Tiểu Bảo bập bẹ nói: “Bốn tuổi.”

Yên Hồi lão đảo đi qua, sờ đầu Phí Tiểu Bảo, nụ cười mê hoặc lòng người: “Vậy, thằng con hoang này là của ai? Đừng nói với gia, nó là do em sinh với tên đầu bò nào. Gia nói rồi, gia không thích.”

Triển Tiểu Liên cười cười: “Yến gia đừng như vậy mà, ngài đại nhân đại lượng, tức giận cái gì với người chết chứ. Cho dù ngài muốn đào mồ rồi thiến cũng không thành đâu, tro cốt ấy đều rắc vào biển mất rồi.”

...

Yến gia muốn là cái gì? Là thần phục!

Yến gia chính là muốn làm cho phụ nữ trên thế giới quỳ dưới quần hần, đương nhiên, trong đó nhất định bao gồm con nhóc béo có tên Triển Tiểu Liên ấy.

Đàn ông cận bã VS con gái nhà lành, giống như Napoleon đụng phải Waterloo, là bề tôi dưới váy hay là khách chơi trong màn, rốt cuộc ai khiến ai cam nguyện thần phục, chỉ có người trong cuộc tự biết.

Chú thích:

(1) “gia” này là trong từ “đại gia”, Yến Hồi chuyên môn dùng từ này để gọi mình

Bạn đang đọc truyện *Thần Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Thần Đồng

Triển Tiểu Liên cho rằng, con người trên đời này, chung quy sẽ gặp phải mấy cận bã như thế.

Cận bã nhất phải kể tới con chó hoang nhà An Lý Mộc sát vách kia, con chó ấy thích nhất là cắn Triển Tiểu Liên. Hôm qua nó cắn bắp chân cô một miếng, Triển Tiểu Liên biết mình hơi béo, nhưng có béo cô cũng sẽ không bị chó nhìn thành thịt thủ lợn chứ? Mất của con chó đây cũng không biết mọc như thế nào, nghiêng đầu chảy nước miếng, âm thầm cạp cái chân mập của Triển Tiểu Liên một cái, lúc ấy tiếng kêu thảm thiết của Triển Tiểu Liên vang đến tận trời.

Triển Tiểu Liên trưởng thành sớm hơn các cô gái bình thường, cô muốn những chàng An Lý Mộc không phải chuyện ngày một ngày hai, sau cùng bởi vì có lòng gian mà không có can đảm mà thôi, phòng chừng con chó hoang kia nhìn thấu ảo tưởng của Triển Tiểu Liên đối với chủ nhân của nó, cho nên chuyên đối địch với cô.

Lúc Triển Tiểu Liên mười ba tuổi, An Lý Mộc chủ động trêu chọc cô, về sau hai người lên lút hẹn hò, anh còn thăng thấn với Triển Tiểu Liên, thật ra anh chờ Triển Tiểu Liên nhào tới đã lâu rồi, kết quả Triển Tiểu Liên ngoại trừ chảy nước miếng với anh, cũng không có động tĩnh gì, bị buộc không có cách nào, An Lý Mộc đành phải tự mình chủ động, vì thế, Triển Tiểu Liên hối hận một lúc lâu.

An Lý Mộc và Triển Tiểu Liên chính là cái loại thanh mai trúc mã mà người ta thường nói ấy, chẳng qua chênh lệch tuổi tác giữa đôi thanh mai trúc mã này hơi lớn một chút.

Khi An Lý Mộc lên lớp năm, trên nông Triển Tiểu Liên còn mặc tã chập chững bước đi, An Lý Mộc tan học về, cô liền chạy đằng sau anh giống như cái đuôi nhỏ, thường xuyên chưa chạy được mấy bước là đã chạy hết nổi, sau đó đứng tại chỗ gào khóc, An Lý Mộc chưa trở lại cô sẽ không im tiếng, nước mắt không thấy giọt nào, mà cổ họng thì có thể gào đến khản luôn.

An Lý Mộc trưởng thành chính là cái loại thiếu niên tuấn tú mặt mày xinh đẹp, hoàng tử bạch mã trong cảm nhận của thiếu nữ hoài xuân. An Lý Mộc bây giờ đang học lớp mười hai trong trấn, thành tích nổi trội xuất sắc, tính cách ôn hòa, người trên trấn Nam Đường đều nói, An Lý Mộc còn nghe lời khôn ngoan hơn cô nhóc nhà họ Triển kia, ai gặp cũng khen, căn bản không cùng cấp độ với Triển Tiểu Liên.

Về phần Triển Tiểu Liên, chiếu theo lời mẹ cô, ấy chính là trời sinh phản kháng, không chọc chết người không thôi. Hàng xóm xung quanh vừa nghe thấy tên Triển Tiểu Liên, về mặt ai cũng rồi rã, không biết nên đánh giá như thế nào.

Triển Tiểu Liên có một bộ óc cực kỳ thông minh, thông minh đến mức người hay thần cũng cảm tức, là thần đồng nổi danh trấn Nam Đường. Trí nhớ siêu cường của Triển Tiểu Liên là do ba cô phát hiện sớm nhất, phàm là thứ Triển Tiểu Liên đã xem qua, sẽ không có gì là không nhớ được, bình thường ba mẹ cô mà quên mất cái gì, Triển Tiểu Liên nằm bên cạnh xem sách thiếu nhi, đầu cũng không ngẩng lên nói cho ba mẹ ngày nào tháng nào năm nào, ai cầm đi đâu, thậm chí điệu bộ nói chuyện động tác bước đi lúc ấy cô cũng có thể miêu tả rõ ràng không sai chút nào, mẹ cô không để ý, cho rằng trí nhớ trẻ con tốt là bình thường, nhưng ba cô phát hiện, con gái ông ghi nhớ không phải chuyện một tháng hai tháng trước, mà là vài năm trước thậm chí tất cả mọi chuyện khi cô vẫn còn bé xù.

Dựa theo cách nói trong tiểu thuyết võ hiệp, Triển Tiểu Liên ấy chính là thần tiên tỷ tỷ có khả năng xem qua là nhớ.

Đáng tiếc, thần tiên tỷ tỷ từ trong bụng mẹ đã ôm bệnh, tiền chữa bệnh nhà họ Triền tiêu trên người Triền Tiểu Liên, lúc này phỏng chừng đủ mua hai ba căn nhà, vì thế bà nội Triền Tiểu Liên không ít khi lải nhải, nói một con nhóc lừa đảo không đáng, con gái gia tộc họ Triền rất nhiều, cũng muốn con trai, bà cô bảo ba mẹ cô lại sinh một đứa nữa, nam hay nữ cũng được, ít nhất là khỏe mạnh, đỡ cho ngày nào đó Triền Tiểu Liên không còn ngay cả một người lo ma chay cũng không có, ý là mặc kệ bệnh của Triền Tiểu Liên, để cô tự sống tự chết quên đi. Bởi vậy có thể thấy, Triền Tiểu Liên trong cảm nhận của bà nội cô là cái gì.

Vì dùng thuốc quanh năm, Triền Tiểu Liên béo mập, chính là cái loại vóc người nhìn rất béo, thể nhưng trên thực tế thịt trên người lại không nặng, vì chuyện này Triền Tiểu Liên không thiếu bị đám trẻ con xung quanh chế giễu, cả ngày gọi cô là “nhóc béo nhóc béo”, vì thế, Triền Tiểu Liên hận nhất là người ta nói cô béo, mặc dù đây là sự thực.

Có điều, không biết vì sao, làn da của Triền Tiểu Liên trái ngược với màu da vàng như nền của người dùng thuốc quanh năm, làn da của cô còn đẹp hơn da dê của cô gái bình thường, trắng nõn nà, trên khuôn mặt tròn trĩnh không thấy một nốt ban hay nốt ruồi, trên mặt cũng mười năm không đeo một cặp mắt kính to, mắt kính ấy không phải là bởi vì mắt cận thị, mà là vì chính cái gì đó, lúc Triền Tiểu Liên còn rất nhỏ, ba cô đưa cô ra ngoài một lần, về sau dân ở đó mới biết ba cô đưa con gái ông đến một nơi tên là Tương Giang, đặc biệt đi đặt kính mắt, vậy đáng bao nhiêu tiền ấy chứ, hàng nghìn đồng cứ như vậy ném vào, mắt kính ấy nghe nói cần mấy trăm đồng tiền, bằng đến thu nhập bốn năm tháng của mấy người, bác sĩ nói, kính mắt chính đúng còn phải ba năm thay một lần, ít nhất đeo đến mười tám tuổi, đốt bao nhiêu tiền thì khỏi phải nói.

Bởi thân thể không tốt, Triền Tiểu Liên không đường đường chính chính đi học được ngày nào, lúc người ta đi học cô bị ba mẹ nhốt trong nhà, cho nên sở thích lớn nhất của cô chính là ngồi trên ban công nhà mình, xuyên qua thủy tinh sạch sẽ, trông mong nhìn các bạn nhỏ khác kết bè kết đội đi đến trường, về mặt là hâm mộ ghen tị.

Tất cả tri thức của Triền Tiểu Liên đều là tự học, khi các bạn nhỏ khác học aoe ở trường, Triền Tiểu Liên đã coi sách giáo khoa tiểu học như sách thiếu nhi mà lật một lần, hơn nữa ba mẹ cô đều là giáo viên, tiền độ học tập của Triền Tiểu Liên nhanh đến dọa người.

Lúc Triền Tiểu Liên mười hai tuổi, ba cô nhờ quan hệ cho cô tham gia thi đại học, khi có kết quả, tổng điểm hạng nhất trấn Nam Đường, tổng điểm hạng bốn thành phố Bãi Yến, trừ đi ngữ văn và tiếng Anh, các môn khác đều là điểm tối đa, ba cô cảm thấy điểm số không bình thường, đi tra lại, kết quả phát hiện con gái ông môn ngữ văn và tiếng Anh một chữ cũng không viết.

Một đại học có danh trong nước tuyển chọn Triền Tiểu Liên, nhưng ba mẹ cô cảm thấy tuổi cô quá nhỏ, chỉ sợ không thể quen với cuộc sống đại học, vì thế cho cô một lần nữa học từ lớp bảy (1), nhân tiện cũng rèn luyện khả năng tự lo liệu của cô.

Học sinh khai giảng, Triền Tiểu Liên liền đi học lớp bảy, đây là lần đầu tiên cô chính thức bước vào cổng trường trong kiếp này, nhưng vì cơ thể, ba cô không dám để cô trọ ở trường, mỗi ngày đều không ngại cực khổ đi đón Triền Tiểu Liên.

Bên này Triền Tiểu Liên nói cho An Lý Mộc rằng cô sắp đi học, bên kia An Lý Mộc nói cho Triền Tiểu Liên rằng anh thi đỗ trường cảnh sát, khai giảng anh sẽ phải đi học tại đại học cách đây hai thành phố.

Sách Triền Tiểu Liên xem từ nhỏ đến lớn chính là từng xấp từng xấp, xem bao nhiêu cũng chẳng sao, nhưng vấn đề mấu chốt là cô sách gì cũng xem, có thể nói là không kiêng kỵ, mỗi khi ba mẹ cô đi dạy, cô đều một mình dưới góc tường nhà bà mình, kéo hết những thứ có chữ ra xem một lần. Một ngày, cô phát hiện một quyển sách nhỏ nhỏ, dày dày trên giường hai cô chị họ, góc trên bên trái trang bìa có dòng chữ nhỏ “Series tiểu thuyết tình nhân”, chữ to chính giữa viết “Bố già đại nhân của tôi”.

Triền Tiểu Liên bị cái tên sách này làm cho rét run một trận, nhưng sách trong nhà cô đã xem hết rồi, nên ngồi ban công xem cả quyển sách này luôn, ảnh hưởng trực tiếp nhất mà quyển sách này gây cho Triền Tiểu Liên, chính là làm cho Triền Tiểu Liên định vị đối tượng tương lai là ông chủ loại hình điệu dăng, cô rất thích nam chính trong đó, ấy quả thực chính là người đàn ông tốt tuyệt thế tập hợp ưu điểm của đàn ông khắp thiên hạ.

An Lý Mộc chính là bị Triền Tiểu Liên chọn trúng sau khi đọc quyển sách này, tiếp xúc thân mật của An Lý Mộc và Triền Tiểu Liên chỉ thiếu một bước cuối cùng. Thật ra nổi lần không phải là Triền Tiểu Liên ngăn cản, mà là An Lý Mộc không dám.

Triền Tiểu Liên quả thật trời sinh phản kháng, chuyện mẹ cô càng không cho phép, cô lại càng muốn thử, kết quả An Lý Mộc đánh chết cũng không dám, nhiều nhất chỉ dám sờ sờ hôn hôn.

An Lý Mộc dù gì cũng là học sinh cấp ba, thành tích lại còn nổi trội, cũng đọc nhiều sách, thế nào anh cũng biết tuổi của Triền Tiểu Liên chưa thể chạm vào, mười ba tuổi, anh mà đụng chạm thật, chiếu theo lòng che chở con cái của ba mẹ Triền Tiểu Liên đối với cô, anh dám chắc sẽ bị làm cho ngồi tù, cho nên An Lý Mộc đánh chết cũng không dám vượt qua bước cuối cùng.

Nghỉ hè qua đi An Lý Mộc sẽ lên đại học, Triền Tiểu Liên cũng bị ba cô đưa đến trường trung học trong trấn báo danh, ngày báo danh cùng một ngày với ngày An Lý Mộc đến trường, Triền Tiểu Liên không có cả đến cơ hội đi tiễn An Lý Mộc, Triền Tiểu Liên tỏ vẻ rất đau lòng, thiếu nữ ôm ấp tình cảm, còn chép đông ghép tây, viết bài thơ tình để kỉ niệm ngày người trong lòng rời nhà, trời biết Triền Tiểu Liên hận nhất là viết văn.

Triền Tiểu Liên đến trường thật ra chính là đi để chọc tức thầy cô, bất kể học môn gì, Triền Tiểu Liên đều xem sách tuyệt nhiên trái lại với môn thầy cô đang dạy, hoặc là vẽ linh tinh trong sách, thầy cô chắc chắn tức giận, có ý gọi cô đứng lên trả lời câu hỏi, nói rằng không trả lời được thì đứng ngoài cửa, kết quả hỏi cái gì cô đáp cái đó, thầy cô muốn bới ra một lỗi cũng không được, một ngày qua đi, Triền Tiểu Liên đắc tội giáo viên tất cả các môn.

Ngày đầu tiên khai giảng ba cô bị giáo viên gọi tới trường hai lần, buổi sáng một lần buổi chiều một lần, còn là giáo viên khác nhau, có thể nói cấp hai trong trấn đã lâu lắm rồi mới có lần đầu tiên, mồm hôi trên đầu ba cô bốc hết ra ngoài, ông dù gì cũng là giáo viên đại học, con gái bảo bối của ông thật đúng là... Việc này về sau cả trường đều biết, nhưng không phải là bởi vì Triền Tiểu Liên kéo người nhà đến, mà là vì trí nhớ không gì sánh kịp của Triền Tiểu Liên kia.

Có người hỏi ba cô đầu óc của con gái ông phát triển như thế nào, sao lại thông minh như vậy? Ba cô khi trước mặt người ta thì cười ha hả, xoay người, ông sẽ nhìn một phương hướng không nói một lời, một lúc lâu, mới châm một điếu thuốc, chờ rít khói vào miệng, lại dường như nhớ tới cái gì, ném xuống đất giậm tắt.

Có rất nhiều người đều nói, ngoại trừ đầu óc, con gái bảo bối nhà Triển Vệ, trông chả giống ba mẹ cô chút nào, thật ra ba cô biết, ngay cả đầu óc cũng không giống.

Chú thích:

(1) giáo dục Trung Quốc được chia thành các cấp học là: tiểu học (6 năm), trung học cơ sở (3 năm), trung học phổ thông (3 năm); vậy nên lớp bảy tương ứng với năm đầu tiên của cấp hai

Bạn đang đọc truyện *Thần Phục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tôi Là Học Sinh Hur Tôi Sợ Ai?

Triển Tiểu Liên vào trung học là nhờ quan hệ của ba cô, ba cô bản thân là giáo viên đại học, giới giáo dục chung quy sẽ có bạn bè cùng học, Triển Tiểu Liên chẳng khác nào học sinh chuyên trường, không thi mà vào, ngày đầu tiên Triển Tiểu Liên đến trường đã đắc tội một loạt giáo viên, có giáo viên đương nhiên chướng mắt cô, cảm thấy cô chẳng qua có chút ít thông minh, dám chắc là thời gian nghỉ ở nhà tự mình chuẩn bị bài ôn tập trước.

Thật ra Triển Tiểu Liên có một khuôn mặt học sinh loại ưu, một đôi mắt to đen như mực trên khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa, đeo kính gọng đen thật to, tết hai bím tóc lớn, mập mạp, vừa nhìn chính là loại bé ngoan chăm học, chỉ nhìn một lần, thực sự sẽ có rất nhiều người bị bề ngoài của cô lừa, kết quả, cô toàn là làm những chuyện khiến người ta mở rộng tầm mắt. Tỷ như, đi học thì ngủ, đi học thì xem tiểu thuyết, thi thì nộp giấy trắng, điểm danh đi toilet rồi một đi không trở lại, xin nghỉ trốn học...

Dù sao, chuyện nghịch ngợm gây sự mà học sinh hư đã làm, Triển Tiểu Liên sau một tuần khai giảng đã làm hết một lượt, hơn nữa không hề hối hận.

Triển Tiểu Liên còn có một thói xấu khiến thầy cô ghét cay ghét đắng, chính là cô kiên quyết không làm bài tập, bài tập môn nào cũng không làm, mỗi lần kiểm tra bài tập cả lớp là Triển Tiểu Liên không làm, đặc biệt ba cô còn tới trường, nói con gái nhà mình thân thể không tốt, không thể phạt về thể xác, xảy ra chuyện thì ông không để yên cho người ta, thầy cô còn có thể làm sao? Thời gian càng lâu, đối với Triển Tiểu Liên chính là tâm tính mặc kệ, phụ huynh đã không quản, thầy cô lại càng không quản, bình thường giáo viên giảng bài cô ngủ, giáo viên nói hăng say cô ngủ càng hăng, các học sinh khác mỗi ngày sớm rời giường học bài, Triển Tiểu Liên nằm ngủ trên giường như heo, khi thi người ta vội vàng trả lời câu hỏi, bài thi của Triển Tiểu Liên trống rỗng, chỉ viết cái tên, nằm sấp trên bàn ngủ nước dãi ướt nhẹp cả bài thi.

Triển Tiểu Liên thật sự không phải là đứa bé ngoan nghe lời, nhưng cô có chỗ tốt chính là bản thân cô không nghe lời, cô sẽ không quấy rầy người khác, đặc biệt là sau khi cô phát hiện bên cạnh công trường có tiệm cho thuê sách. Dù thế nào, đợt ấy, mỗi ngày bạn học trong lớp đều có thể nhìn thấy Triển Tiểu Liên ngồi hàng ghế cuối cùng trong lớp, ôm sách tiếng Anh mà nhìn, thật ra bên trong sách tiếng Anh kẹp quyển tiểu thuyết ngôn tình. Giáo viên chủ nhiệm cũng bó tay với cô.

Ba cô thấy cô ở trường không được thầy cô thích, sợ con gái nhỏ không chịu được, liền dỗ Triển Tiểu Liên: “Tiểu Liên, nếu con có thể đứng đầu môn toán kỳ thi này, ba sẽ đưa con đi nhà đi ở Thanh Thành chơi.” Giáo viên chủ nhiệm dạy toán học, tốt xấu để giáo viên chủ nhiệm đổi cái nhìn với cô con gái đã.

Đi của Triển Tiểu Liên nửa năm trước gả tới Thanh Thành, Triển Tiểu Liên trước kia thích nhất là đi, sau khi lấy chồng Triển Tiểu Liên rất ít khi gặp, lần gặp gần đây nhất cũng đã là nửa năm trước, còn là vì lúc đi lại mặt mới thấy. Triển Tiểu Liên vừa nghe ba cô nói như vậy, vì đi nhà đi, liền đồng ý.

Khi có thành tích cuộc thi của Triển Tiểu Liên, toàn bộ trường học đều kinh ngạc, toán học điểm tối đa, không hề nghi ngờ hạng nhất trong khối, thế nhưng ngữ văn tiếng Anh và các môn khác, toàn bộ nộp giấy trắng.

Điểm tối đa môn toán trong trường còn có một người, nhưng là một học sinh học lại, rất nhiều người đều nói Triển Tiểu Liên gian lận khi thi toán, ngay cả giáo viên cũng nói thế, nhưng địa điểm thi của Triển Tiểu Liên là lớp học sinh hư, chẳng có ai điểm cao bằng cô, học sinh học lại thì thi ở lớp năng cao, có gian lận kiểu gì? Cô chép bài ai được?

Triển Tiểu Liên vì đi nhà đi mới nghe lời ba thi được điểm tối đa môn toán, vốn không quan tâm phản ứng của người khác, quay về liền cầm phiếu điểm báo ba cô đưa cô đi Thanh Thành. Lời đã nói là phải thực hiện, ba cô nhìn điểm số của cô cảm thấy mí mắt cũng đau, thật đúng là chỉ thi đứng đầu môn toán.

Triển Tiểu Liên vì bị bệnh mà từng đi không ít nơi, ba cô cũng từng đưa cô gặp không ít người, phần lớn là bác sĩ, nhưng Triển Tiểu Liên chưa từng đến Thanh Thành, một lần cũng chưa đi, cho nên Triển Tiểu Liên cực kỳ hưng phấn.

Ngồi chính là cái loại xe ba bánh, gió lùa bốn phía, lái khi trời lạnh, gió thổi qua, đau tựa như dao cắt vào mặt, Triển Tiểu Liên được ba và mẹ ôm vào trong lòng, mẹ cô còn đặc biệt mang theo cái áo khoác ngoài, bọc Triển Tiểu Liên chặt chẽ, Triển Tiểu Liên không thể trúng gió, trúng gió cô sẽ phát sốt, cơ thể cực kỳ yếu ớt, tương đương là bị ba mẹ cô bọc một đường đến Thanh Thành, ba bánh xe cực kỳ xóc nảy, Triển Tiểu Liên cũng bị xóc mà thiếp đi, cuối cùng là ba cô công cô đến nhà đi.

Di hiện giờ còn chưa có con, Triển Tiểu Liên khó khăn lắm mới đến một lần, chắc chắn cái gì cũng chiều nàng, muốn cái gì cho cái nấy, đương thì là công nhân bình thường, con người thành thật yên phận, nghỉ hè giáo viên học sinh nghỉ, nhưng đương thì phải đi làm, đi là giáo viên nhà trẻ, bây giờ cũng là lúc nghỉ, vừa vặn có thể chơi với Triển Tiểu Liên. Ba cô hỏi thăm bệnh viện nào của Thanh Thành tốt nhất, muốn đưa Triển Tiểu Liên đi xem thử, thân thể Triển Tiểu Liên không tốt là trường kỳ, ba cô là đội cơ hội liền hỏi thăm trị liệu cho thân thể con gái thế nào.

Triển Tiểu Liên nghe di muốn dẫn cô đi dạo phố trong nội thành, vui mừng tựa như cái gì, thật ra thì đi và ba mẹ liền hợp lại lừa Triển Tiểu Liên đến bệnh viện. Triển Tiểu Liên cùng đi đi trên đường mới biết ba cô lại đưa cô đi bệnh viện, cái mặt tròn thiếu chút nữa là dài ra. Nhưng ra khỏi bệnh viện ba cô vẫn còn cho cô theo đi đi dạo phố, xem như bù lại tâm tình bề tan tành của Triển Tiểu Liên.

Đi ngang qua một khách sạn tựa như cung điện, chỗ cửa sổ một chiếc ô tô nhỏ bóng loáng mới toanh, là mẫu Triển Tiểu Liên chưa từng nhìn thấy, cô liền đứng lại xem thêm mấy cái, tiếng náo nhiệt trong khách sạn đều truyền tới, xem ra giống như là người ta đang kết hôn, loại hôn lễ kiểu tây này bây giờ rất ít thấy, Triển Tiểu Liên vừa định đi đứng trước đến gần xem cô dâu, đã bị một người áo đen đẩy ra: “Tàn ra tàn ra, nơi này không phải chỗ cho trẻ con xem náo nhiệt!”

Triển Tiểu Liên bị đẩy lão đảo một cái, nhìn nhìn đám người áo đen kia, cảm thấy vẫn là rất dọa người, cũng không dám lên tiếng, di vội vàng kéo Triển Tiểu Liên tránh đi, hạ giọng nói: “Tiểu Liên, chúng ta không tới gần chỗ này, ra vào chốn này, đều là mấy tên lưu manh, chính là xã hội đen cả ngày lấy dao lấy cùn đánh giết giết, nhưng xem điệu bộ hôm nay là có chuyện vui gì đó...”

Triển Tiểu Liên “à há” một tiếng, đang chuẩn bị rời đi cùng di, đột nhiên nhìn thấy cửa lớn trang trí rất đẹp mắt của khách sạn kia lao ra một bóng người, người nọ mặc giống như chim công, trên mặt đeo kính râm lớn, cả người tỏa ra vẻ thô bạo, Triển Tiểu Liên cũng không thấy rõ mặt người ta, dù sao chỉ thấy một con chim công lao xuống, nhắc chân đá văng người bên cạnh xe con, mở cửa xe chui vào, sau đó cái xe hơi kia liền tựa như ăn thuốc nổ bắt đầu gầm gừ, ầm ầm ầm xông ra ngoài, người xung quanh tản ra như chim muông, lái xe kia căn bản không có mắt, cũng không sợ đụng phải người, có một người mặc áo đen né chậm, bị đụng bay vào trong bụi hoa, kết quả cái xe ấy cũng không dừng, lưu lại khí thải đen thui.

Miệng Triển Tiểu Liên thành hình chữ “o” mà không biến trở lại, cảm thấy người biết lái ô tô thực sự là rất oai, đụng vào người ta còn có thể đúng lý hợp tình chạy trốn, cô về sau trưởng thành có tiền, chuyện thứ nhất chính là muốn lái ô tô, chọc tức người nhà bà nội cô.

Đang nghĩ, liền thấy trong cửa khách sạn kia lao ra một cô gái trẻ ăn mặc rất mát mẻ, trên mặt cô gái kia lõe lẹt, khúc chỗ đen chỗ trắng, Triển Tiểu Liên hoàn toàn nhìn không ra cô ta đẹp mặt hay khó coi, dù sao cô chỉ nghe thấy cô gái kia giậm chân tại chỗ thét chói tai đối với màn khí thải ô tô kia: “Họ Yên, anh quay lại cho tôi...”

Bạn đang đọc truyện *Thần Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Nước Mũi Của Anh Đầu Gỗ

Sau khi Triển Tiểu Liên về nhà liền nói với ba cô chuyện chứng kiến hôm nay, ba cô sờ sờ đầu con gái, cười nói: “Tiểu Liên sau này sẽ lái xe ngoan ngoan tuân thủ quy tắc giao thông, không phải ai cũng có thể lái xe như vậy. Đó là không đúng, có biết hay không?”

Triển Tiểu Liên “à há” một tiếng, tỏ vẻ đã hiểu, cô còn tưởng rằng biết lái ô tô đều có thể oách như thế, thì ra đây cũng là phải tùy người.

Ba mẹ cô mang theo cô ở nhà đi ba ngày, đã phải trở về, kết quả sau khi về nhà có một sự ngạc nhiên lớn.

Trường An Lý Mộc cho nghỉ đông, ngày thứ ba Triển Tiểu Liên đi anh cũng về đến nhà, kết quả phát hiện người yêu nhỏ của anh không ở nhà, hỏi thăm mới biết ba mẹ Triển Tiểu Liên mang theo cô đi Thanh Thành, ra ngoài chơi một vòng với bạn học cấp ba ngày trước, hôm nay tới đây thử vận may, đi đã ba ngày rồi, cũng nên về nhà chứ?

Số An Lý Mộc rất may, đi dạo một vòng trước cửa nhà Triển Tiểu Liên, đang định đi về, quay đầu liền nhìn thấy ba bóng người từ xa, vừa thấp vừa tròn ở giữa kia không phải là Triển Tiểu Liên sao, trên người Triển Tiểu Liên bị ba cô trùm vào áo khoác vải của quân đội, bước đi cũng thờ ơ gấp, không phải đi đường mệt, mà là bị áo khoác đè. Cái mặt tròn của cô đỏ bừng, thờ hờ hờ, “Ba, con sắp đi không nổi.”

Ba cô liếc nhìn cô, dỗ cô: “Tiểu Liên ngoan, sắp về đến nhà rồi, cơ thể con yếu ớt, phải vận động nhiều hơn.”

Mắt Triển Tiểu Liên tròn trắng: “Ba, con là bị cái áo khoác đè...”

Mẹ cô nghe vậy, vươn tay nhắc cổ áo khoác của cô, “Mẹ chia sẻ giúp con, vậy là được rồi chứ?”

Triển Tiểu Liên cảm thấy mắc cỡ chết người, vốc người cô lùn lại béo, người ta nhìn từ xa không phải tựa như thấy là mẹ cô nhắc cô mà đi? Triển Tiểu Liên vội vàng đẩy tay mẹ cô ra, sau đấy nhìn thấy An Lý Mộc đứng ở cửa nhà cô, Triển Tiểu Liên gào khóc hai tiếng, chạy băng băng: “Anh Đầu Gỗ!”

An Lý Mộc mặc áo lông mới mua, hai tay đút trong túi, cũng qua đón, “Tiểu Liên, em đã về?”

Ba mẹ cô ai có thể ngờ An Lý Mộc mười chín tuổi và Triển Tiểu Liên mười ba tuổi yêu đương? Triển Tiểu Liên cho dù bây giờ ôm An Lý Mộc hôn hai cái, có lẽ ba mẹ cô cũng sẽ không nghĩ về phương diện ấy, chủ yếu là Triển Tiểu Liên quá nhỏ, tuổi nhỏ vóc dáng nhỏ, mẩu chốt là khuôn mặt kia cũng nhỏ, chính là đứa trẻ cứ vui vẻ là dính lấy anh hàng xóm.

“Đầu Gỗ vào nhà chơi đi, Tiểu Liên nhà bác đã sớm nhắc mãi cháu rồi.” Mẹ cô vừa nói, vừa lấy chìa khóa ra mở cửa.

Hai tay Triển Tiểu Liên kéo túi của An Lý Mộc, lén lút sờ tay anh bên trong, vừa sờ còn vừa nhe răng cười với anh, An Lý Mộc cũng chỉ cười trừ, không biết nên nói cái gì, anh phát hiện, cô nhóc này còn háo sắc hơn mình tưởng tượng.

Cửa vừa mở ra, Triển Tiểu Liên liền kéo An Lý Mộc vào, đẩy An Lý Mộc về phía phòng mình, sau đấy lại chạy tới lấy túi trong tay ba cô, ngồi xổm xuống kéo khóa lục đồ, “Anh Đầu Gỗ, em có quà cho anh...”

Mẹ cô cười như gì, quay đầu nói với ba cô: “Tiểu Liên nhà mình có phải cũng quá dính Đầu Gỗ hay không? Anh xem xem...”

Ba cô cũng cười theo, chỉ cần dặn Tiểu Liên đừng quá ăm ỉ người ta.

Triển Tiểu Liên làm như không nghe thấy, ôm quà mình mua cho An Lý Mộc xong liền kéo An Lý Mộc về phòng mình, còn khóa luôn cửa từ bên trong.

Bên này khóa cửa, bên kia Triển Tiểu Liên ném quà mình ôm trong tay xuống đất, nhảy lên người An Lý Mộc như con khỉ, lập tức làm anh ngã nhào xuống giường, ấn anh hôn “chụt chụt” mấy cái, “Anh Đầu Gỗ, anh nhớ em không?”

An Lý Mộc bị cô đè trên giường, tay còn phải đỡ cô không để cho cô ngã, “Tiểu Liên, tiếng động của em nhỏ thôi...”

Mặt tròn của Triển Tiểu Liên tức giận, hung thần ác sát hỏi: “Anh rốt cuộc nói có nhớ em hay không hả?”

An Lý Mộc vội vàng gạt đầu: “Nhớ, cũng sắp muốn chết luôn rồi.”

Triển Tiểu Liên lúc này mới cho anh ngồi dậy, nhưng chính mình vẫn còn nép trong ngực anh, hai người mặt đối mặt ôm lấy nhau, Triển Tiểu Liên bắt đầu bức cung An Lý Mộc: “Trường quân đội các anh có nữ hay không? Trông thế nào?”

An Lý Mộc nghĩ nghĩ, nói: “Có nữ sinh, nhưng ít hơn nhiều...”

Còn chưa nói hết, Triển Tiểu Liên lập tức nổi giận: “Cái gì?! Có nữ sinh? Anh còn ngại ít?! Anh Đầu Gỗ, anh sao có thể như vậy?”

An Lý Mộc lập tức đau đầu, sợ cô ồn ào ba mẹ cô cũng nghe thấy, vội vàng nói: “Lớp bọn anh không có, không có một nữ binh nào, hơn nữa nhà trường nghiêm cấm yêu đương, Tiểu Liên em đừng đa tâm nhé.”

Phương thức liên lạc khi An Lý Mộc và Triển Tiểu Liên đi học chỉ có viết thư, điện thoại bây giờ rất hiếm thấy, đừng nói là gọi, có thể nhìn thấy đã là không tệ, hơn nữa tiền điện thoại rất đắt, hơn một đồng một phút, không mấy người dùng được, nhà An Lý Mộc và Triển Tiểu Liên đều không có điện thoại, nhà có điện thoại trên trấn Nam Đường có thể đếm được trên đầu ngón tay, phương thức thông tin duy nhất chỉ có viết thư.

Triển Tiểu Liên hận nhất là viết văn, kết quả vì người yêu nhỏ của cô chỉ có thể bắt đầu học viết thư, Triển Tiểu Liên viết thư đều là chép, ghép đồng lấy tây từ nội dung trong sách mà cô từng xem trước đây, mỗi lần An Lý Mộc nhận được thư của Triển Tiểu Liên đều phải chuẩn bị tâm lý trước, anh cũng không biết thư anh nhận được rốt cuộc là thư tình kiểu Trung Quốc hay là lời tâm tình kiểu tây, dù sao, thứ chấp vả mà ra, chung quy không hề có logic, rất đánh đố tư duy người ta.

An Lý Mộc thật ra rất sớm lúc trước đã biết suy nghĩ của Triển Tiểu Liên và khuôn mặt nhỏ nhắn của cô là hai thái cực khác nhau, khi cô còn bé xú, đã dùng một loại ánh mắt rất... rất đáng khinh nhìn lên anh, anh tắm rửa cô từng nhìn lên, đi vệ sinh cô cũng từng nhìn lên, đến nỗi về sau, An Lý Mộc chỉ cần có động tác còi quần, anh đều sẽ phản xạ có điều kiện nhìn xem cô nhóc kia có phải lại đang nhìn lên hay không.

An Lý Mộc mười chín tuổi, cái nên biết hay không, anh đều đã biết, động tác của Triển Tiểu Liên có đôi khi rất quá đáng, thật ra cũng là đang khiêu khích anh nhóm lửa, tựa như bây giờ, cô nhóc Triển Tiểu Liên này, cái tay nhỏ bé ấy lại dám theo quần An Lý Mộc sờ xuống dưới, thật ra thì Triển Tiểu Liên cũng không hiểu biết động tác của mình, thế nhưng cô thấy trong sách có ghi mà, đàn ông sẽ thích.

An Lý Mộc thiếu chút nữa kêu ra tiếng, liếc chết ấn tay cô không cho động đậy, Triển Tiểu Liên thấy mặt An Lý Mộc đỏ lên là biết anh vui sướng, về mặt cũng đáng khinh nhìn chằm chằm khuôn mặt An Lý Mộc hưng phấn hỏi: “Anh Đầu Gỗ, anh có thoải mái hay không?”

An Lý Mộc cắn răng, anh mười chín tuổi, mười chín tuổi rồi đấy, cái tuổi sức lực dồi dào, chính là khi tình lực dồi dào nhất trong cuộc đời người đàn ông, lúc mười sáu tuổi anh đã biết loại chuyện này, An Lý Mộc là vì Triển Tiểu Liên thật sự quá nhỏ, bằng không anh không đời nào còn có thể nhịn đến bây giờ, anh không dám làm gì khác, cũng đến được mức độ này, chỉ có thể mượn tay Triển Tiểu Liên.

Tay nhỏ bé ấy mềm mại nóng hổi, Triền Tiểu Liên còn nghe lời, một chốc An Lý Mộc cũng chỉ có thể ôm cô thờ dốc. Triền Tiểu Liên lấy tay mình ra, sau đó bóp mũi kéo cửa chạy ra ngoài, An Lý Mộc thiếu chút nữa đụng đầu chết luôn, cô nhóc chết tiệt ấy lại cứ thế ra ngoài?

Mẹ cô nhìn cô gờ trên tay thứ gì chạy về phía phòng bếp, liền hỏi câu: “Tiểu Liên, cầm trên tay cái gì vậy?”

Trái tim An Lý Mộc cũng đã dịch lên đến cổ họng rồi, ngồi trong phòng Triền Tiểu Liên không dám nhúc nhích, sau đó An Lý Mộc liền nghe thấy Triền Tiểu Liên giong tan đáp mẹ cô một câu: “Nước mũi của anh Đầu Gỗ!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Ăn Tết

An Lý Mộc phun một búng máu ngay tại trận.

Triền Tiểu Liên để tay dưới vòi nước muốn xối xối, mẹ cô vội vàng đi qua kéo tay cô ra, xé một mẩu giấy vệ sinh, “Đứa nhỏ này, nước lạnh như thế, con còn dám xối bên dưới? Anh Đầu Gỗ của con cũng không phải là trẻ con, con giúp anh ấy lau nước mũi cái gì? Cũng không ngại bẩn.”

Mẹ cô rõ ràng không chê nước mũi của cô, nhưng An Lý Mộc là hàng xóm, bà đương nhiên ghét, vừa nói, vừa chọc chọc đầu Triền Tiểu Liên: “Con cũng đừng bắt nạt anh Đầu Gỗ của con.”

Triền Tiểu Liên là lười, mặc mẹ cô lau tay, mẹ cô lại lấy nước nóng cho cô rửa với xà phòng, xong xuôi mới để cô đi.

Triền Tiểu Liên vào phòng khuôn mặt An Lý Mộc cũng sắp thành vài đỏ đầu bò, thấy cô đi vào An Lý Mộc liền lườm cô, Triền Tiểu Liên đóng cửa, đi qua lại nhảy lên người anh, An Lý Mộc vừa mới bị kinh sợ, lần này đầu còn dám để cho cô trêu, “Tiểu Liên, đừng nào loạn...”

Triền Tiểu Liên nếu nghe anh thì không phải là Triền Tiểu Liên, liền ôm cổ anh không buông tay, trong miệng vẫn còn cố ý đọc: “Anh mũi dài, anh mũi dài...”

An Lý Mộc xấu hổ muốn chết.

Triền Tiểu Liên cùng An Lý Mộc nào loạn một trận, liền khoe khoang quả cô mang về với anh, “Anh Đầu Gỗ, đây là dưa cho anh, đây là cho thím, đây là của bác...”

Đang nói, mẹ cô gõ cửa bên ngoài: “Tiểu Liên, Đầu Gỗ, ra ăn cơm.”

An Lý Mộc ăn cơm tại nhà Triền Tiểu Liên cũng không phải một lần hai lần, số lần Triền Tiểu Liên đi nhà An Lý Mộc ăn nhờ còn nhiều hơn, nhưng lần này An Lý Mộc từ đầu tới đuôi cũng không dám ngẩng đầu lên, chủ yếu là chột dạ, Triền Tiểu Liên còn nói với anh: “Anh Đầu Gỗ, sao anh lại không ăn cái này? Có phải không ngon hay không?”

Phía trên nói chuyện phía dưới Triền Tiểu Liên đang đá An Lý Mộc, kết quả một cước đá vào đùi mẹ cô, mẹ cô trừng mắt với cô: “Lại bắt nạt anh Đầu Gỗ của con có phải hay không? Con còn đá?”

Mắt Triền Tiểu Liên tròn trắng, An Lý Mộc cúi đầu ghen cười, ăn thật đúng là sống ngằm dâng trào, sau khi ăn xong ba mẹ cô muốn đi ra ngoài thăm hàng xóm, Triền Tiểu Liên lòi thè son sát nói cô sẽ trông nhà, còn không cho An Lý Mộc đi, kết quả hai người núp trong nhà Triền Tiểu Liên tình chàng ý thiếp âm ỉ cả buổi trưa, mấy lần thiếu chút nữa lau súng cướp cò, phanh lại đều là An Lý Mộc. An Lý Mộc bây giờ cũng sợ cô rồi, đừng nhìn cô tuổi còn nhỏ, nhưng ấy thật đúng là một bụng tâm địa gian xảo, có mấy chiêu An Lý Mộc cũng lần đầu tiên biết, kết quả Triền Tiểu Liên cái gì cũng biết, còn dạy anh.

An Lý Mộc vội vàng mặc lại quần áo cho Triền Tiểu Liên, cô nhóc còn nhỏ, còn chưa bắt đầu dậy thì, nhưng đầu óc của cô... An Lý Mộc cảm thấy, trong não Triền Tiểu Liên phỏng chừng có một ông chú đáng khinh bốn mươi tuổi, bằng không, ánh mắt cô nhìn người ta lại tự nhiên đáng khinh như vậy chứ?

An Lý Mộc luống cuống tay chân mặc quần áo cho Triền Tiểu Liên, Triền Tiểu Liên còn xin anh: “Anh Đầu Gỗ, anh cho em xem cái mũi dài của anh đi, chỉ liếc mắt một cái...”

An Lý Mộc muốn đập cô vào tường làm tranh trang trí, cô còn nói trao đổi đồng giá, cô coi cho anh xem, anh cũng cho cô xem, thật là muốn mau chóng đập cô đi đâu đó, việc này nếu như chú thím biết, thế nào cũng phải lột da anh.

Từ khi được nghỉ đông tới nay, Triền Tiểu Liên rất chi là vui vẻ, đi theo sau An Lý Mộc, đến đâu cũng đi theo, bạn học của An Lý Mộc tụ họp cô cũng đi giúp vui, chính mình lén lút uống rượu, say, cuối cùng vẫn là An Lý Mộc cõng cô về, lúc đưa về khuôn mặt ba cô cũng tái lại, thiếu chút nữa cảm gãy

đánh gãy chân An Lý Mộc, Triển Tiểu Liên có thể uống rượu sao?

An Lý Mộc không nói cái gì, anh hàn huyên mấy câu với bạn ngồi cùng bàn trước kia, quay đầu lại chỉ nhìn thấy Triển Tiểu Liên đang uống rượu cùng với mấy bạn nam, anh không để ý, cho nên ai mắng anh cũng không hé răng.

May mà thân thể Triển Tiểu Liên không làm sao, tỉnh rượu xong không có việc gì, nhưng lần sau An Lý Mộc muốn đi ra ngoài làm sao, ba cô nói thế nào cũng không cho cô đi, sợ lại có cái gì ngoài ý muốn.

Tối ba mươi tết, An Lý Mộc gõ cửa nhà Triển Tiểu Liên: “Tiểu Liên, Tiểu Liên!”

Ba cô mở cửa, Triển Tiểu Liên ló đầu ra: “Anh Đầu Gỗ, em đang xem tấu nói đây, anh không xem tiệc tối?”

An Lý Mộc chỉ chỉ ban công lầu hai: “Tiểu Liên, em lên lầu, chờ trên ban công.” Nói xong An Lý Mộc liền chạy.

Triển Tiểu Liên vội vàng chạy về phía ban công, ba cô kêu với theo: “Tiểu Liên, chạy chậm một chút, đừng để ngã!”

Triển Tiểu Liên thở hổn hển đứng trên ban công, nhìn thấy An Lý Mộc đứng trên mảnh đất trống trước ban công, trên mặt đất đặt một hàng pháo hoa, anh đưa tay quẹt sáng một cây diêm, ngọn lửa toát ra trong nháy mắt chiếu sáng khuôn mặt An Lý Mộc, trong ánh lửa, An Lý Mộc ngẩng đầu nhìn Triển Tiểu Liên một cái, thiếu niên anh tuấn mày thanh mắt sáng cười với cô mặt mày cong cong, Triển Tiểu Liên sùng sốt, có chút ngẩn ngơ, sau đó cô nhếch miệng cười với An Lý Mộc.

An Lý lần lượt đốt pháo hoa, sau đó anh lùi về phía sau hai bước, lẳng lặng chờ, năm giây sau, pháo hoa bị đốt trong nháy mắt chiếu sáng khoảng không trên nóc nhà Triển Tiểu Liên, pháo hoa sắc sỡ năm màu bắn ra từng cái một, nở những đóa hoa rực rỡ trên nóc nhà.

Triển Tiểu Liên bật ra một tiếng thét ngạc nhiên, sau đó vừa nhảy vừa bật trên ban công, An Lý Mộc đứng trên mặt đất dưới lầu, xuyên qua pháo hoa thành thạo bắn lên trời, trong lượn lơ sương khói ngẩng đầu nhìn Triển Tiểu Liên cười.

Ba mẹ cô bị tiếng của cô kéo qua đây, mẹ cô nhìn động tĩnh phía dưới cũng cười theo, “Đứa nhỏ này, còn rất biết dỗ Tiểu Liên vui về.”

Tối hôm đó, Triển Tiểu Liên lúc ngủ cũng là cười mà ngủ.

Ba mẹ Triển Tiểu Liên mang theo cô đi nhà bà nội chúc tết, thuận tiện cũng chuẩn bị không ít tiền lì xì, tết đều như vậy, anh cho tôi cho anh, đều phải đáp trả nhân tình, Triển Tiểu Liên bị bọc tròn vo, đi qua nhà An Lý Mộc, cô vội vàng tới cửa rống lên tiếng: “Chúc mừng năm mới anh Đầu Gỗ, chúc mừng năm mới bác và thím!”

Chờ An Lý Mộc đuổi ra, Triển Tiểu Liên đã đi xa, An Lý Mộc gọi theo đằng sau: “Tiểu Liên buổi tối có trở về hay không? Anh đi tìm em!”

Triển Tiểu Liên xoay mặt hỏi ba, “Ba, chúng ta buổi tối có ở nhà bà nội không?”

Ba cô gật gật đầu: “Khó được tết về nhà một chuyến, sẽ ở một đêm.”

Triển Tiểu Liên bĩu môi, đành phải căng họng kêu với An Lý Mộc: “Anh Đầu Gỗ đừng chờ em, buổi tối em không về nhà.”

An Lý Mộc đáp ứng một tiếng liền vào nhà, ngày hôm nay anh dự đoán cũng không thể yên ổn, cũng phải đi ra ngoài chúc tết, ngẫm lại là đau đầu.

Lý do bà cô không thích cô rất nhiều, một là con gái nhà họ Triển quá nhiều, bà và ông cô vẫn là tư tưởng của thế hệ trước, thích vẫn là con trai, hai là Triển Tiểu Liên chính là cái âm sắc thuốc, chút tiền lương làm giáo viên ấy của ba mẹ cô, bởi vì bệnh của cô tiêu không còn đồng nào, bà cô muốn vét một chút cũng không được.

Ba mẹ cô ở trên trấn, bà nội và ông nội cô đều ở nông thôn, đường cũng không dễ đi, qua lại buôn bán một chuyến phải ba bốn tiếng đồng hồ, nếu không vì tết, ba cô chắc chắn không nỡ để cô chịu khổ thế này, cho nên mới nói muốn ở một đêm, bằng không trở về cùng ngày lại phải hành hạ ba bốn tiếng đồng hồ.

Một nhà ba người buổi sáng đến cửa thôn, cả người Triển Tiểu Liên cũng như không, đứng ý tại chỗ không đi: “Ba, con đi không nổi nữa, chân con đau, con muốn về nhà.”

Ba cô có thể có cách nào, thấy mắt con gái cũng sắp díp lại, ngồi xồm xuống trước mặt: “Tiểu Liên, lên lưng ba, ba công con.”

Mẹ cô vội vàng nhận lấy thứ tay ba cô: “Tiểu Liên, mau tới đây, ba công con, đồ để mẹ xách.”

Mỗi lần một nhà ba người ra ngoài, mẹ cô chắc chắn phải mang thêm một cái áo khoác, chính là lo lắng con gái mệt nhọc, lúc ba cô công con có thể đắp thứ gì, nếu không nhất định sẽ cảm rồi ốm.

Triển Tiểu Liên phờ phạc nằm bò trên lưng ba, mẹ cô đắp áo khoác ngoài lên cho cô, còn thắt nút lại, nhắc bao lớn bao nhỏ đồ đã mua, đi theo đằng sau ba cô.

Hàng năm đều là lúc này về nhà, người trong thôn đều biết, thật xa thấy được ba mẹ cô liền chào hỏi, “Ồ, Triển Vệ và vợ Triển Vệ về nhà? Tiểu Liên đang ngủ đây à?”

Bà cô thấy ai cũng cười híp mắt: “Chúc mừng năm mới chú. Cháu nó còn nhỏ, đi mệt, dù sao sắp đến rồi, cháu công một lát.” Mẹ cô cũng cùng người ta chào hỏi đằng sau, hai vợ chồng đều dạy học, giao thiệp với người trẻ, tính tình đều tốt, gặp người là cười, chưa bao giờ đắc tội với ai, người trong thôn đều biết Triển Vệ là sinh viên duy nhất trong thôn, việc làm phân phối sau khi tốt nghiệp là giáo viên, đây chính là công ăn việc làm ổn định, vợ tìm được cũng là giáo viên trung học, tóm lại người cả thôn đều hâm mộ.

Bà cô công cô trở về, thật xa đã nhìn thấy mẹ mình đứng ở cửa nhà, mặt dài ra, bà cô công cô đang ngủ đâu đấy, chỉ muốn vội vàng tìm một chỗ để con gái có thể ngủ thoải mái, kết quả bà cô che ở cửa, chỉ vào cô tức giận nói: “Nó cũng đã bao nhiêu tuổi rồi còn phải công? Trẻ con có ai chiều như các con? Mau để nó dậy, đã lớn thế nào rồi?” Nói xong, bà cô đi qua, liền đẩy cô: “Tiểu Liên, dậy, cũng tới rồi còn ngủ cái gì mà ngủ? Con gái con lười lười như thế, còn bắt ba mày công, về sau sao được?”

Bà cô vội vàng lui về phía sau: “Mẹ làm gì vậy? Thuốc Tiểu Liên dùng đợt này chính là để mệt rồi, không thể trách cháu, thuốc buổi sáng uống muộn, mẹ đừng âm ỉ cháu, cháu nó ngủ không ngon tính tình không tốt...”

Bà cô mặc kệ, một con bé lười lười như Triển Tiểu Liên bà quản nhiều như vậy làm gì, đầu đầu cũng thấy con gái, nhìn cũng hiền, con gái đều là hàng bồi tiền, đây lại càng là thứ chuyên đốt tiền trong số hàng bồi tiền ấy, bà càng thêm không muốn gặp Triển Tiểu Liên hơn so với các cháu gái khác, cũng là bởi bệnh của Triển Tiểu Liên.

Đương nhiên, bà cô càng muốn đánh thức cô cũng không phải không có nguyên nhân, Đại Cường, cháu trai duy nhất của bà, sáng sớm khi tới liền nhắc mãi, nó năm ngoái vừa ý một sợi dây chuyền dưới cổ chị Tiểu Liên, đeo rất oách, đáng tiếc năm ngoái chị Tiểu Liên đột nhiên phát bệnh bị ba chị mang về nhà, nó cũng nhớ cả năm.

Lúc bà cô nói chuyện, cái tay kia liền bắt đầu sờ dưới cổ cô, trời lạnh như thế, bà cô cũng không đeo găng tay, tay cũng lạnh như băng, Triển Tiểu Liên giật mình liên tục, lúc này tay bà cô cũng sờ tới dây chuyền dưới cổ cô, cũng không quản sợi dây kia có chắc hay không, kéo xuống có thể làm bị thương cháu gái hay không, dù sao chỉ biết cháu trai bà thích, đừng nói một cái vòng cổ, dù cho coi Triển Tiểu Liên là món đồ chơi, bà cũng sẽ cho cháu trai bà chơi, vờn tay liền ra sức kéo xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thần Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Mỗi Nhà Mỗi Cảnh

Bà cô lao động chân tay cả đời, sức tay ấy biết bao nhiêu? Kéo một cái, cổ và nửa thân thể Triển Tiểu Liên đều bị lôi xuống, bà cô công con gái còn không biết chuyện gì xảy ra, nhưng mẹ cô thì nhìn thấy, quan hệ mẹ chồng nàng dâu vốn cũng không tốt, lần này mẹ cô thật đúng là cả đầu là lửa, ném đồ trong tay xuống xông tới: “Mẹ! Mẹ đây là muốn giết chết Tiểu Liên có phải không?!”

Triển Tiểu Liên vốn đang mơ mơ màng màng, bây giờ là hoàn toàn tỉnh, liền cảm giác mình giống như con chó nhỏ, trên cổ bị tròng vào thứ gì, đương bị người ta kéo tới kéo đi, cổ ấy thì đau khô phải nói, bị bà cô lôi kéo gào khóc, vì không cho cổ càng đau, cũng tuột xuống từ trên lưng bà, bà cô lúc này mới nhìn thấy tay mẹ mình hình như kéo thứ gì đó trong cổ Tiểu Liên, đầu con gái bị mẹ ông kéo nghiêng trái lắc phải.

Bà cô còn nói thảm trọng miệng: “Cái đồ chơi này chắc thế, sao vẫn chưa đứt chứ?”

Triển Tiểu Liên cảm giác mình nếu như lại tiếp tục như vậy, cô sẽ tắt thở, phát hiện bà nội cô đang kéo chính là vòng cổ của mình, vì bảo vệ tính mạng, vội vàng tự kêu: “Bà đừng kéo... Khụ khụ, cháu sắp chết rồi... Khụ khụ, cháu đưa cho bà...”

Bà cô lấy được vòng cổ, không thèm liếc nhìn cô một cái, liền vui vẻ cầm cái dây chuyền kia cho cháu trai bên cạnh: “Đại Cường, của cháu.”

Động tác này của bà nhanh như gì, người xung quanh còn không kịp phản ứng, cũng là mẹ cô nhìn thấy bà cô đang cướp vòng cổ của con gái, thấy Triển Tiểu Liên ngồi xồm dưới đất ho không ngừng, vội chạy qua xem: “Tiểu Liên! Tiểu Liên! Đề mẹ nhìn xem, con đừng dọa mẹ.”

Tính Triển Tiểu Liên rất hay khó chịu mỗi khi ngủ dậy, bản thân ngủ ngon cô còn hay cáu kỉnh, huống chi loại ngủ không ngon này? Vốn cô đã không muốn về, kết quả bà cô còn cho cô cái lễ gặp mặt lớn như vậy, không nói cái gì, Triển Tiểu Liên vừa ho, vừa xoa cổ, đứng lên nhắc chân liền đi, hôm nay cô cho dù là bò cũng phải bò về nhà.

Bà cô hồi hồn, mấy bước đuổi theo Triển Tiểu Liên, kéo cổ áo cô ra nhìn, vệt xanh vệt đỏ, không biết còn tương Triển Tiểu Liên từng dùng dây thừng mảnh thắt cổ ấy chứ, khuôn mặt bà cô lúc ấy liền thay đổi, lại không thấy cái vòng cổ của cô, giờ mới phản ứng được thứ vừa rồi mẹ ông chết sống kéo là thứ gì.

Cơ trên mặt bà cô không kiềm chế được run lên, cài lại cổ áo của Triển Tiểu Liên, dặt tay cô kéo thẳng đến trước mặt bà, bà cô đang nói chuyện với Triển Bình, anh cả của bà cô, vì sinh con trai, ngay cả con dâu cả cũng được chiều, các cô con dâu khác đang làm cơm rửa bát trong bếp, con dâu cả ngồi ở phòng khách cắn hạt dưa.

Sắc mặt ba cô tái mét, hỏi thẳng bà: “Mẹ, mẹ vừa mới làm gì Tiểu Liên?”

Triển Tiểu Liên ho mặt đỏ bừng, tay vuốt cổ vẫn còn ho, bà cô nâng mí mắt liếc xéo ba cô: “Cháu trai cả của con nói thích một sợi dây chuyền trên cổ chị Tiểu Liên, mẹ liền cho Đại Cương chơi, một cái vòng mà thôi, nó làm chị nhường em trai là đương nhiên, thế nào? Vậy cũng có vấn đề?”

Ba cô đẩy cô trước mặt bà, chỉ vào cổ cô tức giận nói: “Mẹ đây là lấy à? Mẹ, mẹ xem xem cổ Tiểu Liên thành ra thế nào rồi? Cơ thể con bé vẫn không tốt mẹ không biết sao?”

Hai vợ chồng Triển Bình tựa như không nghe thấy, ai cũng không nói lời nào, bà đây chính là vì con của bọn họ, kẻ ngốc mới nói giúp Triển Vệ, nói chẳng khác nào là làm mịch lòng mẹ mình. Bà cô liếc mắt nhìn có ý ngầm: “Mẹ có bao nhiêu chuyện, không phải mấy vết thôi sao? Con ba không phải mẹ nói con, con không thể quá nuông chiều Tiểu Liên, con xem con chiều nó thành ra thế nào rồi? Còn dám lờ mờ mẹ?”

Nếu không phải là vì ba cô, Triển Tiểu Liên thật ra là muốn tự tay đẩy bà cô vào hố xí sau nhà, bà già đáng chết này mỗi năm đều sẽ giờ trò ấy, rõ ràng là về nhà ăn tết, kết quả năm nào cũng khiến người ta tức chết đi được. Triển Tiểu Liên không thêm đề ý cái dây chuyền ấy, chỉ tức bà cô không coi người ta là người.

Ba cô cắn răng, bỏ qua chuyện nói chuyện với bà, mà đi thẳng tới trước mặt Triển Đại Cương: “Đại Cương, trả lại dây chuyền trên cổ cháu cho chị Tiểu Liên, chú ba lần sau mua cái khác cho cháu, cái dây chuyền này là của chị Tiểu Liên.”

Triển Đại Cương tức, cho rằng đây là bà nội cho mình, bây giờ chính là của mình, nhưng nó biết trong nhà chú ba giỏi nhất, là giáo viên đại học, nó bây giờ còn đang đi học, kết quả cũng không tốt, sợ nhất chính là giáo viên, ba chị Tiểu Liên tự tay đòi nó, cho dù không muốn cũng không dám nói không cho, do do dự dự lấy vòng cổ xuống đưa cho ông.

Bà cô từ bên kia vọt tới, thò tay đoạt lấy vòng cổ, ra sức đánh lên người ba cô: “Con muốn chết à, con cướp cái gì với trẻ con? Con không xấu hổ à? Một cái vòng con cũng cướp...”

Triển Tiểu Liên nắm được thời cơ cầm lấy vòng cổ trong tay bà cô, đeo vào cổ mình, nhét vào trong áo, nói: “Bà, bà cũng biết cướp đồ với trẻ con là xấu hổ? Bà vừa rồi lúc không muốn sống cướp từ cổ cháu, sao không hỏi chính bà?”

Bà cô bị tức sắc mặt trắng bệch, tay run run chỉ vào cô: “Các con xem nó, các con xem nó, phản rồi phản rồi, cũng dám dạy dỗ bà nó!”

Triển Tiểu Liên còn không dám, chứng khó ở lúc mới thức dậy của cô phát tác chậm, đi tới trước mặt Triển Đại Cương, đánh một cái vào đầu Triển Đại Cương: “Ai cho mày thấy mà thèm! Ai cho mày cướp đồ của người khác, ai cho mày làm cướp, đây là ba tao mua cho tao, mày không có ba hay không có mẹ? Mày ai cũng có dựa vào cái gì mà cướp đồ của người khác?...”

Bên kia cha mẹ Triển Đại Cương vừa thấy con trai bảo bối của mình bị đánh, vội vàng vọt tới, mẹ cô không quản cái gì lập tức xông tới che Triển Tiểu Liên vào lòng, ai biết vợ chồng Triển Bình có làm bộ can ngăn thừa cơ đánh Tiểu Liên hay không?

Mẹ Triển Đại Cương kêu the thé: “Ô kìa, đánh người đây này, Tiểu Liên là chị, đánh ai thế kia, không phải một cái vòng sao? Anh chị là người lớn cũng không để ý, em đâu không phải chị nói, chiều Tiểu Liên nhà em như thế, sau này còn không phải thành lưu manh nữ hay sao, hai câu chưa nói đã ra tay đánh người...”

Mẹ cô là giáo viên, tính tình không hay nói, nhưng không nói gì không có nghĩa là không biết nói, cũng không có nghĩa sẽ mặc cho người khác bắt nạt, đương nhiên sẽ không cho người ta nói con gái mình như vậy, che Triển Tiểu Liên vào lòng thân nhiên nói: “Chị dâu, hành vi này của Tiểu Liên nhà em chính là tự bảo vệ về mặt luật pháp, cho dù lên tòa cũng là tất thắng không thể nghi ngờ, trái lại tùy tiện cướp đồ của người ta, đây chính là cướp đoạt, thứ cướp giá trị nhỏ tạm giữ mấy ngày còn chưa tính, nhưng đây nêu là thứ đáng giá, vậy chính là phải ngồi tù. Chị dâu quay về phải nói cho Đại Cương không phải đồ của người khác mình thích là có thể lấy đi, vậy cũng phải dựa vào bản lĩnh, đừng không nói hai lời ra tay cướp, thứ cướp được cũng không phải là của mình. Đây là người trong nhà không phải người ngoài, đôi là người khác báo với công an, ấy chính là tội ăn cướp chắc như đinh đóng cột, đây chính là nhiều người nhìn thấy như vậy...”

Triển Tiểu Liên trốn trong lòng mẹ cô cười trộm, mẹ cô thực sự là rất oách, nói đáng tin thế nào chứ, còn tự bảo vệ cơ đấy. Thật ra mẹ cô chính là ý vào trong thôn này không mấy ai hiểu biết mới ăn nói ba hoa, bà là giáo viên, cái khác không tốt, nói những cái hù dọa người ta này dám chắc không thành vấn đề.

Mẹ Triển Đại Cương chưa tốt nghiệp tiểu học đã gả cho Triển Bình, biết pháp luật gì đâu? Hai câu đã bị dọa sợ, lại không muốn làm cho người ta cảm giác mình không hiểu biết gì bị so sánh với mẹ Triển Tiểu Liên, liền hắng giọng một cái nói: “Vậy Tiểu Liên là chị cũng không thể đánh người ta...”

Bà cô vừa rồi cũng bị lời của mẹ cô dọa sợ, nhưng thấy về mặt túi thân của cháu trai cả, lại bắt đầu bật ra: “Đi đồn công an thì làm sao? Mẹ là bà nó, trong nhà mẹ định đoạt, đừng nói là một sợi dây chuyền, dù cho là một thỏi vàng, mẹ cũng vui vẻ cho cháu trai cả của mẹ. Cả nhà đều là của mẹ, ba nó vẫn là mẹ sinh, thứ gì không phải của mẹ?”

Ba cô cười khỏ, sau đó vừa khom lưng thu dọn thứ trên mặt đất, vừa nói: “Mẹ, mẹ có thứ gì mẹ thích cho ai thì cho, con mặc kệ cũng không xen vào, thế nhưng thứ của con gái con, ai cũng không thể cướp, ai cướp, con liều với người đó. Được rồi, con đã hiểu, nhà con trở về chính là tự chuốc lấy không vui, bữa cơm này bọn con cũng không ăn nữa, bọn con đi về.”

Ầm ỉ như vậy rồi, ba cô biết bọn họ nếu như không đi, con gái ông nhất định là sẽ một mình một người đi, không ai ngăn nổi, cho dù nhốt trong phòng cô cũng sẽ nghĩ cách nhảy cửa sổ ra ngoài. Bản thân ba cô cũng thực sự bị chọc tức chết, trước đây mẹ ông nói với ông như vậy, ông đều nhìn, nhưng lần

này quá mức, nhìn xem cô Tiểu Liên, thực sự là không coi Tiểu Liên là cháu gái của mình. Ba cô tức cả người run lên, thế nhưng đó là mẹ ông, ông cũng chỉ có thể giận, chẳng lẽ lại ra tay đánh bà?

Nhân khẩu nhà họ Triền rất đông, khi đó sinh nhiều cũng không ai quản, có thể nuôi sống coi như bản lĩnh, bà và ông có bốn trai hai gái, hai con gái gả ngoài thôn, bốn con trai có hai đứa làm thuê nơi khác, ba Triền Tiểu Liên làm giáo viên trên trấn, em trai nhỏ nhất làm ruộng ngay trong thôn, người cả nhà quanh năm không chạm mặt, cũng chỉ có khi ăn tết mới có thể ở chung, một nhà ba Triền Tiểu Liên nếu như đi, chẳng khác nào ít đi ba miệng ăn.

Ba cô lúc đó ném hết quả mang đến, thiếu tay là một phần, là ông thực sự đau lòng, nhìn vết thương ở cổ của con gái, tâm tư ra tay đánh người cũng có.

Lúc một nhà ba người nắm tay nhau sắp đi, ông cô đột nhiên từ trong phòng đi ra: “Đứng lại! Qua năm mới đi cái gì mà đi? Triền Vệ con tốt xấu còn là giáo viên đại học, chấp nhận với mẹ con làm gì? Về cũng đã về rồi, cứ như vậy đi người ta nhìn nhà mình thế nào? Mẹ con lớn tuổi, các con là con với dâu tha thứ một chút, đừng giận lên là muốn đi, ở lại ăn cơm trưa...”

Triền Tiểu Liên cúi đầu đá đất dưới chân, làm như không nghe thấy gì, dù gì cô cũng muốn về nhà, cô cũng nhớ anh Đầu Gỗ, cô thà cả ngày đều nhìn mặt anh Đầu Gỗ, còn hơn nhìn sắc mặt đám người này. Mẹ cô chỉ lo cô quay đầu chạy, kéo tay cô, bà cũng không muốn quan hệ của chồng và người nhà quá căng thẳng, chồng bà có hiếu còn trọng tình nghĩa, nếu như thật sự trở mặt với người nhà, sau này chắc chắn sẽ hối hận.

Ông cô cũng đã ra mặt nói chuyện, anh chị em khác cũng vội chạy ra nói hộ, chuyện vừa rồi bà cô quả thực làm không ra sao, cho dù thật sự muốn cái gì, ít nhất cũng phải nói một tiếng hỏi một câu chứ? Kết quả bà cướp trên tay luôn, hoàn toàn không đếm xỉa ý nghĩ của người ta.

Cả nhà đều ra mặt mời ở lại, ba cô nếu như còn đi vậy chắc chắn không được, cô cũng không nói, gãy khỏi tay mẹ cô quay đầu liền đi, cô muốn về nhà, về tìm anh Đầu Gỗ chơi.

Ba cô ra theo, cô đứng ngoài sân, chỉ vào một cái hố đất hung tợn nói: “Nếu như bà đứng trước mặt con, con nhất định sẽ đẩy bà vào trong hố, không cho leo lên nổi!”

Có lẽ trên đời này cũng chỉ có Triền Tiểu Liên dám nói muốn đập chết bà nội ngay trước mặt ba mình, ba cô cũng không tức giận, chỉ dỗ cô: “Tiểu Liên, ba biết con tủi thân, nhưng đây là mẹ của ba, sau này con đừng để ý bà nữa, nếu như bà lại cướp đồ của con, con cứ nói cho ba, ba cướp về cho con, được không?”

Triền Tiểu Liên thất vọng: “Ba, con muốn về nhà, con không muốn ở đây. Con ghét người nơi này, con cũng ghét chỗ rách nát này, con ghét nhất là bà nội con.”

Ba cô không cho cô nói, “Tiểu Liên, xem như là vì ba, chúng ta một năm mới trở về một lần có phải hay không? Chỉ nhìn một buổi chiều là được.”

Triền Tiểu Liên thật sự là vì ba cô mới ở lại, ăn bữa cơm trưa, xong xuôi cô sống chết muốn về nhà, dù buồn ngủ chết đi được cũng không ngủ được, nhất quyết âm ỉ, còn nói nếu ba cô không đi, cô sẽ tự đi.

Bà cô ở một bên mắng cô, nói cô bất hiếu không hiểu chuyện gì gì đó, Triền Tiểu Liên làm như không nghe thấy, dù sao chính là muốn về nhà, ai nói gì cũng không có tác dụng.

Ba cô vốn muốn để cô ở một đêm, kết quả cô âm ỉ chết cũng không muốn, mẹ cô thật ra cũng không muốn, nhưng bà khó mà nói, vừa vặn Triền Tiểu Liên âm ỉ như thế, bà cũng không khuyên, ba cô thấy vậy, đành phải không ở lại nữa, đi về nhà.

Đi được nửa đường Triền Tiểu Liên đã ngủ thiếp đi, khi xe ba bánh đến tận cửa nhà, ba cô công cô vào trong nhà, lúc buổi tối An Lý Mộc qua đây gõ cửa, Triền Tiểu Liên cũng vừa tỉnh giấc, mẹ cô bụng canh nóng cho cô uống mấy ngụm, Triền Tiểu Liên cũng tỉnh hẳn.

Triền Tiểu Liên kéo An Lý Mộc vào trong phòng mình, liền nói việc này cho An Lý Mộc nghe, An Lý Mộc nghe xong im lặng, đây là bà nội kiểu gì vậy, bà nội anh đối xử với anh tốt khỏi phải nói, Triền Tiểu Liên tức giận nói: “Đây là vì anh là con trai! Bà nội em chỉ thích con trai, thấy có thể nối dõi tông đường, không phải là con trai chỉ hơn mỗi cái mũi dài sao, em ghét con trai nhất, hừ!”

An Lý Mộc kéo tay cô, cẩn thận nói: “Tiểu Liên, mình có thể đừng lời mâu thuẫn gia đình thăng lên đến mâu thuẫn giữa nam và nữ không? Anh đây không phải rất tốt sao? Hơn nữa, loại mâu thuẫn gia đình này rất nhiều, bà nội nhà anh mặc dù đối xử tốt với anh, nhưng bà lại không thích mẹ anh, hôm nay nhà anh về sớm cũng là vì chuyện giữa bà nội anh với mẹ anh, loại chuyện này, chắc chắn là nhà nào cũng có, cũng không phải chỉ một mình nhà em, mình đừng rối rắm mấy chuyện này nữa có được không? Em xem, ăn tết mấy ngày anh phải về trường rồi, chúng mình nên nói mấy chuyện vui về đi.”

Mỗi nhà mỗi cảnh, âu cũng là chuyện không có cách nào.

Bạn đang đọc truyện *Thần Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Họa Do Thù Tình

Ngày vui vẻ của Triền Tiểu Liên kết thúc khi An Lý Mộc về trường. Ngày đầu tiên khai giảng Triền Tiểu Liên liền đi đến trường báo danh, sau đó ba cô lại đạp xe đưa cô về nhà, những ngày kế tiếp chính là cuộc đời Triền Tiểu Liên nghịch ngợm gây sự chọc tức thầy cô gần chết, đương nhiên, ba cô cũng là hai ngày ba lượt chạy vào trung tâm trấn, không có cách nào, thầy cô trong trường cũng gọi điện thoại tới trường ông đang dạy, có thể không đi sao?

Thật ra thì Triền Tiểu Liên cũng không làm cái gì, cô chỉ là lên lớp xem tiểu thuyết, trong lớp không nghe giảng, đi thi nộp giấy trắng, đợt này cũng không biết làm sao, quấy rối cùng đám bạn nam ngồi sau cùng trong lớp, tóm lại cảm giác ấy giống như là học sinh hư gặp học sinh hư, cảm giác tìm được đồng minh, vốn Triền Tiểu Liên đã không nghe lời, bây giờ quấy rối cùng mấy học sinh hư, lại càng không nghe lời, giáo viên chủ nhiệm cũng sắp sầu chết, Triền Tiểu Liên vốn ngoại trừ không học thì tính tình vẫn là thành thật, bây giờ cô quấy rối cùng đám học sinh hư kia, tính tình xấu đi thì làm sao bây giờ?

Triền Tiểu Liên hòa cùng đám học sinh hư trong lớp, thật ra mục đích chỉ có một, tất cả sách trong nhà cô đều xem hết rồi, trong nhà mấy bạn nam này có rất nhiều tiểu thuyết võ hiệp, cô muốn xem tiểu thuyết, Triền Tiểu Liên đọc sách nhanh, tốc độ đọc nhanh như gió, một quyển sách hai tiết học đã xem xong, cô bây giờ không có bao nhiêu tiền tiêu vặt để thuê sách, liền nghĩ cách lấy được sách.

Đương nhiên, Triền Tiểu Liên lấy sách của người ta cũng không phải lấy không, cô chấp nhận mấy bạn nam đó rằng kiểm tra chất lượng lần này cô sẽ cho bọn họ đáp án.

Nếu muốn có đáp án Triền Tiểu Liên đầu tiên sẽ xem đề, xem đề rồi sẽ viết ra đáp án, Triền Tiểu Liên vì xem tiểu thuyết, kết quả trực tiếp nhất chính là thi xong điểm hạng nhất trong khối, cách cái tên thứ hai chừng năm mươi điểm, đây vẫn là dưới tình huống ngữ văn và tiếng Anh của cô không viết một chữ nào, đương nhiên, dựa học sinh hư kia cũng bởi đáp án Triền Tiểu Liên cung cấp nhảy vọt đến hai mươi cái tên đầu tiên trong lớp.

Lần này giáo viên trong trường đều sắp phát điên, Triền Tiểu Liên đây là quái thai từ đâu tới? Triền Tiểu Liên bình thường cũng không học hành, bắt luận lần kiểm tra chất lượng nào trong lớp cũng là hạng nhất đếm ngược, những người khác còn có thể chọn bừa đáp án, cô thì là giấy trắng, cho nên sắp xếp chỗ dựa theo thành tích cô ngồi phía sau cùng, bố trí dựa theo trường thi cô cũng là ngồi cùng trường thi với đám học sinh hư, cuộc thi còn là trường học tổ chức, không được nộp bài thi trước giờ, vì giám thị chất lượng còn rất nghiêm, nói khả năng gian lận cực nhỏ, Triền Tiểu Liên làm xong bài là đuổi người nằm sấp trên bàn mà ngủ, người phía sau xem thẳng bài thi của cô, giáo viên còn không có bắt được, kết quả là sau khi có thành tích dọa cả một đám người.

Trong trường học vốn đang có giáo viên nói môn toán cuối học kỳ trước của Triền Tiểu Liên được điểm tối đa là trùng hợp, kết quả lần này nhiều điểm tối đa như vậy, chẳng lẽ còn là trùng hợp?

Giáo viên chủ nhiệm cảm thấy mình có được báu vật, lại lo lắng báu vật này không coi mình là báu vật, nghĩ tới nghĩ lui lại mời ba cô tới trường, nhưng mà lần này không phải là cáo trạng, mà là nghe ngóng tình hình từ ba cô, kết quả ba cô nói tình huống thân thể và chuyện tự học của Triền Tiểu Liên. Giáo viên chủ nhiệm liền đưa bài thi của Triền Tiểu Liên cho ba cô xem, ba cô vừa nhìn đã nói: “Lúc Tiểu Liên mười hai tuổi đã tham gia thi đại học, thi đỗ đại học Kinh Nam, nhưng tôi và mẹ cháu đều cảm thấy tuổi còn nhỏ nên không cho cháu đi học, mới đưa đến đây rèn luyện, cô Trương thông cảm, Tiểu Liên nhà tôi bình thường vẫn rất ngoan, hồi nhỏ vì cơ thể mà bị nhốt ở nhà không được ra ngoài, bây giờ khó có cơ hội ra ngoài, cháu nhất định là muốn chơi đủ mới chịu thôi, nhưng cô yên tâm, nếu cần thi thành tích trong lớp, tôi sẽ thương lượng với Tiểu Liên, bảo cháu nghiêm túc chút là được...”

Máu ngấm trong miệng giáo viên chủ nhiệm thiếu chút nữa phun ra, có như vậy sao? Chẳng lẽ thần đồng thi được tổng điểm hạng nhất trấn Nam Đường thứ tư thành phố Bãi Yên năm kia chính là Triền Tiểu Liên? Khi đó có đưa tin, nhưng thí sinh dùng tên giả, bọn họ còn thực sự không biết là ai.

Từ lần này về sau, giáo viên chủ nhiệm cũng không đề ba cô tới nữa, giáo viên môn khác lại cáo trạng với giáo viên chủ nhiệm, giáo viên chủ nhiệm còn khuyên ngược: “Cô Lý, trò kia cô cũng đừng quản nữa, cô quản con bé không bằng dỗ con bé, quản con bé nó lại nộp giấy trắng cho cô, dỗ tốt đảm chắc bê một trăm điểm về cho cô...”

Thường xuyên qua lại, thầy cô trong trường thế mới biết Triền Tiểu Liên chính là thần đồng, sinh viên mười hai tuổi truyền khắp nơi trước kia, lại nhìn thấy cô cũng không dong dài, người nào người nấy từ xa đã cười với cô như hoa, làm cho Triền Tiểu Liên khó hiểu một thời gian, trong thư gửi An Lý Mộc còn viết: Giáo viên bọn em dạo này đều như uống nhầm thuốc, thấy em là cười, cười mà trong lòng em sờn cả tóc gáy.

Vì kinh nghiệm vô cùng truyền kỳ và đầu óc thiếu nữ thiên tài của cô, độ nổi của Triền Tiểu Liên trong trường tăng vọt, các thiếu niên ngây thơ xấu hổ liên tiếp nhìn trộm, trong bàn học ngăn kéo của Triền Tiểu Liên thường xuyên bị nam sinh chất đầy thư tình và hoa, mỗi lần Triền Tiểu Liên đều lần lượt mở ra xem, giữ lại thư tình mà nội dung thấy viết hay, có thời gian thì chép lại một lần, sau đó gửi cho An Lý Mộc, Triền Tiểu Liên cảm thấy rất tốt, như vậy cô khỏi cần cả ngày lo lắng suy nghĩ viết thư tình như thế nào. Có một lần chép đặc ý quên hình, Triền Tiểu Liên chép cả xưng hô và ký tên bên trong, An Lý Mộc nhận được thư mở ra xem, mặt cũng tái lại, cô nhóc kia ở trường còn có người viết thư tình cho cô?

Thật ra An Lý Mộc tại trường cảnh sát cũng là loại nam sinh khá được hoan nghênh, trông đẹp trai, tính tình cũng tốt, thành tích không quá nổi bật thế nhưng rất ham học, con người còn nhiệt tình, giáo viên bạn học đều thích anh, làm gì cũng nghiêm túc kiên định. Lớp An Lý Mộc quả thực không có học sinh nữ, nhưng lớp khác có mà, trường cảnh sát vốn đã ít nữ sinh, sau khi An Lý Mộc đến trường còn có vài nữ sinh lớp khác tỏ tình, đặc biệt trong đó có một nữ sinh tên là Tô Nạp, là đối tượng thăm mến trong cảm nhận của phần đông nam sinh, vóc người xinh xắn cũng thon thả, lần đầu tiên là nhìn thấy An Lý Mộc trong căng tin, Tô Nạp đã tỏ vẻ có thiện cảm với An Lý Mộc, điều này làm cho những nam sinh khác ghen ghét muốn chết.

Triền Tiểu Liên đứng nhìn đầu óc cô bị ối vô cùng, nhưng Triền Tiểu Liên vẫn là rất biết chọn đàn ông, An Lý Mộc chính là cô liếc mắt một cái chọn trúng, cô đầu tiên chọn là chỉ thích một mình cô, không được đa tình, An Lý Mộc quả thực là như vậy, anh rất thích Triền Tiểu Liên, cảm thấy Triền Tiểu Liên đáng yêu, hơn nữa, tại một vài chuyện đặc biệt ham thích và lớn gan, những thứ này đều là điều nữ sinh bên ngoài không thể nào có, vì thế An Lý Mộc thật đúng là chưa từng nghĩ sẽ thích nữ sinh khác, mặc dù nói về tướng mạo, Tô Nạp càng chiếm ưu thế, nhưng An Lý Mộc lại không để trong lòng.

Mỗi lần Tô Nạp tỏ ý An Lý Mộc đều tránh né, hoàn toàn không cho cơ hội, vì không để Tô Nạp hiểu lầm, An Lý Mộc thậm chí bắt đầu cố ý vô tình nhắc tới chuyện mình có bạn gái, khi lại đi nhận thư anh cũng sẽ cố ý cầm trong tay.

Chậm rãi những nữ sinh khác cũng từ từ biết An Lý Mộc có lẽ thực sự có bạn gái, dù sao An Lý Mộc thường xuyên nhận được thư là thật.

Bên này An Lý Mộc dần dần từng bước học tập sinh hoạt, bên này cuộc sống lần đầu của Triền Tiểu Liên cũng vượt qua trong không khí tốt lành an nhàn như thế, đương nhiên, An Lý Mộc canh cánh trong lòng chuyện Triền Tiểu Liên nhận được thư tình ở trường, nghỉ hè về nhà chuyện đầu tiên chính là đi tìm Triền Tiểu Liên.

An Lý Mộc gõ cửa nhà họ Triền, ba cô đang soạn giáo án, đi qua kéo cửa ra vừa thấy là An Lý Mộc: “Đầu Gỗ nghỉ rồi? Tiểu Liên ngày hôm qua còn nhắc mãi không biết cháu khi nào thì nghỉ đây.”

An Lý Mộc thò đầu nhìn vào trong: “Chú ơi, Tiểu Liên có ở nhà không?”

Ba cô bỏ kính xuống, cười cười nói: “Tiểu Liên sáng sớm có mấy đứa bạn qua đây, ra ngoài chơi rồi, nó về thì chú bảo đi tìm cháu.”

An Lý Mộc lắc đầu, chỉ chỉ bên ngoài nói: “Không có việc gì, cháu qua bên kia tìm thử, cháu mang theo quà em ấy thích, em ấy chắc chắn rất thích, chú, cháu đi trước nhé.”

An Lý Mộc nói xong vẫy tay chào ba cô, anh biết ba cô chắc chắn sẽ không cho Triền Tiểu Liên đi chơi xa, đi dạo ngay gần đó, tìm một vòng thật đúng là bị anh tìm thấy, nhưng sắc mặt An Lý Mộc có chút khó coi, Triền Tiểu Liên đang đứng cùng một nam sinh vóc người cao ráo, hai người cách nhau rất gần, hai tay Triền Tiểu Liên chấp sau người, vẫn là tết hai bên, đeo kính gọng đen to, cúi đầu cũng không biết làm gì, dù sao nhìn tựa như một học sinh tiểu học phạm lỗi, mà nam sinh kia một tay chống tường, còn tưởng rằng tư thế của mình cực kỳ đẹp trai, cúi đầu đang nói gì đó với cô.

An Lý Mộc rề rà đi qua, thỉnh thoảng hô tiếng: “Tiểu Liên!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Lòng Tự Trọng Của Cô Gái Nhỏ

Triền Tiểu Liên vừa nghe thấy tiếng An Lý Mộc, cả người tựa như bị tiêm hoóc-môn ngừng đầu, vẻ mặt hưng phấn, sau đó nhanh chóng chui qua cánh tay nam sinh kia, hét lên một tiếng nhào về phía An Lý Mộc, vậy rất tốt, cả bụng lửa của An Lý Mộc bị động tác và vẻ mặt của cô làm cho không còn, xem xem khi cô nhìn thấy anh vui thế nào kia, nụ cười trên khuôn mặt nhỏ và vẻ kinh ngạc vui mừng trong mắt ấy cũng không phải là giả vờ.

Triền Tiểu Liên tựa như con khỉ nhảy vào trong lòng An Lý Mộc, căn bản mặc kệ động tác này của cô rất không đúng lúc, ôm cô An Lý Mộc muốn hôn miệng anh, An Lý Mộc bị dọa vội vàng che miệng cô lại, nếu thực sự hôn, phỏng chừng ngày hôm sau là sẽ truyền khắp trấn Nam Đường.

Huấn luyện quân sự một năm làm cho An Lý Mộc khỏe mạnh không ít, Triền Tiểu Liên nhảy qua đây, anh bị lực quán tính đẩy lùi về phía sau một bước liền đứng vững vàng.

Lần này đến phiên khuôn mặt nam sinh kia khó chịu, tức giận đi tới nhìn Triền Tiểu Liên, chỉ vào An Lý Mộc hỏi: “Triền Tiểu Liên, người cậu nói kia, là anh ta sao?”

Triền Tiểu Liên quay lại bộ dạng như đứa trẻ con, cái cổ nhỏ xoay một cái, kiêu kỳ nói: “Đúng vậy, không phải đẹp trai hơn cậu cao hơn cậu phong độ hơn cậu sao? Hơn nữa anh Đầu Gỗ của tớ là sinh viên đại học, là trường cảnh sát, anh Đầu Gỗ tương lai sẽ làm cảnh sát, cậu làm sao so với anh ấy được?”

Nam sinh đứng tại chỗ cánh mũi phập phồng, hung tợn trừng mắt nhìn An Lý Mộc một cái, không phục nhìn Triền Tiểu Liên rống lên câu: “Triền Tiểu Liên, cậu chờ cho tớ!” Rống xong, quay đầu cương ngạnh vừa chạy vừa khóc.

An Lý Mộc ngẩn ngơ, sau đó vỗ vỗ hông Triền Tiểu Liên: “Tiểu Liên, mau xuống, cẩn thận bị người ta nhìn thấy.”

Triền Tiểu Liên mới không sợ, cô cứ không xuống, ý lại, ôm anh tựa như bạch tuộc, hi hi ha ha mặc kệ mọi thứ.

Cuối cùng vẫn là An Lý Mộc nói với cô là ôm không nổi nữa, Triền Tiểu Liên mới chịu thả kích gấp bội néo néo thịt ngang hông mình, bắt đầu dĩ trượt xuống: “Anh Đầu Gỗ chờ, em nhất định sẽ giảm béo.”

An Lý Mộc kéo cô đi về phía rừng cây nhỏ, “Giảm béo cái gì? Cứ như vậy rất tốt. Em lại đây, anh có chuyện muốn hỏi em.”

Trước kia là An Lý Mộc trở về, Triển Tiểu Liên đến hỏi anh, lần này rốt cuộc đến phiên An Lý Mộc, An Lý Mộc chỉ vào bóng lưng nam sinh vừa rời đi kia hỏi: “Thằng nhóc vừa rồi là thế nào?”

Triển Tiểu Liên bĩu bĩu môi, có chút sứt ruột lại có chút đắc ý, vỗ vỗ ngực, nào biết lập tức vỗ vào gò đất nhỏ đang có chiều hướng dậy thì của mình, hơi đau, vội vàng xoa xoa, nói: “Ồi, anh Đầu Gỗ không phải thấy rồi sao? Một giống đực mà.”

Mặt An Lý Mộc đen như cái gì: “...” Sau đó có chút hờn hển nói: “Anh biết là một giống đực... À không, anh biết là một nam sinh, ý anh là, em vừa làm gì với thằng nhóc đó vậy?”

Triển Tiểu Liên lên mặt cười khanh khách, cái tay mập cong lại nắm thành quyền, ngón tay cái chỉ chính mình, đậm chột nói: “Người theo đuổi em!” An Lý Mộc hung ác trừng cô, Triển Tiểu Liên vội nói tiếp: “Nhưng bị em từ chối rồi, em nói em đã có anh Đầu Gỗ.”

Sắc mặt An Lý Mộc lúc này mới không đen như vậy nữa, vươn tay, chọc chọc mặt cô: “Tiểu Liên, lớp anh ấy à, một nữ sinh cũng không có.” Ý ngoài lời, nam sinh bên cạnh Triển Tiểu Liên lại hơn nhiều.

Triển Tiểu Liên cười hi hi sấp qua, ôm cổ An Lý Mộc, gắng sức nhón chân hôn miệng anh, vóc người Triển Tiểu Liên còn chưa cao, so với An Lý Mộc thì lùn thua xa, không nhón chân chắc chắn không cao tới miệng An Lý Mộc, cô đây lại dỗ anh này, “Nam sinh lớp em có nhiều, cũng không so được với anh Đầu Gỗ, vừa rồi còn là người đẹp mắt nhất trong lớp em, anh Đầu Gỗ không phải thấy rồi? Sao có thể so chứ?”

Khuôn mặt An Lý Mộc thoáng dễ nhìn hơn chút, xoa xoa tóc cô: “Em biết là được rồi, anh nói cho em nghe, không được đối xử tốt với mấy nam sinh đó, chúng nó không ai tốt đâu, đều mưu ma chước quỷ, bọn chúng có thể đáng tin như cảnh sát nhân dân tương lai không? Em nói phải không?”

Triển Tiểu Liên có thể nói không sao, đầu gật như gà mổ thóc: “Còn không phải sao, anh Đầu Gỗ thật đúng là đẹp trai vô cùng.”

Hai người nắm tay về nhà, dọc đường An Lý Mộc liền hỏi cô: “Em thi cuối kỳ được bao nhiêu điểm? Chớ không phải lại nộp giấy trắng đấy chứ?”

Triển Tiểu Liên thành thật trả lời: “Giáo viên tiếng Anh của bọn em rất biến thái, các môn khác em đều thi, chỉ tiếng Anh nộp giấy trắng, em ghét giáo viên tiếng Anh của bọn em, em ghét cả làm văn nữa.”

An Lý Mộc dừng bước, kéo bím tóc của cô: “Tiểu Liên, anh nói với em, em sau này nếu còn dám nộp giấy trắng, anh về sẽ không để ý đến em. Đây vạn nhất người ta hỏi bạn gái anh thi thế nào, anh cũng ngượng ngùng nói bao nhiêu điểm, vậy không phiền toái sao?”

Triển Tiểu Liên thấy anh không giống nói đùa, nghĩ nghĩ liền gật đầu: “Anh Đầu Gỗ đừng giận mà, về sau em thi hẳn hoi còn không được sao?”

An Lý Mộc dặn dò một câu: “Nói thì phải giữ lời.”

Lần này đến nhà An Lý Mộc, ba mẹ An Lý Mộc đều ra ngoài chơi bài, trong nhà không có ai, vậy càng tiện cho đôi tình nhân nhỏ, hai người núp trong phòng An Lý Mộc, An Lý Mộc còn đi bỏ dưa hấu, Triển Tiểu Liên ngồi trên đùi An Lý Mộc ăn dưa hấu, dưa hấu ấy ăn khắp nơi đều là nước, hai người thân thiết một lúc có thể ăn được cái gì? Ăn một miếng hôn mấy cái, cũng không đứng đắn ăn được mấy miếng dưa hấu.

An Lý Mộc mang theo mấy cuốn sách và mấy con búp bê, vừa nhìn chính là chuẩn bị cho Triển Tiểu Liên, Triển Tiểu Liên đắc ý một lúc lâu, cái này cũng ôm vào lòng cái kia cũng ôm vào lòng, cái nào cũng thích, trên trần không thể so với thành phố lớn, rất nhiều thứ đều không có, An Lý Mộc mang về trong mắt Triển Tiểu Liên chắc chắn đều là hiếm có.

Nước dưa hấu ăn rơi vãi khắp nơi, An Lý Mộc ra ngoài cầm khăn về lau, Triển Tiểu Liên quỳ dưới đất bò sấp bên giường đọc sách, An Lý Mộc đi qua kéo cô dậy: “Tiểu Liên, trên đất nhiều khí lạnh, em không được để bị cảm lạnh, mau ngồi lên giường đi.”

Triển Tiểu Liên vừa leo lên giường vừa đọc sách, mùa hè trời nóng, cô mặc bộ áo váy, bên trong phối một chiếc quần lót màu hồng, lúc nằm bò trên giường, hai cái chân mập đung đưa trên không.

An Lý Mộc đẩy cửa đi vào liền nhìn thấy cái đầu heo nhỏ màu đỏ phía trên quần lót của cô đang bò trên mông cô, hai cái chân trắng nõn đang lắc lư trước mắt anh, An Lý Mộc vội vàng quay mặt đi, sau đó đi qua ấn cái váy đang vén lên của cô xuống, Triển Tiểu Liên không thèm để ý vươn tay kéo xuống, sau đó quay đầu nhìn An Lý Mộc, vẻ mặt tò mò hỏi: “Anh Đầu Gỗ, mặt anh sao lại đỏ vậy? Có phải thời tiết quá nóng hay không?”

An Lý Mộc hắng giọng, làm bộ như không có gì nói: “Không sao, anh vừa mới quét dọn xong. Em ngồi dậy đọc sách, nằm đọc sách không tốt cho mắt.”

Triển Tiểu Liên chậm chạp bò dậy, làm ký hiệu trong sách, sau đó sấp lại gần An Lý Mộc, xấu xa hỏi: “Mông em có vênh không? Anh có thích không? Muốn sờ thử hay không?”

Mặt An Lý Mộc vốn đã đỏ, kết quả bị cô hỏi như vậy, mặt liền tựa như sung huyết, nháy mắt đỏ đến cùng, nhưng theo bản năng vươn tay ôm Triển Tiểu Liên vào trong lòng anh, mắt cũng không dám nhìn mặt cô, nửa ngày mới lắp bắp nói: “Tiểu, Tiểu Liên... Em đừng như vậy, như vậy...” Đừng háo sắc như vậy có được không?

Triển Tiểu Liên hào phóng nói: “Anh Đầu Gỗ, anh cứ sờ đi, anh sờ sờ em, sau đấy anh cho em xem một cái, anh cũng không thiệt mà.”

An Lý Mộc ngay cả suy nghĩ muốn chết cũng có: “Tiểu Liên, đừng náo loạn. Mẹ anh lát nữa sẽ về nhà nấu cơm.”

Triển Tiểu Liên không để ý, còn muốn nhắc tới trao đổi đồng giá cơ đấy, kết quả bên ngoài có tiếng động, An Lý Mộc thờ phào lại có chút tiếc nuối nói:

“Thấy chưa, anh không lừa em có phải không? Mẹ anh về rồi.”

Triển Tiểu Liên bĩu môi, bất mãn nói: “Vây quên đi, em muốn về nhà.”

An Lý Mộc lo lắng nhìn vẻ mặt mất hứng của cô, hỏi: “Tức giận?”

Triển Tiểu Liên “hừ” một tiếng, “Anh nói xem?”

An Lý Mộc thở dài, “Tiểu Liên, nếu như bị phát hiện, anh chắc chắn phải chết, ba em dám chắc sẽ lộ ra anh. Chúng mình trước tiên không vội, chờ em được hai mươi tuổi, anh sẽ nói với chú và thím lấy em, có được không? Em bây giờ trước tiên phải chăm sóc cơ thể cho tốt học hành nghiêm túc, không được nghỉ chuyện linh tinh...”

Triển Tiểu Liên chẳng thêm, vỗ vỗ mông muốn đi, An Lý Mộc vội vàng kéo lại: “Tiểu Liên, em bây giờ còn nhỏ, cho dù bảo anh xem, vóc người của một cô gái nhỏ, cũng không có gì hay để xem có đúng không? Thế nên, anh vẫn phải chờ em lớn lên mới được mà.”

Cũng bởi vì lời này của An Lý Mộc, Triển Tiểu Liên cực kỳ bị đả kích, cô quan sát mình một phen từ trên xuống dưới, không phục hỏi: “Em khó coi chỗ nào? Anh Đầu Gỗ cười nhạo vóc dáng em không đẹp, anh chờ, em sau này nhất định là ngực bự mông vênh!”

Nói xong, Triển Tiểu Liên là tức giận mà đi, chừng mấy ngày sau đây cũng không quan tâm An Lý Mộc, cô thật sự là bị đả kích quá mức, cô tuổi còn nhỏ không sai, thân thể chưa dậy thì cũng không sai, nhưng cô xem nhiều sách như vậy, cô biết An Lý Mộc là ghét dáng người cô chưa trưởng thành, dáng người của con gái rất quan trọng, bị cười nhạo chắc chắn là bị tổn thương lòng tự trọng, lòng tự trọng của cô nâng họ Triển bị tổn thương như thế.

An Lý Mộc dỗ mấy ngày cũng dỗ không xong, ban đầu còn không biết mình sai ở đâu, không dễ dàng mới hiểu ra, Triển Tiểu Liên cũng không ở nhà, Triển Tiểu Liên giận An Lý Mộc, đúng lúc đi cô nhờ người gửi lời bảo cô qua chơi, mẹ cô liền cùng cô đi Thanh Thành, ba cô ở nhà dạy một lớp học bổ túc kiểm thêm thu nhập.

Triển Tiểu Liên không cả dặn trước, liền cùng mẹ cô đi Thanh Thành, An Lý Mộc thật sự là lo lắng suông, không có cách nào, anh không có họ hàng ở Thanh Thành, cũng không quen ai, muốn cùng đi cũng không được, mấu chốt nhất, cô nhóc Tiểu Liên ấy bây giờ còn giận mà!

Triển Tiểu Liên trên đường đi Thanh Thành liền thờ phỉ phò suy nghĩ, cô sau này nhất định phải có một vóc dáng ma quỷ trước mắt sau vênh ngực bự mông to, nếu không, cô sẽ chọc mù mắt anh Đầu Gỗ, làm cho anh không thấy cái gì!

Bạn đang đọc truyện *Thần Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Truyền Hình Thực Tế Phiên Bản Trực Tiếp

Nhà đi cô vay mua nhà tại vùng ngoại ô sát với Thanh Thành, diện tích rất lớn, mặc dù nằm ở ngoại thành, nhưng vì xe cô qua lại dễ dàng, cho nên đi trung tâm thành phố vẫn là rất gần, ngồi xe buýt hai mươi phút là tới, Triển Tiểu Liên gào khóc kêu muốn đi dạo phố, đi cô mang thai bốn tháng, muốn mua trước ít quần áo gì gì đó cho đứa con trong bụng, mặc dù đương không dám cho đi ra ngoài, nhưng vì mẹ Triển đi theo nên đương cũng không cản.

Vì ba cô không đi, cô liền chạy khắp nơi tựa như con ngựa hoang tuột cương, trong tay đồ chơi linh tinh mua đầy một túi, cái gì mà dây buộc tóc hình hoa này, vòng tai này, nhẫn này, dù sao đều là mấy thứ đồ chơi không đáng giá, cô đã thích, mẹ cô ngăn cũng ngăn không được, không cho mua, Triển Tiểu Liên cầm đồ bỏ chạy, chỉ vào mẹ cô nói với người bán hàng đó là mẹ cô, mẹ cô sẽ trả tiền, mẹ cô thực sự là bó tay.

Buổi trưa đi dạo một rồi, Triển Tiểu Liên ngồi trên băng ghế bên đường không chịu đi, “Dì, cháu đi không nổi nữa, cháu đói bụng, cháu sắp mệt chết rồi.”

Đi cũng biết thân thể Triển Tiểu Liên không tốt, đi cả sáng không một mồi là lạ, hơn nữa đi có thai, cơ thể cũng nặng nề, đi dạo không nổi nữa, ba người tìm một quán vào ăn cơm, Triển Tiểu Liên ngồi dựa vào cửa kính, nhìn thực đơn chắc lưỡi: “Dì, đi bây giờ phát tài rồi hay sao? Quán này cái gì cũng đắt ha.”

Đi bình thường tiết kiệm muốn chết, thế nhưng đối với một nhà Triển Tiểu Liên thật đúng là rất hào phóng, vừa mới mua nhà, điều kiện cũng không tốt như vậy, nhưng không tiếc dùng tiền cho chị mình, nhìn bộ dáng Triển Tiểu Liên chọc chọc đầu cô: “Đắt gì mà đắt? Khó được đến một lần, không ăn ngon thì ăn cái gì? Tiếng tăm của quán này coi như không tệ, vị trí này giá tiền này còn đỡ, cháu thấy khách sạn lớn đối diện kia không? Đồ trong khách sạn đó mới gọi là đắt ấy. Con trai viện trưởng chỗ đi kết hôn chính là đi khách sạn đó, đi lúc ấy cũng đi, ôi cái giá ấy, dọa người...”

Triển Tiểu Liên nhào người trên thủy tinh, xuyên qua thủy tinh nhìn sang, “Dì, nơi này không phải đều là mấy cái khách sạn lưu manh xã hội đen mới đi sao? Con trai nhà viện trưởng của đi thật không sợ chết, còn dám đi loại chốn này kết hôn ha.”

Đi cô có chút bất đắc dĩ: “Khách sạn này mở ra chính là vì kiếm tiền, nếu không có người đến bọn họ mở làm gì? Chẳng qua là mở khách sạn chính là

loại người có cái bối cảnh đó, chỉ cần có tiền, mặc kệ ai đi bọn họ chắc chắn đều chào đón mà...”

Mẹ cô vội vàng kéo đi cô: “Em nói với nó mấy cái đó làm gì, người bình thường như chúng ta sống cuộc sống của mình là được. Đúng rồi, đứa bé đã kiểm tra xem là nam hay nữ chưa...”

Mẹ và đi cô bắt đầu bàn bạc chuyện đứa nhỏ, Triển Tiểu Liên một mình nhồi người trên thuyền tinh, ra ra vào vào còn đều là lái ô tô, ô tô bây giờ nhiều thật ha, lúc chờ đồ ăn Triển Tiểu Liên liền nhồi người ra đó xem ô tô qua qua lại lại, sau đó một chiếc ô tô màu đen lái đến cửa chính, Triển Tiểu Liên vừa thấy biển số xe kia liền nhớ lại, đây là cái xe lúc nghỉ hè năm ngoái đánh bay người ta cũng không dừng lại đó mà?

Sau đó Triển Tiểu Liên liền nhìn thấy một con chim công xuống xe, con chim công ấy giống như một tên thần kinh, sau khi xuống xe bên cạnh có một cô gái, Triển Tiểu Liên nhìn rõ ràng không phải cùng nhau, kết quả con chim công ấy vươn tay ôm eo cô gái kia, cũng không biết nói cái gì, dù sao một lát sau hai người đó liền cùng nhau vào khách sạn.

Triển Tiểu Liên bĩu môi, tỏ vẻ không hiểu.

Ăn cơm chiều xong, đi lại dẫn mẹ cô và cô đi dạo phố, cả buổi chiều Triển Tiểu Liên thật sự mệt mỏi, sắc trời cũng đã tối, mẹ cô vội vã trở lại sắc thuốc cho cô, liền thức giục trở về, kết quả quay đầu phát hiện Triển Tiểu Liên không biết chạy đâu, buổi tối phố xá nhiều người, mẹ và đi cô sốt ruột, mẹ cô bảo đi ở nguyên đó đừng đi đâu, bà đi tìm xem, vừa rồi vẫn còn, chỉ quay đầu thôi đã biến mất, nhất định là bị cái gì đó hấp dẫn.

Nhà thờ đầu tiên Triển Tiểu Liên nhìn thấy, người theo đạo cơ đốc trên trần đều là mấy ông già bà lão, chưa tới thứ bảy đã tụ tập cùng nhau ê a hát thánh ca, nhưng cũng không giống nơi như thế, nghe nói chỗ nào đó có một nhà thờ nhỏ, nhưng Triển Tiểu Liên chưa đi qua lần nào, cô vừa rồi chính là nhìn thấy có rất nhiều đứa trẻ chạy về phía này xem náo nhiệt, cô cũng chạy tới, kết quả đến gần mới biết được tối hôm nay có người kết hôn ở đây, nghe người lớn bên cạnh nói trẻ con đi vào ai cũng được nhận lì xì.

Triển Tiểu Liên vừa nghe, lì xì à? Lúc này, Triển Tiểu Liên cảm thấy mình cũng là trẻ con, cô cũng hẳn là miễn phí được tiền lì xì mới được.

Triển Tiểu Liên nghĩ, liền chạy vào trong theo mấy đứa trẻ con khác, kết quả đến cửa đã bị người ta đuổi ra ngoài, nói bên trong đang cử hành hôn lễ, không cho vào, Triển Tiểu Liên tức giận, gạt người? Cô thò đầu vào trong liếc mắt nhìn phát hiện nhà thờ thật là đẹp, đèn đuốc sáng trưng, còn có thảm màu đỏ kéo dài đến đầu cùng, chỗ sau cùng nhất của nhà thờ có rất nhiều người ngồi.

Cửa chính vào không được, Triển Tiểu Liên liền nhìn nhìn bên cạnh, phát hiện có cái hèm nhỏ, hình như là cửa nách, cô liền lén đi vào trong hèm nhỏ, kết quả đi được nửa đường nghe thấy tiếng động kỳ quái truyền đến, từng tiếng rất có quy luật, hình như còn có tiếng thờ dục dục nện, trong cái đầu nhỏ đáng khinh của Triển Tiểu Liên lập tức nghĩ tới một hình ảnh tràn ngập kích tình cấp bách và đáng bị kiểm duyệt, có người đang dâm chiến! Chắc chắn.

Bản người thật! Còn là bản trực tiếp!

Triển Tiểu Liên rất kích động, cũng rất hưng phấn, không phải cuộc đời ai cũng có cơ hội nhìn thấy loại hình ảnh làm cho người ta kích tình dâm trào này, chỉ có loại đứa bé ngoan bẽ ngoài thuần phác tư tưởng hèn mọn nội tâm mạnh mẽ như cô đây mới có cơ hội quan sát được cảnh kích tình truyền hình thực tế phiên bản trực tiếp như vậy.

Triển Tiểu Liên rất có đạo đức công cộng, không có chút ý nghĩ muốn cắt ngang uyên ương đồng, cô sợ mình quá hưng phấn kêu lên, trước tiên che miệng mình, sau đó cẩn thận đi về phía trước, ngay bên cạnh cửa nách nhà thờ, bị thêm cửa nhỏ ra ngăn lại, cho nên người bình thường ở đầu ngõ cũng nhìn không thấy, Triển Tiểu Liên rón rén đi qua, lặng lẽ ló đầu nhìn, rất tốt rất mạnh mẽ, hình như là hai cô gái?

À, không phải, là một người đàn ông và một người phụ nữ, chẳng qua, người đàn ông này mặc quần áo có phần lêu lợt, mà người phụ nữ bị kẹp giữa tường và người đàn ông, mặc bộ váy màu đỏ, cả người treo trên thân người đàn ông, miệng kêu ê a, một bên cổ chân còn treo cái quần lót nhỏ màu đen, lắc lư theo động tác của người đàn ông, Triển Tiểu Liên nhìn hoa mắt, cũng muốn đi qua lấy xuống trước tiên để qua một bên giúp người phụ nữ, nhưng lại sợ dọa ngược bọn họ, nghĩ nghĩ, Triển Tiểu Liên thành thật ngồi xôm bên cạnh, nhìn ngay ở đó, sau đây bắt đầu nghiên cứu vì sao quần áo của người đàn ông kia cũng chưa cởi mà hai người lại có thể làm được, chẳng lẽ mỗi lần cô cứ muốn cởi quần của anh Đầu Gỗ là sai? Chẳng lẽ không hẳn là cởi quần áo? Thế nhưng không cởi quần áo sao được chứ? Việc này hơi kỳ lạ? Có nên hỏi người này làm sao làm được? Anh ta ngộ nhờ xấu hổ thì sao?...

Hai người ấy có lẽ quá tập trung tinh thần, không hề phát giác thêm một người thứ ba tham quan và nghiên cứu, mãi đến khi người phụ nữ kia vì người đàn ông thay đổi động tác, cũng theo đà xoay mặt từ bên kia vai người đàn ông sang bên này, khóe mắt đảo qua nhìn thấy nửa nơ bướm lộ trên bậc thang, lại nhìn kỹ, vậy mà nhìn thấy đôi mắt to, người phụ nữ lập tức hét một tiếng “à”.

Bạn đang đọc truyện *Thần Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Áp Lực Xem Chim Rất Lớn

Triển Tiểu Liên bị tiếng hét chói tai của người phụ nữ kia dọa sợ hết hồn, chỉ vào người phụ nữ đó cả giận nói: “Chị này, em cũng không cản trở anh chị,

chị bất thành linh thét một tiếng, làm em giật cả mình có biết không? Không biết trẻ con không quen bị dọa à?”

Tiếng kêu của người phụ nữ là vừa đau đớn vừa sung sướng, vì thân thể người đàn ông cứng đờ bởi tiếng thét của cô ta, cũng không động đậy, nhưng cũng không vì vậy mà buông người phụ nữ ra, mà là duy trì động tác vừa rồi, từ từ quay đầu nhìn qua.

Vừa nhìn thấy gương mặt đó, Triển Tiểu Liên bỗng sững sờ, sau đó trong đầu toát ra một suy nghĩ, một nam yêu tinh rất đẹp!

Sau này Triển Tiểu Liên lớn lên mới biết vì sao mình vừa nhìn thấy hắn lại nói hắn là yêu tinh. Bởi vì mắt của hắn, cặp mắt kia nhìn giống như là mắt của yêu tinh, mắt hơi dài, có lông mi hay không Triển Tiểu Liên không để ý, bởi vì hình dạng mắt hắn giống như là bị người khác họa, tựa như kẻ mắt, khóe mắt hơi nhếch và lông mi khiến người ta ám ảnh, làm cho gương mặt hắn thoát nhìn trần đầy yêu khí.

Triển Tiểu Liên vươn tay lau mắt, lại đặt tầm mắt vào nửa người dưới của hai người kia, kết quả bị quần áo và thân thể chặn lại, không phát hiện bí quyết, Triển Tiểu Liên bĩu môi, đứng lên quay đầu bỏ chạy, hai cái nơ bướm trên bím tóc bay bay theo động tác chạy băng băng của cô, chỉ chớp mắt đã chạy qua đầu ngõ, vừa định xông ra, kết quả bị người ta nhắc trên không kêu oa oa, trên đỉnh đầu một tiếng động như sấm vang lên đúng đoàng: “Gia, vật nhỏ này xử lý thế nào?”

Triển Tiểu Liên bị sấm nổ đến ngẩn ngơ, hả? Xử lý?

Chỗ ấy cách hơi xa, Triển Tiểu Liên cũng không nghe thấy động tĩnh gì, một lúc lâu liền nhìn thấy nam yêu tinh kia chậm rì rì vòng ra từ phía sau bậc thềm, vừa đi còn vừa chỉnh lại quần, chỉ chớp mắt đã áo mũ chỉnh tề được cái mũ ngoài, nhắc chân đi lên bậc thang cửa nách, miệng dường như không có việc gì nói: “Giết chết quên đi...”

Miệng Triển Tiểu Liên lập tức thành hình chữ “O”, sau đó kịp phản ứng, tứ chi khu loạn oa oa hét lớn: “Đừng mà đừng mà, đừng giết chết tôi! Xã hội pháp chế, xã hội pháp chế mà! Giết người là phạm pháp... Là phải ngồi tù, là phải bị cho vào rọ heo... Cứu tôi với! Cứu tôi với! Giết người! Oa ô ô...”

Bước chân đang đi lên bậc thang dừng lại, nam yêu tinh tựa hồ tự hỏi một chút, sau đó quay đầu ngoác ngoác ngón tay về phía Triển Tiểu Liên, Triển Tiểu Liên liền lắc lư trên không bị người ta nhắc đưa đến trước mặt nam yêu tinh, Triển Tiểu Liên hôm nay mặc là cái loại quần nhỏ thắt lưng căng chùng mà mẹ cô nhờ may tại tiệm may, phía trên là cái áo choàng ngắn làm từ vải sợi đay, lại thêm mắt kính to và bím tóc thôn cô của cô, nhìn chính là ngốc muốn chết.

Tiếng sấm to nắm áo choàng của cô, cổ Triển Tiểu Liên bị siết đau chết đi được, cái rốn nhỏ cũng lộ ra ngoài, cô rút tay chân, thật cẩn thận nhìn nam yêu tinh, khuôn mặt nước mắt nước mũi, còn thỉnh thoảng sụt sịt một cái, miệng đứt quãng nói: “Xã... Xã hội... Xã hội pháp chế...”

Nam yêu tinh vươn tay tóm mặt Triển Tiểu Liên, mạnh mẽ nâng lên nhìn nhìn, sau đó ghét bỏ hất tay ra, tiếng sấm to lập tức đưa tới cái gì, Triển Tiểu Liên vừa khóc vừa nhìn, phát hiện là cái khăn mặt ướt màu trắng, nam yêu tinh đang chậm rãi lau tay đấy, Triển Tiểu Liên rảnh rỗi lau mặt mình, mặt cô bản như vậy sao? Oa oa oa!

Nam yêu tinh vừa lau tay vừa hỏi: “Nhóc béo vừa mới nói cái gì ấy nhỉ? Xã hội pháp chế có phải hay không?”

Triển Tiểu Liên vội vàng gật đầu: “Chính, chính là xã hội pháp chế... Vốn chính là... giết người là phải đền mạng... Ô ô ô, tôi không muốn chết, oa oa oa, mẹ ơi — “

Khăn mặt trong tay nam yêu tinh bị quăng, đập lên trên trán Triển Tiểu Liên, cô giãy giụa kéo xuống, nước mắt lưng tròng nhìn hắn: “Xã hội pháp chế, chúng ta phải làm công dân hợp pháp, phải làm người dân tốt, không thể làm chết người, đó là phạm pháp...”

Nam yêu tinh gật gù đầu, đột nhiên nói: “Nói có chút đạo lý, xã hội pháp chế, gia chính là dân lành hợp pháp, giết người là phạm pháp...”

Tiếng sấm to nhắc con nhóc mập trong tay, đành phải hỏi: “Gia, vậy vật nhỏ này làm sao bây giờ?”

Nam yêu tinh lại chậm rãi quay lại, thân thể nghiêng nghiêng sắp lên tay vịn đá bên cửa nách, yêu khí lan tràn hỏi: “Nhóc béo, mau nói cho gia, vừa rồi nhìn thấy cái gì?”

Triển Tiểu Liên khóc thút thít, trong lòng mắng cả nhà anh đều là nhóc béo, miệng không chút tiếc nuối trả lời: “Chỉ nhìn thấy quần lót của chị ấy liên tục lắc lư, tôi chỉ muốn giúp lấy quần lót của chị ấy xuống... Tôi không nhìn thấy cái gì khác...” Là thật sự không thấy, cô muốn thấy nhất thì không nhìn được chút gì.

Tiếng sấm to nhắc Triển Tiểu Liên hự một tiếng, nam yêu tinh âm u nhìn gã một cái, tiếng sấm to sợ toàn thân cũng cứng đờ, nam yêu tinh hỏi tiếp: “À thị lực còn rất tốt. Vậy nhóc nói cho gia, nhóc vốn muốn nhìn cái gì?”

Ánh mắt Triển Tiểu Liên rơi vào vị trí phần eo trở xuống của nam yêu tinh, miệng nói: “Muốn nhìn quần anh!” Triển Tiểu Liên thật ra càng muốn nhìn thứ phía dưới quần của nam yêu tinh, và lại, cô hiểu kỳ vì sao không cởi quần, nam yêu tinh cũng có thể để trên người chị gái xinh đẹp.

Tiếng sấm to vừa nghe Triển Tiểu Liên nói xong, chân liền mềm oặt, sau đó Triển Tiểu Liên nhìn thấy nam yêu tinh đột nhiên đập tiếng sấm to một cước, “Muốn chết?”

Tiếng sấm to cúi đầu không dám nói gì, mặt Triển Tiểu Liên cũng suy sụp, chỉ thấy nam yêu tinh cười tà nhích lại gần, “Nhóc béo muốn nhìn quần của gia?”

Triển Tiểu Liên vừa nghe, a? Hấp dẫn? Sau đó cô liền nhìn thấy nam yêu tinh một tay kéo quần hần qua đây, Triển Tiểu Liên lập tức tròn mắt, nhìn chăm chăm chỗ tay hần đặt, không có chút xấu hổ đỏ mặt gì, kết quả, ngay khi Triển Tiểu Liên tưởng rằng sắp nhìn được, nam yêu tinh vừa thấy ánh mắt đáng khinh muốn chết của cô, trên khuôn mặt bỗng nhiên nổi lên bộ dáng thẹn quá hóa giận, nổi giận nói: “Đây là quái thai từ đâu ra?” Nói xong, kéo quần, nổi giận đùng đùng hai bước đi lên bậc thang, đá cửa muốn đi.

Triển Tiểu Liên treo giữa không trung ngo ngoáy, cơ hội xem chim duy nhất mà, giương cổ kêu về phía hần: “Anh ơi, anh cho em xem một cái đi, thật ra em cũng rất xấu hổ nha...”

Tiếng sấm thực sự không chịu nổi, vươn tay che kín miệng Triển Tiểu Liên, sau đó cẩn thận hỏi nam yêu tinh: “Gia, con nhóc này làm sao bây giờ? Em thấy đầu óc nó có lẽ có chút không bình thường, nếu không gia, em quăng nó giữa đường nhé, chắc là đồ ngọc nhà ai đi lạc.”

Nam yêu tinh vui giận thất thường, cả giận nói: “Quăng! Lập tức! Lập tức! Đừng để gia lại nhìn thấy nó!”

Tiếng sấm to không dám không nghe, tay vừa buông liền ném

Triển Tiểu Liên cảm thấy thân thể mình bay bay, sau đó “bịch” một tiếng, ngã xuống đất thật mạnh, bốn móng đau cô muốn kêu cũng kêu không ra tiếng, Triển Tiểu Liên bây giờ cũng cảm thấy nam yêu tinh hình như không phải người tốt, cũng không để ý đau đớn, dùng cả tay chân vội vàng bò về phía đầu ngõ. Vốn đang tưởng rằng hôm nay có chim để xem, kết quả phát hiện là đụng phải tên thần kinh.

Tiếng một người phụ nữ vang lên kinh hoàng khiếp sợ đằng sau: “Yến, Yến gia...”

Triển Tiểu Liên biết, đây là tiếng người phụ nữ vừa mới ưm ưm ư ư kia, thì ra còn chưa đi đâu, Triển Tiểu Liên vừa trèo vừa nghe thấy nam yêu tinh nói: “Đem con đi mất hứng này... A, đúng, xã hội pháp chế, gia là công dân hợp pháp! Làm cho con đi này dứt khỏi Thanh Thành, gia không muốn lại nhìn thấy ả lần thứ hai, bằng không sẽ đánh gãy chân ả, đừng có đi ra vương mắt gia...”

Triển Tiểu Liên bò đến đầu ngõ liền đứng dậy, phía sau mơ hồ nghe thấy tiếng cầu xin và khóc lớn đột nhiên vang lên của người phụ nữ kia, Triển Tiểu Liên run cầm cập, vội vàng bỏ chạy.

Mẹ cô tìm cô khắp nơi không thấy, tới lúc nóng ruột muốn chết, vừa xoa mặt nhìn thấy cô lao đảo chui ra từ trong đám người, “Mẹ!”

Mẹ cô sốt ruột nước mắt cũng rơi, vừa nhìn thấy cô liền đưa tay đánh cô một cái, “Tiểu Liên con chạy đi đâu? Không biết mẹ nóng ruột muốn chết? Con nói xem nếu như chạy lạc, ba con còn không...”

Mẹ cô nói xong, lại vươn tay đánh cô hai cái, Triển Tiểu Liên vừa thấy mẹ cũng rơi nước mắt, mắt tròn trắng bắt đầu nhận lỗi: “Mẹ, con chỉ là nhất thời tham tiền, nghe nói bên kia có người phát lì xì, con liền muốn đi xem, kết quả là giả, mẹ, con bây giờ đã biết, của phi nghĩa không thể lấy, con về sau cũng không dám nghĩ đầu cơ trục lợi nữa, thật sự.”

Mẹ cô lần này cũng không dám để cô đi một mình, kéo cô về tìm đi cô.

Đi cô nghe mẹ cô nói cô vì lì xì mà chạy mất dạng, tức giận chộc chộc đầu cô, “Cháu roi tiền trong mắt hả? Nghĩ như thế nào? Mau mau về nhà đi, trời đã tối rồi, vừa rồi mẹ cháu sợ cũng khóc, cháu nói đùa nhỏ như cháu sao lại lỗ mãng như thế chứ?”

Triển Tiểu Liên nhìn nhìn mẹ mắt đỏ hồng, cũng không dám nói cái gì, ỉu xiu đi theo sau đi và mẹ, leo lên một chiếc xe ba bánh dừng ven đường, phàn phạch về nhà đi.

Mẹ cô sắc thuốc cho cô trên lầu, cô một mình dưới lầu nhà dì, nhìn thằng bé trai còi trướng chạy tới chạy lui khắp khu, bản thân thì ngồi xồm nhìn, trong lòng nghĩ cô nếu có thể xuyên việt đến xã hội nguyên thủy thì đã tốt rồi, nào có vãi vốc chứ, người lớn trẻ con đều che bằng lá cây, gió thổi qua, khí phách tuyệt đối lộ ra ngoài, muốn nhìn chim thế nào cũng được, căn bản là không có áp lực gì.

Tối hôm đó đi ngủ, Triển Tiểu Liên mơ cả đêm, trong mơ chim nhỏ đầy trời bay trên không, Triển Tiểu Liên đưa tay bắt, kết quả không bắt được con nào. Sáng ngày hôm sau tỉnh lại, Triển Tiểu Liên mở đôi mắt buồn ngủ, lệ rơi đầy mặt, vì sao xem chim trướng thành khó khăn như thế chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Thần Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Người Yêu Bí Ẩn

Vì Triển Tiểu Liên chạy loạn trên đường, mẹ cô cũng bị cô dọa sợ, chỉ ở Thanh Thành hai ngày liền đưa Triển Tiểu Liên về, Triển Tiểu Liên xin mẹ cả buổi cũng muốn ở thêm hai ngày, mẹ cô chỉ lo lại có cái gì ngoài ý muốn, sống chết mang Triển Tiểu Liên về.

Đi về mẹ cô còn đặc biệt nói với ba cô chuyện này, ba cô lập tức gọi cô ra hỏi, Triển Tiểu Liên thấy cha mẹ cô rất nghiêm túc, nhanh chóng thừa nhận

sai lầm, thề bảo đảm sau này không chạy loạn nữa. Ba cô vì chuyện này, dạy dỗ cô trọn một buổi tối, ngay cả An Lý Mộc ăn xong cơm đi qua tìm Triển Tiểu Liên, ba cô cũng không dừng miệng. Cuối cùng vẫn là An Lý Mộc hòa giải nói giúp, ba cô mới miễn cưỡng bỏ qua cho cô.

An Lý Mộc kéo Triển Tiểu Liên tới nhà mình, Triển Tiểu Liên ủ rũ, cũng đã quên chuyện giận đối với An Lý Mộc, liền hỏi: “Anh Đầu Gỗ, anh nói ba em có phải quá mức căng thẳng rồi hay không? Em cũng đã bao nhiêu? Em năm nay cũng đã mười bốn tuổi rồi...”

An Lý Mộc đưa cô vào phòng mình khuyên bảo: “Ba em là vì muốn tốt cho em, em nói xem, em là một cô bé, trời cũng đã sắp tối mà kết quả em chạy đi lạc, em đây không phải là làm người ta sốt ruột sao? Đừng nói em, đôi lại là mẹ em, nếu em đi cùng với một đám người, kết quả là mẹ em đợi mãi vẫn chưa thấy về, em có nóng ruột không?”

Triển Tiểu Liên không nói lời nào, An Lý Mộc ôm cô vào lòng: “Vậy thì không được? Em cũng không yên lòng có phải hay không?”

Triển Tiểu Liên tiếp tục không nói lời nào, thật ra chính là cam chịu, mẹ An Lý Mộc gọi anh bên ngoài, An Lý Mộc đi xuống bụng một mâm dưa hấu qua: “Tiểu Liên, mẹ anh bảo anh cầm mấy miếng dưa hấu cho em ăn.”

Quan hệ của hai nhà An Triển quả thực rất tốt, mặc dù cha mẹ An Lý Mộc không biết chữ như cha mẹ Triển Tiểu Liên, nhưng tính cách hai vợ chồng thực sự không hề xấu, cứ coi Triển Tiểu Liên ba ngày hai lần ăn chắc là biết, bởi vì cũng không so đo, ba mẹ Triển Tiểu Liên cũng sẵn lòng đối xử tốt với An Lý Mộc. Triển Tiểu Liên ăn cơm tại nhà An Lý Mộc xong, lại trốn vào thân thiết với nhau.

Việc giữ bí mật của hai người thực hiện rất tốt, người lớn hai nhà không một ai phát hiện chuyện yêu đương của hai đứa nhỏ, đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là chênh lệch độ tuổi của hai người khá lớn, mẹ anh còn từng nói với mẹ cô, nếu An Lý Mộc nhỏ hơn năm tuổi, bà chắc chắn sẽ kết tình thông gia với nhà họ Triển, đứa nhỏ lớn hơn một hai tuổi là bình thường, lớn hơn nhiều vậy khẳng định không được.

Phản ứng ngay lúc đó của mẹ cô chính là cười, không nói tốt cũng không nói xấu, thời đại này ai cũng không phải đồ ngốc, cho dù An Lý Mộc cùng độ tuổi với Triển Tiểu Liên, mẹ cô cũng biết nhà họ An chắc chắn sẽ không đồng ý, nguyên nhân là gì thì rất rõ ràng, thân thể Triển Tiểu Liên chính là cái siêu thuốc, ai chịu cho con mình cưới một cái siêu thuốc về nhà?

Cha mẹ có suy nghĩ của cha mẹ, hơn nữa đều là xuất phát từ góc độ của con trẻ, tựa như ba mẹ cô, bọn họ cảm thấy con gái của mình là tốt nhất, An Lý Mộc với Tiểu Liên, tuổi tác khá là lớn, lớn hơn ba tuổi bọn họ có thể chấp nhận, chúng nó lại là kém sáu tuổi, vậy thì quá lớn rồi.

Người lớn đều có ý nghĩ của chính mình, nhưng hai đứa trẻ mặc kệ những thứ này, An Lý Mộc cũng biết Triển Tiểu Liên quá nhỏ, không dám nói với người ngoài, cho nên đều lén lút tiến hành, dặt cái tay hôn cái miệng, ai cũng không biết.

Triển Tiểu Liên còn lại hai năm trung học, vì lời của An Lý Mộc mà biết điều hơn nhiều, đương nhiên, ngoại trừ lúc thi không nộp giấy trắng, những cái khác thật ra vẫn chưa có cái gì tốt hơn, nhưng những chuyện này An Lý Mộc cũng không biết, chỉ cần nghe nói thi bao nhiêu điểm, nhất định sẽ khen cô. Người theo đuổi Triển Tiểu Liên vẫn tập nập không dứt, thật ra chiếu theo tạo hình hiện tại của Triển Tiểu Liên, không nên có nhiều người theo đuổi như vậy, nhưng mà đầu óc thông minh cùng trí nhớ siêu cường của cô luôn luôn khiến người ta cảm thấy cô có công năng đặc dị, phần lớn nam sinh thực ra là hướng về phía “công năng đặc dị” của cô này mà tới.

An Lý Mộc thường thường nhận được thư tình Triển Tiểu Liên gửi tới, nội dung trong thư không thiếu tên của một nam sinh nào đó mà Triển Tiểu Liên đưa ra để nâng cao cảm giác nguy cơ của anh Đầu Gỗ, mỗi lần nhìn thấy An Lý Mộc đều sẽ tức điên, nhưng muốn tóm cô cũng chỉ có thể trong lúc nghỉ dài ngày hằng năm.

Triển Tiểu Liên rất thích An Lý Mộc, cô thường xuyên giơ ngón tay tính mình khi nào mới có thể lớn đến hai mươi tuổi, bởi vì An Lý Mộc từng hứa, lúc cô hai mươi tuổi bọn họ có thể kết hôn.

Điểm số thi của Triển Tiểu Liên từ lúc lên lớp tám tới nay vẫn rất cao không thấp, vững vàng vàng vàng chiếm ngai vàng hạng nhất trong số những người cùng tuổi, khi tất cả học sinh từ hạng hai trở xuống đều cố gắng đến mức thần kinh suy nhược, Triển Tiểu Liên muốn đời không thay đổi nâng tiều thuyết ngôn tình xem ngon lành, điều này làm cho bạn học cả lớp nhìn cô là sẽ dùng một loại ánh mắt hâm mộ ghen ghét, ý muốn giết chết cô.

Vì thế, phương châm đáp trả của Triển Tiểu Liên trong thư gửi An Lý Mộc viết rất rõ ràng, cô nói cô phải hạ thấp mình, chẳng qua là cô nàng này quên mất, cô cả ngày hạ thấp mình nâng tiều thuyết ngôn tình qua lại không ngớt giữa đám bạn học phần đông nâng sách giáo khoa đủ loại, bản thân việc này chính là một chuyện khoa trương.

Cảm tình của Triển Tiểu Liên và An Lý Mộc rất ổn định, hai bên đều rất tự hạn chế, An Lý Mộc ngay mặt từ chối lời tỏ tình của Tô Nạp, Triển Tiểu Liên chỉ lấy thư tình không nhận người, đến nỗi hai người vụng trộm gặp gỡ tới nay, không xuất hiện chút vấn đề gì.

Lớp chín đối với phần lớn học sinh mà nói chính là tối tăm giống như lớp mười hai, thế nhưng chuyện này đối với Triển Tiểu Liên mà nói hoàn toàn không thành vấn đề, giáo viên chủ nhiệm nói chuyện với cô rất nhiều lần, mỗi lần Triển Tiểu Liên đều cúi đầu không nói lời nào tựa như phạm lỗi, nhìn hoàn toàn là bộ dáng đứa bé ngoan biết vâng lời, nhưng vừa mới ra khỏi văn phòng cô đã lấy tiều thuyết ngôn tình mang theo bên người ra, vùi đầu mà đọc.

Giáo viên chủ nhiệm lệ rơi đầy mặt, tỏ vẻ rất bó tay.

Lúc điền nguyện vọng thi vào cấp ba, ba cô nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là để Triển Tiểu Liên chọn Nhị Trung, Nhất Trung của Bãi Yến tốt, thế nhưng bầu không khí học tập tại ngôi trường ấy quá căng thẳng, ngoại trừ lớp quan hệ, phần lớn học sinh vào Nhất Trung đều tựa như không muốn sống, ba cô chính là cân nhắc đến thân thể cô, cho nên điền luôn cho cô Nhị Trung, giáo viên chủ nhiệm cũng sắp khóc, học Nhất Trung và học Nhị Trung là chuyện hai cái ký tự, đây có ý nghĩa đến ti lệ lên lớp của bà mà, đáng tiếc đây là phụ huynh điền, người khác thật đúng là không thể sửa quyết định, Triển Tiểu Liên lại căn bản không cần, thầy cô có cách nào nữa?

Trước khi thi vào cấp ba, An Lý Mộc cũng nghĩ, hỏi Triển Tiểu Liên ôn tập thế nào, Triển Tiểu Liên thì cứ mê trai nhìn anh cười, cả đêm liền quần quít lấy An Lý Mộc đòi trao đổi đồng giá, kết quả An Lý Mộc cố thủ trận địa, nói gì cũng không đồng ý. Triển Tiểu Liên cảm thấy bất đắc dĩ, cổ cũng sắp là học sinh cấp ba rồi, kết quả đến bây giờ còn chưa từng thành công nhìn thấy một con chim.

An Lý Mộc muốn đánh bay Triển Tiểu Liên, nhưng thấy điểm thi cấp ba của cô liền nhin, đương nhiên, đối với việc làm thế nào tránh được sự trêu chọc của Triển Tiểu Liên anh cảm thấy rất đau khổ, cô nhóc căn bản là không kiêng dè, nếu như nghĩ tới, cũng không để ý cái gì liền bỏ nhào vào người anh, có mấy lần mẹ cô nghe thấy tiếng động bên trong không bình thường cũng đi gõ cửa, không dễ mới thoát khỏi găng hời của mẹ cô, An Lý Mộc cảm thấy thật sự là rất đòi mạng, tiếp tục như vậy anh sớm muộn sẽ bị giày vò đến chết.

Mẹ cô là phụ nữ, bà chính là mơ hồ cảm thấy có vấn đề, chủ yếu là Triển Tiểu Liên đã lớn, hai đứa cả ngày như hình với bóng, trong lòng mẹ cô bắt đầu nghi nghi hoặc hoặc, hai đứa nhỏ này không phải là có cái gì đây chứ?

Triển Tiểu Liên dù thế nào cũng mười lăm tuổi, thiếu nữ chớm yêu nói chính là độ tuổi bây giờ của Triển Tiểu Liên, An Lý Mộc cũng hai mươi một tuổi, trông cũng được, trấn Nam Đường bao nhiêu con gái nhà người ta đều nhìn chăm chăm thằng bé ấy chứ. Nghe mẹ anh nói An Lý Mộc đến bây giờ cũng không có bạn gái, thằng bé và Triển Tiểu Liên thực sự xem như là thanh mai trúc mã, hơn nữa, kỳ nghỉ hằng năm An Lý Mộc về nhà rồi cũng chẳng đi đâu cả, đều là qua đây tìm Triển Tiểu Liên, hai đứa có thể ở trong phòng cả ngày không ra khỏi cửa, mẹ cô không thể không hoài nghi, hai đứa chúng nó đều đang làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Thần Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chung Quy Sẽ Có Lúc Vỡ Mộng

Trong lòng mẹ cô vẫn băn khoăn, chỉ là không có bằng chứng, bà dù cho hoài nghi, cũng không tiện nói với người khác, chỉ có thể chôn trong lòng, nhưng theo bản năng chú ý. Cũng không thể trách mẹ cô nghĩ nhiều, nhà bà chính là con gái, nếu thật sự có gì thua thiệt nhất định là con gái, bà có thể không lo lắng sao?

Gia đình người ta mà học sinh đi thi đều là nhón nha nhón nháo, cả nhà vây quanh thí sinh, sáng hôm Triển Tiểu Liên đi thi vẫn là mẹ cô kéo dầy, đầu bù xù, mơ mơ màng màng ngồi ngẩn người, mẹ cô bận rộn tết tóc cho cô, bản thân Triển Tiểu Liên thì chỉ biết ngáp, ba và mẹ muốn đưa cô đi, Triển Tiểu Liên còn không muốn, vừa đánh răng vừa ló đầu nói với ba: “Anh Đầu Gỗ lát nữa sẽ đưa con đi, ba, ba cứ làm việc của ba đi, con không cần ba lo.”

Com nước xong Triển Tiểu Liên lấy một cái hộp bút liền đi, ba và mẹ muốn đưa cũng đưa không được. An Lý Mộc đạp xe chờ bên ngoài, thấy cô đi ra vội vàng gọi: “Tiểu Liên nhanh chút, hôm nay trên đường kẹt xe, đừng đến muộn.”

Triển Tiểu Liên nhảy vào chỗ ngồi sau, ôm eo An Lý Mộc ngủ gà ngủ gật, An Lý Mộc cúi đầu nhìn thấy hộp bút trong tay cô, vươn tay lấy xuống kiểm tra đồ, kết quả phát hiện trong hộp bút chỉ có một cái bút bi, không có cái gì khác, An Lý Mộc cũng không biết nên nói gì, người ta ai đi thi không phải đều mang theo mấy cái bút dự phòng? Hơn nữa thước đo com-pa gì gì đó đều bắt ly thân, chỉ lo khi nào dùng đến, cô thì giỏi rồi, chỉ một cái bút, ngộ nhờ đang thi thì hết mực, chỉ biết khóc còn gì. Vội vàng đi về bảo ba cô thêm mấy cái dự phòng, ba cô nghe An Lý Mộc nói Triển Tiểu Liên chỉ mang theo một cái bút, thờ dài mãi, đứa nhỏ này sao lại khiến người ta lo lắng như vậy chứ?

Triển Tiểu Liên là nộp bài thi trước giờ, bởi vì biết An Lý Mộc chờ bên ngoài mà, vào trong năm mươi phút đã ra, đây là thi ngữ văn, cô làm đề coi như là chậm, nếu thi toán các loại không chừng ba mươi phút đã ra, An Lý Mộc từ xa đã nhìn thấy Triển Tiểu Liên một đường chạy chậm ra khỏi cửa lớn, “Anh Đầu Gỗ!”

An Lý Mộc vội vàng qua đón: “Tiểu Liên, thi thế nào?”

Triển Tiểu Liên cười hi hi, không khiêm tốn chút nào nói: “Rất tốt.”

Phụ huynh xung quanh ào ào bĩu môi, thi cấp ba mà nộp bài trước giờ, còn dám ba hoa.

An Lý Mộc lại hỏi: “Có làm văn hay không? Đừng nói với anh là không làm!”

Triển Tiểu Liên chán nản, “Viết một nửa.”

An Lý Mộc vừa nghe liền biết, nếu tính theo số ô vuông, cô chỉ viết một nửa số đó, cũng không quá nghiêm khắc, viết còn đỡ hơn không viết chữ nào, Triển Tiểu Liên mỗi lần thi mất điểm đều là vì không làm văn, vì thế An Lý Mộc mới căn dặn đi căn dặn lại trước khi thi. Bà cô nếu nói như thế cô dám chắc ngay ba cô dài dòng, kết quả là An Lý Mộc nói, Triển Tiểu Liên liền cười hi hi mà nghe. Bà cô đây là không biết tâm tư của con gái ông, nếu biết phòng chừng có thể khóc đến chết, cô rút cuộc là con gái ai chứ?

Hai ngày thi chớp mắt đã qua, khi ra khỏi trường thi môn cuối cùng Triển Tiểu Liên nhảy thẳng lên người An Lý Mộc, phụ huynh xung quanh một đám

liếc xéo, An Lý Mộc xấu hổ khuôn mặt đỏ bừng. Triển Tiểu Liên vui vẻ cười khanh khách: “Anh Đầu Gỗ, em tự do rồi!”

An Lý Mộc nói với cô thế nào cũng không xuống, anh đành phải vội vàng ôm cô đặt vào chỗ ngồi phía sau xe đạp, nhanh chóng đạp xe đưa cô đi.

Triển Tiểu Liên từ phía sau ôm eo An Lý Mộc, hăng hái nói chuyện với anh: “Anh Đầu Gỗ, em mười lăm tuổi rồi, em lập tức sẽ là học sinh cấp ba. Anh Đầu Gỗ anh đã xem báo chưa? Trên báo nói học sinh cấp ba có người đã sinh con làm mẹ...”

An Lý Mộc vừa nghe liền biết trong lòng cô suy nghĩ cái gì, anh hiểu rất rõ, cô nàng nhìn trông đơn thuần, có trời mới biết trong cái đầu nhỏ bằng hạt dưa của cô cả ngày đều suy nghĩ cái trò gì, quả thực chính là ngâm trong chất lỏng bí ối, “Tiểu Liên, trước khi em trưởng thành em đừng nghĩ có nghĩ không, em bây giờ còn nhỏ mà.”

Triển Tiểu Liên liền biết anh Đầu Gỗ của cô chính là gỗ, đầu óc bảo thủ, cô cũng đã mười lăm tuổi, đã là cô gái rồi mà?

Đã không còn áp lực cuộc thi, hai người đều vô cùng thả lỏng, vẫn dán cùng một chỗ, có khi là núp trong phòng Triển Tiểu Liên, có khi là ra ngoài, dù sao khi nào nhìn thấy, hai người đều là cùng nhau tay trong tay. Chuyện này nếu như trước đây, ai nhìn cũng sẽ nói Triển Tiểu Liên và anh Đầu Gỗ của cô thân thiết với nhau, tựa như anh em ruột, nhưng bây giờ lớn hơn rồi, lại như hình với bóng như hồi bé thì có vấn đề. Người ngoài nhìn không sao, nhưng mẹ cô nhìn thì không xuôi, đứa nhỏ bây giờ không phải là hồi bé thì thân nhau, sau khi trưởng thành có ý thức nam nữ từ từ kéo dài khoảng cách sao? Vì sao đến phiên Tiểu Liên và Đầu Gỗ lại không được chứ? Hơn nữa, trước kia trước kia chơi với nhau cũng không chỉ hai đứa nhỏ này, trên trần còn có mấy đứa khác ấy, kết quả những bé gái khác từng đưa một không thân với An Lý Mộc nữa, chỉ Tiểu Liên còn thân với thằng bé hơn cả hồi nhỏ, đây có phải không thích hợp hay không?

Thi vào cấp ba không bao lâu, nhà trường nghỉ, mẹ cô ở nhà thu dọn, bà ngừng đầu nhìn căn phòng của Triển Tiểu Liên trên lầu, cửa phòng đóng chặt, Tiểu Liên và An Lý Mộc đi vào cả buổi sáng, ngoại trừ trong lúc đó Triển Tiểu Liên ra tìm hoa quả cắm vào trong, hai đứa cũng không đi ra.

Mẹ cô nghĩ nghĩ, chính là cảm thấy có chút kỳ quái, rón rén lên lầu, kết quả là nghe thấy tiếng bên trong có chút bất thường, thờ dốc rất gấp, rất kìm nén, mà lại, không có tiếng nói chuyện gì, bản thân mẹ cô là người từng trải mà, vừa nghe tiếng động ấy liền biến sắc, lập tức thò tay gõ cửa: “Tiểu Liên! Đầu Gỗ!”

Cửa là Triển Tiểu Liên mở, cũng không chậm trễ bao lâu, nhưng cũng không phải là lập tức mở, mẹ cô làm bộ tùy ý liếc một cái, phát hiện An Lý Mộc ngồi dưới đất, ôm một chân đang hừ hừ, mẹ cô sừng sốt, vội vàng đi qua hỏi: “Đầu Gỗ đây là làm sao vậy?”

An Lý Mộc còn chưa kịp nói chuyện, Triển Tiểu Liên đã cười xấu xa đi qua, chân trần đá một cái trên đùi An Lý Mộc, kết quả An Lý Mộc kêu tiếng lớn hơn nữa, tiếng động vẫn là cái loại cảm giác muốn cười lại cười không nổi đó, về mặt đau khổ lại thêm bất đắc dĩ tố cáo với mẹ cô: “Thím, chân cháu cũng sắp tê chết đi rồi, Tiểu Liên còn cố ý đá cháu... Ồi...”

Triển Tiểu Liên lại muốn đá, mẹ cô vội vàng chặn lại, trong lòng cũng nhẹ nhõm, “Đầu Gỗ cháu đuổi thằng chân ra, gấp như thế càng khó chịu, đuổi thằng một lát là được rồi.” Sau đó mẹ cô đứng chọc chọc trán cô: “Tiểu Liên đừng toàn bắt nạt anh Đầu Gỗ của con, con còn đá?!”

Triển Tiểu Liên le lưỡi, sau đó cầm một quyển sách tranh ngồi xuống bên cạnh An Lý Mộc, hai người cúi đầu đọc sách. Mẹ cô lấy quần áo cần giặt trong phòng cô ra, có điều sau khi đi ra cũng không cho cô đóng cửa nữa, “Tiểu Liên, hôm nay trời oi như thế, đóng cửa cái gì? Mau mau mở ra hít thở không khí, không được đóng cửa.”

Mẹ cô thật ra vẫn còn hoài nghi, vừa rồi đi vào nhìn tất cả bình thường, nhưng trên giường rất lộn xộn, ga giường nhăn không ra gì, gối cũng rơi trên mặt đất, không biết hai đứa vừa rồi âm ỉ như thế nào, mẹ cô lại không tiện hỏi, chỉ nổi lên lòng cảnh giác, không cho đóng cửa.

Động tác vươn tay kéo ga giường xuống trước khi đi của mẹ cô làm cho toàn thân An Lý Mộc tỏa ra mồ hôi lạnh, vừa rồi Triển Tiểu Liên trêu chọc quá mức, nếu không phải là mẹ cô đột nhiên gõ cửa, hai người còn không biết sẽ biến thành thế nào nữa, may mắn phản ứng cũng kịp thời, bằng không chắc chắn bị phát hiện.

Nhưng trải qua một phen này, hai người đều càng thêm cẩn thận, lúc ở nhà tuyệt đối không dám thể hiện. Trong nhà không dám ở, vậy khẳng định sẽ phải đi ra ngoài, đi đâu hẹn hò thành họa lớn trong lòng An Lý Mộc cùng Triển Tiểu Liên. Cuối cùng, địa điểm tiến hành bí mật quyết định tại rừng cây nhỏ phía đông mà chính phủ dự định đổi thành công viên.

Chỉ có điều trên đời này thật đúng là không có gì là đảm bảo, luôn có lúc vỡ mộng. Nơi bọn họ chọn vẫn còn rất sát vào trong, hôm nay như thường lệ khi dán vào nhau liền nghe phía sau có tiếng động, Triển Tiểu Liên đang ngồi trên đùi An Lý Mộc dựa vào anh mà ngủ, lập tức đã bị tiếng vang đằng sau khuấy rầy, cô có co rụt lại, theo bản năng khuấy rầy tiếng: “Ai?!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Sự Việc Đã Lộ

Ai có thể ngờ mẹ cô lại đi theo giống như đặc vụ? Mẹ cô còn không đi một mình, phía sau còn đi theo một bóng người thất tha thất thểu.

Khuôn mặt mẹ vừa xuất hiện trong tầm mắt Triển Tiểu Liên, Triển Tiểu Liên liền biết hỏng rồi, vội vàng đẩy An Lý Mộc đã nghe thấy tiếng động: “Anh Đầu Gỗ, chạy mau, mẹ em đến đây, em thấy trong tay bà hình như cầm con dao phay, nhất định là sẽ chém anh, anh chạy mau...”

An Lý Mộc vừa nghiêng đầu quả nhiên thấy mẹ cô cầm dao phay trong tay nổi giận đùng đùng vọt tới, trên chóp mũi đều là mồ hôi, lời Triển Tiểu Liên lẫn một vòng: “Thím, thím nghe cháu nói...”

Cả đầu mẹ cô là lửa, đầu còn để ý nghe anh cãi nhai, quả thực tựa như không muốn sống, Triển Tiểu Liên thấy An Lý Mộc còn đứng đó không đi, lo lắng không yên kéo anh chạy: “Anh Đầu Gỗ anh ngốc à? Mẹ em vừa nhìn chính là tới chém anh, anh còn không mau chạy thoát thân?”

An Lý Mộc chính là bị Triển Tiểu Liên kéo chạy, anh vừa muốn lưu lại nói rõ ràng với mẹ cô, cũng sợ mẹ cô tức quá thực sự chém anh hai phát, cuối cùng là Triển Tiểu Liên kéo anh chạy.

Mẹ cô làm sao mà biết được? Thật ra là có người qua nói với bà, chính là đồ ngốc đi theo đằng sau bà đây.

Sinh viên như An Lý Mộc, cũng đã trưởng thành, nếu không có mấy người theo đuổi vậy thật đúng là không thể nào nói nổi, chẳng những là có cô gái chọn trúng anh, phụ huynh của các cô gái cũng nghĩ đến, sinh viên, trông cũng được, mẫu chốt là tính cách cũng tốt, tuy rằng điều kiện trong nhà bình thường, nhưng vừa nhìn An Lý Mộc chính là cô phiêu tiềm năng mà, thanh niên điều kiện tốt nhất trấn Nam Đường chính là An Lý Mộc, nhà nào có con gái ai không nghĩ vậy? Chẳng qua cô gái nhà người ta tuổi không lớn mà gan không nhỏ như Triển Tiểu Liên, lại dám trắng trợn chảy nước miếng với An Lý Mộc chỉ có một mình cô. Kín đáo là phẩm chất đẹp của con người, nhưng phẩm chất đẹp này có đôi lúc sẽ làm mất cơ hội tốt, vì thế cái mặt dạn mày dày của Triển Tiểu Liên thành công cướp lấy An Lý Mộc.

Người lớn không có ai chú ý tới tình yêu bí mật của An Lý Mộc và Triển Tiểu Liên, nhưng bạn cùng lứa tuổi với bọn họ thì để ý, An Lý Mộc trước kia cũng chơi với các cô, kết quả dần dần lại hoàn toàn bị con nhóc béo nhà họ Triển chiếm đoạt, con nhóc béo ngoại trừ trông trắng một chút, cái khác đều không bằng các cô, dựa vào cái gì con bé đó lại một mình độc chiếm anh Đầu Gỗ chứ?

An Lý Mộc đưa Triển Tiểu Liên tới rừng cây nhỏ nhiều lần, Miêu Hồng Hoa nhà cách rừng cây nhỏ gần nhất liền nhìn thấy. Miêu Hồng Hoa năm nay mười tám tuổi, tại trấn Nam Đường xem như là một đóa hoa trên cành, da trắng mắt to, đương nhiên, Miêu Hồng Hoa cũng có vết thương trí mệnh, đó chính là lúc các cô gái cùng lứa thân thể dậy thì, dáng người bắt đầu trước nhô sau vênh, trước ngực cô vẫn là sân bay, ngay cả hình dạng cái bánh bao hấp cũng không có, đến nay vẫn là vùng đất bằng phẳng, nói trắng ra là, cô chính là người ngực lép. Đáng ra là từ tiểu học đến năm lớp chín, thành tích của Miêu Hồng Hoa đều không chệ vào đâu được, nhưng mà từ khi lên cấp ba thành tích lại giảm xuống một mạch, lúc lại khai giảng năm lớp mười hai, áp lực lớn muốn chết, chính là lứa tuổi đeo kính thức đêm học bài, cũng là học sinh ngoan muốn yêu đương muốn tự do đáng tiếc bị quá nhiều thứ đè nén, trong phần đông người thăm mền An Lý Mộc, vị này chính là không muốn người biết nhất, bởi vì một loạt hình tượng học sinh giỏi yêu học tập mà cô đắp nặn, thật sự là làm cho người ta còn không bằng cả người thăm mền nào đó.

An Lý Mộc cùng Triển Tiểu Liên đi qua cửa nhà cô rất nhiều lần, ban đầu trong lòng Miêu Hồng Hoa cũng là nghi hoặc, về sau có một lần lén lút lút đi theo qua, kết quả nhìn thấy An Lý Mộc và Triển Tiểu Liên hôn nhau trong rừng cây nhỏ.

Miêu Hồng Hoa cảm thấy lúc Triển Tiểu Liên quay về phía An Lý Mộc, giống con sói cái con mắt tỏa ánh sáng xanh nhìn thấy con mồi, vừa hôn lại vừa sờ mó An Lý Mộc, hoàn toàn là một nữ lưu manh, rất không biết xấu hổ. Miêu Hồng Hoa cắn hàm răng dính lá hẹ còn chưa kịp súc miệng, trong lòng không thẳng bằng tới cực điểm, trước kia, rõ ràng, rõ ràng mọi người đều nói mình mới là một đôi với anh Đầu Gỗ...

Trong lòng Miêu Hồng Hoa chính là hăm mộ ghen ghét, lại nhìn thấy hai người ấy chui vào rừng cây nhỏ, dùng gót chân nghĩ cũng biết hai người làm gì trong đó, Miêu Hồng Hoa xoay móng đi tìm mẹ Triển Tiểu Liên, thật ra cô vốn là muốn tìm ba mẹ An Lý Mộc, muốn nói cho bọn họ Triển Tiểu Liên đồ không biết xấu hổ dụ dỗ con của bọn họ, kết quả mẹ anh đi chơi mất chược, ba anh cũng không ở nhà, vừa vặn mẹ Triển Tiểu Liên giặt quần áo đang phơi quần áo tại ban công, Miêu Hồng Hoa liền nói luôn với mẹ Triển Tiểu Liên là Triển Tiểu Liên kéo An Lý Mộc hôn nhau trong rừng cây nhỏ.

Mẹ cô vừa nghe, không nói hai lời, đi phòng bếp cầm dao phay liền đi ra ngoài. Miêu Hồng Hoa thì theo chân xem trò hay, giả bộ đi theo đằng sau mẹ cô kêu: “Thím đừng nóng giận, Tiểu Liên nhất định là nhất thời hứng lên, cháu thấy em ý kéo Đầu Gỗ muốn hôn, thím cũng đừng thực sự chém bị thương Tiểu Liên nha!”

Mẹ cô vừa nghe lời Miêu Hồng Hoa liền dừng lại, quay đầu hung tợn nói một câu với cô: “Thím tại sao phải chém Tiểu Liên? Tiểu Liên nhà thím mới bao nhiêu? Con bé biết cái gì? Thím đi chém thằng nhóc hỗn láo nhà họ An ấy!”

Miêu Hồng Hoa vừa nghe, vậy càng muốn đi theo, vạn nhất mẹ Triển Tiểu Liên phát cuồng, thật sự chém bị thương anh Đầu Gỗ thì làm sao bây giờ? Kết quả liền đi theo mẹ Triển Tiểu Liên lại đây.

Triển Tiểu Liên vừa thấy điệu bộ của mẹ cô là không để ý cái gì lời An Lý Mộc chạy, mẹ cô đuổi theo đằng sau, thân thể Triển Tiểu Liên vốn đã không tốt, được một vòng là không chạy nổi nữa, cô vội vàng đẩy An Lý Mộc: “Anh Đầu Gỗ anh mau mau chạy, nếu không mẹ em thật sự có thể chém anh, chóc nữa em đi tìm anh!”

Trong lòng An Lý Mộc hơi luống cuống, không phải sợ mẹ cô, mà là cảm thấy giữa bọn họ bị phát hiện, sau này nên làm cái gì bây giờ còn chưa biết, và lại, tuổi Triển Tiểu Liên quá nhỏ, ba mẹ cô chắc chắn sẽ không đồng ý cho cô yêu mình, An Lý Mộc kéo Triển Tiểu Liên không đi: “Tiểu Liên, thím chính là nhất thời tức giận, bây giờ chúng mình nói rõ ràng với thím...”

Triển Tiểu Liên vội vàng ngắt lời, đó là mẹ cô, cô có thể không biết sao? “Anh Đầu Gỗ em nói cho anh biết, anh nếu như thiếu cánh tay mất cái chân em cũng không cần anh nữa, anh nói còn chưa xong mẹ em đã làm cho đầu anh nở hoa rồi, anh xem rồi làm đi!”

An Lý Mộc liếc nhìn mẹ cô đã đuổi theo qua, cắn răng, chỉ có thể mau chóng chạy đi, mẹ cô sao có thể đuổi kịp một chàng trai thân thể khỏe mạnh? Lại nhìn Triền Tiểu Liên ngồi xổm trên mặt đất thờ hồn hèn, cũng sợ con gái mình có chuyện gì, không dám đuổi theo, kéo thẳng Triền Tiểu Liên về nhà.

Sự việc đã lộ, hai nhà lập tức náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Thần Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chớ Nghi Ngờ Nỗi Lòng Cha Mẹ

Phụ huynh nhà họ An lẫn nhà họ Triền đều tự mang theo con tập hợp lại, phía ba mẹ Triền Tiểu Liên thực sự là tức muốn chết, còn phải nghĩ sao? Nhất định là An Lý Mộc dụ dỗ con gái nhà bọn họ, An Lý Mộc cũng đã là người lớn rồi, Tiểu Liên mới bao nhiêu? Đừng nói là ba mẹ cô tính tội danh lên đầu An Lý Mộc, ngay cả ba mẹ anh cũng tính lên đầu con trai nhà mình, việc này đổi thành người nào, người đấy cũng sẽ tự nhiên mà đổ lên đầu An Lý Mộc.

Triền Tiểu Liên ngược lại gãy giữa nói mình chủ động, cô thích anh Đầu Gỗ, nhưng mà không ai tin cả, thích? Cô chút tuổi như thế biết cái gì là thích? Còn không phải bởi vì An Lý Mộc lừa? Nói khó nghe chút, khẳng định là An Lý Mộc dụ dỗ Tiểu Liên, ba cô kéo thẳng cô vào phòng mình nhốt lại, Triền Tiểu Liên ở bên trong vừa nhảy vừa đập hết cả hơi, nhưng ba cô nhất quyết không mở cửa.

An Lý Mộc – mục tiêu công kích – từ đầu tới đuôi cũng không giải thích, vẫn quỳ gối nhận lỗi trước mặt ba mẹ cô, “Chú, thím, cháu thật sự thích Tiểu Liên, cháu và em ấy không phải là đùa giỡn, chúng cháu đều là nghiêm túc...”

Đứa nhỏ cái tuổi này, vẫn còn đang là học sinh, trong mắt phụ huynh chúng nó biết yêu đương cái gì? Cảm tình giữa chúng nó thật ra giống như con cái qua nhà nhau, An Lý Mộc có nói thêm, phụ huynh có nghe cũng chẳng qua là lời của trẻ con. Mẹ cô không hỏi gì khác, chỉ hỏi một câu: “Đầu Gỗ cháu nói thật với thím, cháu với Tiểu Liên làm đến bước nào rồi? Cháu với Tiểu Liên rốt cuộc có... có...” Âm thanh bà nghe thấy ngày đó rốt cuộc là cái gì, mẹ cô đến bây giờ cũng không dám nói, không hỏi rõ ràng chuyện này trong lòng bà cũng không yên.

An Lý Mộc biết mẹ cô hỏi cái gì, rất kiên định lắc đầu: “Thím, cháu biết Tiểu Liên còn nhỏ, không có, thật sự không có, cháu cũng không dám, cháu đã nói với em, sau khi em hai mươi tuổi mới cưới em...”

Mẹ cônghe xong liền cười, giọng điệu bà không xuôi tai chút nào: “Đầu Gỗ, không phải thím không tin cháu, lúc Tiểu Liên hai mươi tuổi thì cháu bao nhiêu? Cháu cũng đã hai mươi sáu, bây giờ con cái nhà ai hai mươi sáu rồi còn chưa kết hôn?”

Không phải mẹ cô nói ngoa, mà là hoàn cảnh xung quanh bọn họ chính là như vậy, hai mươi tuổi kết hôn chỗ nào cũng có, rất nhiều người mười tám tuổi đã kết hôn, nhưng nếu lấy giấy phải chờ tới sau hai mươi tuổi mới có thể lấy, hai mươi sáu chưa kết hôn, ở trấn Nam Đường đây chính là thành trò cười nhà người ta, mẹ cô ngẩng đầu nhìn ba mẹ nhà họ An, cười cười nói: “Đầu Gỗ, cháu đừng nói thím không tin, cháu hỏi thử trước mặt ba mẹ cháu xem, cháu nếu thực sự hai mươi sáu tuổi còn chưa cưới vợ kết hôn, cha mẹ cháu có thể đồng ý sao? Khi hai mươi tuổi Tiểu Liên chắc chắn đang học đại học, cháu cưới con bé kiểu gì?”

Ba mẹ nhà họ An cũng không biết nói gì cho phải, lời của mẹ Triền Tiểu Liên mặc dù làm bọn họ khó chịu, nhưng thật đúng là như vậy, còn một nguyên nhân chính là quan hệ hai nhà quá tốt, việc này lại rõ ràng nhà bọn họ đuối lý, ba mẹ Triền Tiểu Liên mặc dù đều tức giận, nhưng hai người đều là người có văn hóa, nói chuyện cũng không xoi mói được gì, ba mẹ nhà họ An thật sự chỉ có nước cười làm lành, An Lý Mộc bị nắn hai câu thực sự không sao, chỉ cần ngàn vạn đừng để Tiểu Liên dựa vào Đầu Gỗ nhà bọn họ là được.

Làm hàng xóm, cha mẹ nhà họ An quả thật rất thích Triền Tiểu Liên, nhưng nếu để Triền Tiểu Liên làm con dâu nhà họ An, ấy là vạn vạn không thể, con dâu thế này nhà ai nuôi nổi? Chỉ riêng đồng thuốc uống hằng tháng kia là đã đắt muốn chết, chẳng lẽ bảo Đầu Gỗ nhà bọn họ cưới một cái ả sắc thuốc về nhà hầu hạ? Hơn nữa, Triền Tiểu Liên trông cũng thật không ra sao, nói trắng ra là, ngoại trừ có một cái đầu thông minh chút, làn da trắng một chút, những phương diện khác nói như thế nào đây? Ba mẹ nhà họ An thật ra cũng cảm thấy Triền Tiểu Liên không xứng với con trai nhà mình, mặc dù điều kiện gia đình Triền Tiểu Liên không tồi, con một, cha mẹ còn đều công ăn việc làm ổn định, nhưng công việc sau này của Đầu Gỗ chắc chắn rất tốt mà.

An Lý Mộc nghe lời mẹ cô trong lòng có chút khó chịu, anh cũng biết mẹ cô nói là sự thực, lo lắng của bà cũng là sự thật, thế nhưng anh có lòng tin với chính mình, anh bây giờ đang đi học, cũng không có tiền để nuôi cô, nhưng anh sau này nhất định sẽ có tiền đồ, chắc chắn nuôi được Tiểu Liên, anh quay đầu, nhìn cha mẹ mình, “Ba, mẹ, khi hai mươi sáu tuổi con cũng làm việc được nhiều năm rồi, con chắc chắn nuôi được gia đình, cũng nuôi được vợ con, con không nói suông, con đã đồng ý với Tiểu Liên chờ em đến hai mươi tuổi sẽ lấy em, con nhất định có thể làm được, mọi người tin tưởng con đi, từ nhỏ đến lớn, con chưa từng làm mọi người bận tâm, chỉ lúc này đây mọi người giúp con một lần đi. Con thực sự là thật lòng thật dạ...”

An Lý Mộc không biết, anh càng nói như vậy, ba và mẹ anh lại càng lo lắng, người ta vốn đã nói anh dụ dỗ Tiểu Liên, kết quả anh còn nói thế, đây không phải là đưa tới cửa để người ta nhổ vào sao? Ai cũng có tư tâm, ba mẹ anh chắc chắn sẽ không đồng ý cho An Lý Mộc lấy Triền Tiểu Liên, bây giờ không được, về sau càng không được.

Ba cô nhốt cô trong phòng xong liền xuống lầu, đó là con gái bảo bối của ông, ông thực sự nâng niu như hòn ngọc quý trên tay, kết quả âm thầm yêu đương với thằng nhóc này hơn ba năm, bị nó chiếm bao nhiêu tiện nghi ông không biết, chỉ biết hôm nay ông nếu không đánh An Lý Mộc một cái sẽ không hết giận, tính tình ba cô luôn rất tốt, bởi vì làm giáo viên, giao tiếp với rất nhiều học sinh tầm như An Lý Mộc, hôm nay lại vì con gái bảo bối của ông mà hoàn toàn nổi khùng, lúc từ trên lầu đi xuống liền thuận tay cầm cái chổi quét rác trong nhà, đi qua liền đánh lên người An Lý Mộc.

Ba mẹ nhà họ An cũng trách con mình, xảy ra việc này, con bị người ta mắng cũng cảm thấy hèn là, nhưng bị đánh người ta chắc chắn không vui, con trai mình mình còn không nỡ đánh, dựa vào cái gì để cho người khác đánh? Vội vàng qua ngăn, mẹ cô cũng không thể để ba cô đánh con người khác, chắc chắn cũng phải ngăn, kết quả người hai nhà loạn thành một đồng.

Cố tình An Lý Mộc cũng là người kiên cường, bị đánh không né cũng không chạy, chỉ quỳ thẳng tắp, cắn răng nói: “Chú, nếu chú đánh cháu có thể trút giận, vậy chú cứ đánh đi, cháu đáng đánh, nhưng cháu thực sự thích Tiểu Liên, chú thím đừng chia rẽ bọn cháu, cháu thích em, em cũng thích cháu, về sau chắc chắn cháu nuôi được em...”

Ba cô bị ngăn lại, liền nện thứ trong tay về phía anh: “Nuôi? Cậu lấy cái gì mà nuôi? Cậu cho rằng nuôi gia đình sống qua ngày dễ dàng như vậy? Chính cậu bây giờ vẫn còn dùng tiền của ba mẹ cậu, cậu lấy cái gì nuôi người khác? Tôi nói cho cậu biết, cách con gái tôi xa một chút, nó còn chưa trưởng thành, còn chưa trưởng thành! Cậu đến trường thầy cô chính là dạy cậu dụ dỗ trẻ con? Nó bao nhiêu tuổi cậu không biết?”

An Lý Mộc cúi mắt nhìn mặt đất không nói lời nào, cha mẹ nhà họ An nói hay không nói cũng không tốt, chỉ có thể đứng trơ mắt nh.

Mẹ cô vẫn khuyên ba cô bình tĩnh, ba cô ở một bên thờ hồn hèn, dừng một chút, tựa hồ bình tĩnh hơn, mới dịu giọng nói: “Đầu Gỗ, không phải chú không yên lòng với cháu, mà là vấn đề ở Tiểu Liên, Tiểu Liên không thể nào thành với cháu được, không đơn giản là vấn đề tuổi tác, còn có những nguyên nhân khác. Chú biết cháu là đứa con ngoan, chú cũng thích, nhưng mà hai đứa... tuyệt đối không được. Cháu và Tiểu Liên, phải cắt đứt!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Bỏ Nhà Trốn Đi

Vành mắt An Lý Mộc đỏ ửng, anh ngẩng đầu nhìn ba cô hỏi: “Chú, cháu không hiểu, cháu thích Tiểu Liên, Tiểu Liên cũng thích cháu, chú thím cũng thích cháu, ba mẹ cháu cũng thích Tiểu Liên, vì sao lại không được chứ? Nếu là vì lo nghĩ tuổi Tiểu Liên còn nhỏ, sợ bọn cháu phạm sai lầm, vậy cháu sau này được nghỉ sẽ không về nhà, cháu không gặp em có được không? Vì sao lại nhất định phải chia rẽ bọn cháu? Chú, rõ ràng có thể ai cũng vui mừng, vì sao nhất định phải khiến cho phức tạp như thế?...”

Ba cô lắc lắc đầu, cũng không muốn nhiều lời: “Đầu Gỗ, không phải chú ép cháu, chú nói thẳng với cháu vậy, cháu nếu ở cùng Tiểu Liên, cũng được, chờ sau khi chú và mẹ con bé chết đã. Chú sống, chú sẽ không đồng ý, hai đứa hết hi vọng đi.”

Nước mắt An Lý Mộc rơi xuống: “Chú, đây rốt cuộc là vì sao? Vì sao cháu và em lại không được?”

Ba cô phát tay với anh: “Về nhà đi, vừa rồi là chú xúc động, về sau đừng đến đây, nếu chia tay phải chia tay hoàn toàn.”

An Lý Mộc không đi, kiên cường muốn hỏi cho rõ ràng, ba mẹ anh bị anh chọc tức, nhà họ Triền đây là rất lịch sự, đối người khác ai có thể dễ dàng coi như xong như thế? Bên ngoài không biết người ta còn có thể nói cái gì đâu, loại chuyện này chắc chắn là con gái chịu thiệt, sau này tìm nhà chồng không chừng cũng khó khăn. Ba mẹ anh không biết ba mẹ cô nghĩ thế nào, dù sao không lại đổ thừa Đầu Gỗ nhà bọn họ là được.

Trong lòng An Lý Mộc có chút tuyệt vọng: “Chú, chú cho dù bây giờ bảo cháu chết, cũng cho cháu làm quý hiệu rõ, vì sao cháu và Tiểu Liên lại không được?!”

Ba cô nhìn về mặt không chịu nhượng bộ của anh, trong mắt người con trai trẻ tuổi chứa lệ, bộ dáng không nói rõ ràng anh sẽ không rời đi, ba cô thầm thở ra một hơi, lạnh mặt nói: “Đầu Gỗ, chú có mấy lời nói nặng cũng không dễ nghe, cháu đã thật sự muốn nghe, chú sẽ nói thẳng, cháu nuôi không nổi Tiểu Liên, cho dù về sau cháu cố gắng thế nào cũng nuôi không nổi con bé, thuốc Tiểu Liên dùng bây giờ đều là tốt nhất, sau này sẽ liên tục không ngừng mà lấp tiền vào đó, cháu nuôi không nổi, không phải chú coi thường cháu, mà là nói sự thật, thuốc của Tiểu Liên đều là phía Trương Giang gửi tới, đều là hàng nhập khẩu, trong đại lục mua cũng mua không được. Đầu Gỗ, cháu sau này giỏi nhất cũng chỉ là một cảnh sát linh tinh, chút tiền lương ấy của cháu lấy cái gì nuôi con bé? Tiểu Liên nói trắng ra là chính là số công chúa, người bình thường thật sự nuôi không nổi. Với lại, Tiểu Liên nhà bác hỏi bé từng đi xem bói, về sau người nó lấy nhất định là cực kỳ giàu có, điều kiện nhà cháu còn không bằng nhà chú, cháu cũng không xứng với Tiểu Liên nhà chú...”

Lời này của ba cô thực sự là rất làm tổn thương lòng tự trọng của người khác, đừng nói An Lý Mộc, ngay cả ba mẹ anh nghe xong cũng biến sắc, bọn họ thật ra cũng ghét Triền Tiểu Liên, nhưng không nói ra mà thôi, mấy lời xúng đòi hay không này, nói ra chính là tổn thương người ta, thậm chí là chứa ý sỉ nhục, không ai ngờ được lời này là từ miệng ba cô nói ra, lời này nói xong, e rằng người hai nhà sau này cũng sẽ không qua lại nữa.

An Lý Mộc cúi đầu, vươn tay lau nước mắt, rầu rĩ nói tiếng: “Chú, cháu hiểu rồi, cháu không quẩn luyến nữa...” Nói xong, An Lý Mộc nhấc chân bước đi.

“Đầu Gổ!” Ba cô bỗng nhiên lên tiếng hô một câu, An Lý Mộc lập tức dừng bước, trong mắt chứa hi vọng tha thiết nhìn ba cô, kết quả ba cô nói: “Nam tử hán nhất ngôn cửu đỉnh, hi vọng cháu có thể nói được thì làm được, chú còn trông chờ con gái sau này gả vào nhà giàu có, chú và mẹ con bé hưởng phúc theo. Tiểu Liên tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, nếu nó đi tìm cháu, mong cháu...”

Ngon lửa hi vọng trong mắt An Lý Mộc từng chút dập tắt, sau đó anh cắn răng, từ trong cổ họng nghẹn một chữ: “Được!” Chạy thẳng ra khỏi cửa sắt lớn nhà họ Triệu.

Ba mẹ anh mặc dù không nói chuyện, nhưng biểu tình trên mặt lại không dễ coi chút nào, lúc đi còn không cả chào hỏi.

Mẹ cô quay đầu lại chờ bọn họ đi rồi, mới nhìn ba cô nói: “Anh... Quên đi!”

Biểu tình trên mặt ba cô có chút bất đắc dĩ, thở dài: “Đi lên xem thử Tiểu Liên thế nào, ban nãy ở bên trong vừa khóc vừa ầm ĩ...”

Lúc mẹ mở cửa, Triệu Tiểu Liên còn dựa vào cạnh cửa ngồi dưới đất, cửa vừa mở ra là cô lăn lông lốc bò dậy: “Ba, mẹ, anh Đầu Gổ đâu?”

Ba cô ra hiệu mẹ cô đóng cửa lại, nhìn cô nói: “Anh Đầu Gổ của con về sau sẽ không đến đây, nó vừa mới bảo đảm với ba, sau này sẽ không lại đến quán lấy con nữa.”

Triệu Tiểu Liên căn bản không tin, An Lý Mộc sao có thể nói như vậy? Bọn họ đều nói với nhau, bọn họ sau này sẽ kết hôn, “Ba, hai người sẽ không đuổi anh Đầu Gổ đi chứ?”

Ba cô cũng không nhiều lời, chỉ nói với cô: “Tiểu Liên, con tuổi còn nhỏ, bây giờ yêu đương quá sớm, chờ sau này khi cơ thể con đỡ hơn chút, cũng lớn hơn chút bản lại, bây giờ chăm sóc cơ thể là việc chính.”

Triệu Tiểu Liên nhìn kỹ ba cô, thử thăm dò hỏi: “Ba? Mẹ? Trên mặt hai người đây là biểu tình gì? Sẽ không là bị con nói trúng rồi, anh Đầu Gổ bị hai người đuổi đi đấy chứ?” Triệu Tiểu Liên vươn tay kéo cửa, kết quả ba cô nói chuyện phía sau cô: “Tiểu Liên, ba nói thật với con, con và Đầu Gổ phải chia tay, nhà thằng bé cũng không thể nào đồng ý hai đứa ở bên nhau, hai đứa bây giờ đều còn nhỏ, cảm thấy sự yêu thích và thiện cảm của mình và đối phương là tình yêu, thật ra đấy không phải là gì cả. Tiểu Liên, Đầu Gổ vừa đồng ý chia tay, bằng lòng sau này sẽ không tới tìm con nữa...”

Triệu Tiểu Liên quay đầu nhìn ba cô, sau đó kéo cửa chạy ra ngoài, lao khỏi cửa lớn đi thẳng tới cổng nhà An Lý Mộc: “Anh Đầu Gổ, anh Đầu Gổ!”

Ba mẹ An Lý Mộc vừa về, anh sau khi lên lầu thì không đi xuống, hai vợ chồng đang thờ phỉ phỉ nói về chuyện ba Triệu Tiểu Liên vừa nói, vừa nghe tiếng Triệu Tiểu Liên truyền vào liền vội vàng đi ra ngăn không cho cô vào, vừa rồi khiến người ta nhục nhã thành như thế, bây giờ tới làm gì? Còn ai dám cho cô vào?

Mẹ anh không muốn nhìn thấy người nhà họ Triệu, ba anh liền ra ngăn cản Triệu Tiểu Liên: “Tiểu Liên, Đầu Gổ bây giờ tâm tình không tốt, không muốn gặp ai cả...”

Triệu Tiểu Liên vội vàng nhìn vào trong, có chút tức nói: “Chú, chú đi vào hỏi xem, cứ nói cháu là Tiểu Liên, anh Đầu Gổ nhất định sẽ nguôi giận, chắc chắn là mẹ cháu nói cái gì, chú, chú đi nói với anh Đầu Gổ, cháu sẽ giải thích với anh ấy.”

Ba anh giả bộ vào trong nhà một vòng lại đi ra ngoài: “Tiểu Liên, Đầu Gổ thật sự nói không muốn gặp cứ ai, cháu lần sau lại đến đi.”

Triệu Tiểu Liên ủ rũ đi, về nhà liền làm ầm ĩ với mẹ cô: “Mẹ trả con anh Đầu Gổ!”

Mẹ cô ra sức khuyên, kết quả cô bỏ ngoài tai, ba lần bảy lượt đi tìm An Lý Mộc, mặc dù mỗi lần đều bị từ chối ngoài cửa, cô nhất quyết không buông tay.

Có điều, ngày nghỉ kết thúc, Triệu Tiểu Liên cũng không có cơ hội gặp được An Lý Mộc, hai ngày sau An Lý Mộc khai giảng, lúc đi Triệu Tiểu Liên không hề biết, chờ sau khi cô biết, An Lý Mộc đã ngồi trên xe khách về trường.

Triệu Tiểu Liên sau khi nghe khuôn mặt nhỏ nhắn nghẹn đến đỏ bừng, xoay người mà đi.

Lúc ăn cơm ba mẹ cô gọi cô, kết quả kêu mãi không thấy ai, lên lầu xem thử, căn phòng của Triệu Tiểu Liên một đống bừa bãi, con lợn tiết kiệm của Triệu Tiểu Liên bị ném vỡ trên mặt đất, tiền xu cô để dành mấy năm không còn đồng nào, cửa tủ quần áo đang mở, mẹ cô nhìn nhìn, phát hiện mấy bộ quần áo của Triệu Tiểu Liên, cái ba lô màu hồng phấn cô đeo lúc đi học cũng không thấy, mẹ cô đơ ra một lúc lâu mới phản ứng được, thét chói tai một tiếng: “A?! Ba nó —”

Bạn đang đọc truyện *Thần Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Rung Xe (1)

Triển Tiểu Liên rời nhà trốn đi, nhà họ Triển và nhà họ An đồng thời ảm ỉ ngất trời, mẹ cô không thể nào để chuyện con gái mình trốn đi để nhà họ An chế giễu, nguyên nhân căn bản nhất còn không phải là An Lý Mộc dẫn gây nên? Lại nói, nơi duy nhất ba mẹ cô có thể nghĩ cô đi là trường học của An Lý Mộc. Vậy càng làm ba mẹ cô lo lắng, Triển Tiểu Liên từ trước đến giờ chưa từng một mình ra khỏi trấn Nam Đường, con bé đi như thế nào đây?

Lúc ba mẹ Triển Tiểu Liên sốt ruột, cô đang trên đường đi Thanh Thành, cô chưa từng ra khỏi trấn Nam Đường, nhưng Triển Tiểu Liên nhớ đường, cũng biết lên xe nào, cô quả thật muốn đi trường học của An Lý Mộc, nhưng đến nhà ga hỏi tiền vé xong là bỏ qua, cô mang không đủ tiền.

Triển Tiểu Liên không chần chừ, ngồi thẳng xe đi Thanh Thành, cô và anh Đầu Gỗ ảm ỉ thành như thế, cũng là bởi ba mẹ cô, Triển Tiểu Liên cả bụng tức giận, nhà cũng không quay về, đi tìm đi. Nhưng ba mẹ cô một lòng một dạ cho rằng cô nhất định là đi tìm An Lý Mộc, người hai nhà thuê xe riêng đi đến trường An Lý Mộc, bên này An Lý Mộc vừa mới tới trường, đồ còn chưa kịp xuống, bên kia có người chạy tới nói với anh rằng ba anh qua đây xem anh, An Lý Mộc cũng có chút ngẩn ra, tình huống gì?

Người hai nhà vừa chạm mặt An Lý Mộc, đều tròn tròn mắt, Triển Tiểu Liên không tới?! Còn do dự cái gì nữa, ba cô không nói hai lời liền báo cảnh sát, kết quả người ta không lập án, lý do là Triển Tiểu Liên mất tích chưa đầy hai mươi tư tiếng đồng hồ, không cho lập án. An Lý Mộc cũng giậm chân, không nói cái gì, chạy đi mượn xe đạp của bạn học, lên xe định đi, ba anh một phen giữ chặt chỗ ngồi sau xe anh: “Đầu Gỗ con đi làm cái gì? Con đưa nhỏ này sao lại thế, Tiểu Liên nhà chú Triển mất tích người ta còn không vội con chạy đi đâu?”

An Lý Mộc một phen giãy khỏi lời kéo của ba anh, leo lên xe không quay đầu lại liền đi, trong miệng quát một câu: “Con đạp xe tìm dọc đường, chưa biết chừng là em ấy lạc đường.”

Ba anh vội vàng sống chết chạy đuổi theo anh, thằng nhóc này là đồ ngốc hay sao? Cách mấy cái thành phố, nó đạp xe mấy ngày mới có thể tìm được? Ba mẹ cô bây giờ cũng không có lòng dạ quản An Lý Mộc, xác nhận Triển Tiểu Liên không ở đây liền vội vã trở về, trên đường trở về thì tách ra, đi qua mấy con đường đi thông đến trường An Lý Mộc, sợ con bé không có tiền tự mình ngu ngốc mà đi bộ. Cha mẹ nhà họ An không cho An Lý Mộc quản, bọn họ đi theo cùng tìm là được, tránh cho An Lý Mộc đến lúc đó lại bị đồ thừa, kết quả cha mẹ nhà họ An chân trước vừa đi, chân sau An Lý Mộc cũng tự đi ra theo.

Lúc ba mẹ anh cũng sắp tuyệt vọng, Triển Tiểu Liên đã đứng ở trên đường phố Thanh Thành, cô ra sức hít hít nước mũi, cảm thấy trời của Thanh Thành đều là màu xanh, kỳ nghỉ này của cô nửa đầu thì tốt đẹp, nửa sau thì hồng бет, từ lúc tình yêu của cô với anh Đầu Gỗ bị lộ, cô liên cái gì cũng rất xui xẻo, cuối cùng anh Đầu Gỗ phốt lờ cô, Triển Tiểu Liên tỏ vẻ rất đau lòng.

Triển Tiểu Liên chưa từng tự mình đi đến nhà dì, cô tìm thẳng đến con đường bọn họ đi khi dạo phố, nhớ lúc đó ngồi mấy chuyến xe, chính là muốn đi theo như tuyến đường ấy. Thân thể Triển Tiểu Liên không tốt không phải một ngày hai ngày, cô đi một lúc liền cảm thấy mệt, ngáp một cái, buồn ngủ, nghĩ phải nhanh chút đến nhà dì ngủ, đi tới bên cạnh cửa kính của cửa tiệm ven đường, soi bộ dáng của mình trong kính thủy tinh, cũng thật đủ khó coi, một đường xóc nảy lại đây, trên đường gió lớn, mũi Triển Tiểu Liên có chút nghẹt, phỏng chừng là bị cảm lạnh, cô lấy cái lược mang theo bên người từ trong ba lô của mình, hướng về phía thủy tinh chải mái tóc giống như ổ gà của mình hai cái, vốn muốn chỉnh ngay ngắn hơn chút, sau khi chải ngay cả bím tóc cũng lỏng ra.

Triển Tiểu Liên ngờ ngác nhìn bóng mờ hồ trong thủy tinh, đưa tay gỡ dây buộc tóc bên bị lỏng, thủy tinh này thật sự là thấy không rõ bộ dáng, vẫn phải tìm gương, Triển Tiểu Liên nhìn chung quanh, kết quả liền nhìn thấy một chiếc xe con màu trắng bạc đỗ trong ngõ hẻm, ngõ hẻm ấy cũng không rộng, vừa vặn có thể đỗ một chiếc xe còn có thể mở hai bên cửa xe, Triển Tiểu Liên cô lập tức vui vẻ chạy tới, nghiêng đầu nhỏ rất dóm dáng soi gương, vừa chải bím tóc, vừa hát, ê ê a a.

Hát chính là hát giọng nam cao, Triển Tiểu Liên thường xuyên nghe ba cô hát cô cũng học theo, ba cô hát dễ nghe, nhưng Triển Tiểu Liên đâu hát được cái loại cảm giác cảm xúc mạnh mẽ dâng trào ấy của người ta? Biến giọng hát giọng giả thanh, thiếu chút nữa làm bản thân nghẹn ngất đi, cô vỗ vỗ ngực, thở gấp, tiếp tục vừa tét đuôi sam vừa hát, đang rất đắc ý, cánh cửa cô dựa vào đột nhiên tựa như bị thứ gì đập một cước, tóm lại cửa xe rung một cái, Triển Tiểu Liên bị dọa sợ, sau đấy cô liền từ kính phía sau xe nhìn thấy trong xe hình như có người đang cử động.

Màu cửa kính xe rất tối, không tới sát nhìn căn bản không nhìn thấy tình huống bên trong, cô lập tức quay đầu nhìn qua, sau đó nghi nghi hoặc hoặc dán mặt lên kính xe, kết quả phát hiện chỗ ngồi vị trí phía gần cô là bị để nằm ngang, bên trong một trên một dưới hai người đè lên nhau, mơ hồ có thể nhìn thấy hai cái đùi sáng trưng, đầu óc Triển Tiểu Liên tựa như bị chứa thanh ghi nhãn hiệu hài hòa, chính là đối loại chuyện này đặc biệt mẫn cảm, vừa thấy động tác và tư thế của hai người bên trong kia, cô lập tức liền nghĩ tới hai chữ: rung xe!

Rung xe nha!

Còn là bản trực tiếp!

Thật sự là quá hạnh phúc, hai ngày nghỉ cuối cùng u ám của Triển Tiểu Liên, vì phát hiện vĩ đại mà có tiền đồ này trong nháy mắt sáng rõ.

Tìm Triển Tiểu Liên tựa như bị mèo cào, ra sức dán lên muốn nhìn rõ ràng hơn. Động cơ rung xe có phải hẳn là đang chạy hay không? Không phải nói rung xe cũng là bởi vì nhờ ngoại lực của xe không ngừng chấn động mới gọi là rung xe sao? Vì sao xe này không bật máy chứ? Đúng rồi, xe này là ai phát minh nhỉ? Kính xe làm mờ như thế, không nhìn thấy cái gì cả?

Vừa sốt ruột, cái lược trong tay Triển Tiểu Liên kia liền gõ “bộp bộp” trên kính xe, lần này, người đang cố gắng vận động trong xe lập tức bị quấy rầy, tất cả động tác đều dừng lại, sau đó đồng thời quay đầu nhìn sang, một nam một nữ hai đôi mắt.

Triển Tiểu Liên vừa thấy mặt người nọ bên trong, lập tức ngẩn ngơ, đờ mờ cả nhà thêm tổ tông mười ba đời của hần, phản vờn cũng không bằng cái phản thối này, cũng không kịp tết tóc, đứng lên, vung chân lên cõ liền chạy, không trách cô sợ hãi, mà là tin tức đầu tiên mà đại não cô phản hồi cho cô chính là tin hiệu nguy hiểm, bởi vì nam chính trình diễn rung xe, chính là nam yêu tình biến thái trông xinh đẹp hơn cả phụ nữ ấy!

Bạn đang đọc truyện *Thần Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Bồ Nhào Cũng Cần Kỹ Thuật

Triển Tiểu Liên rất sợ giống như lần trước tự dung đụng phải tiếng sấm to xốc cô lên. Mắt nhìn sắp chạy vào đám người, kết quả thỉnh linh trong đám người lao ra một người, chặn ngang kẹp cả người cô dưới cánh tay, hai cái chân nhỏ của Triển Tiểu Liên, quang vinh rời khỏi mặt đất. Triển Tiểu Liên rơi lệ đầy mặt, bí đao lùn khoai tây nhỏ gì gì đó, thật sự là tổn thương không chịu nổi.

Triển Tiểu Liên từ trong nách người ta cố gắng ngẩng đầu nhìn, cảm thấy nam yêu tình hình như cực kỳ sợ chết, nhìn chỉ có mình hần, thật ra xung quanh bất cứ lúc nào bất cứ nơi nào cũng đi theo một đám người lớn. Tựa như hiện tại, vừa rồi rõ ràng không có ai cả, cũng bởi vì cô, kết quả một đám người chẳng biết núp ở chỗ nào kia toàn bộ đều lộ ra, ai ai cũng đáng người cao lớn, vừa thấy là biết không phải là kẻ dễ đối phó, Triển Tiểu Liên lau dòng lệ thương tâm, cô sao lại cứ xui xẻo như thế chứ?

Triển Tiểu Liên bị người đưa thẳng đến phía sau đuôi ô tô, hai chân lúc này mới có cơ hội chạm đất, bộ dạng Triển Tiểu Liên cũng đừng nhắc khó coi thế nào, hai bím tóc một bên xoắn tung, một bên lồm chồm, tựa như người điên, kinh sợ vịn đuôi xe mà đứng, đi theo phía sau chính là người áo đen một tay liền chặn ngang nhắc cô rời mặt đất kia.

Cửa phía ghế lái phụ của chiếc xe con màu trắng bạc đột nhiên bị mở, sau đó trượt ra hai cái đùi ngọc trắng nõn, Triển Tiểu Liên xem mà nước miếng xoạch nhỏ lên trên xe con, cô vội vàng đưa tay lau, chờ cô lại muốn xem, hai cái đùi kia đã nhanh chóng rút về. Cửa mở ra cũng không đóng lại, nửa phút sau đi xuống một người đàn ông, mặc một bộ quần áo lõe lẹt, bất nam bất nữ, nếu không phải là thân hình và khung xương ấy, chỉ nhìn mặt và quần áo, nhất định sẽ có người nói hần là phụ nữ, có điều bây giờ người này trông tâm tình tựa hồ rất không tốt, bởi vì chuyện thứ nhất hần xuống xe chính là đập một cước vào người cách hần gần nhất ra xa mấy mét, sau đó hai tay luồn vào trong tóc hung hăng nắm hai cái, một đôi mắt giống như yêu tình đảo qua bốn phía, cuối cùng dừng trên người Triển Tiểu Liên.

Hồ hấp của Triển Tiểu Liên cứng lại, tim treo trên cổ họng, gian nan nuốt nước miếng, cẩn thận nhìn hần từng bước một đi tới, Triển Tiểu Liên không biết nam yêu tình có nhớ cô hay không, trong lòng vẫn bồn chồn, lần này cô lại phá hủy chuyện tốt của hần, vạn nhất hần còn nhớ, liệu có thù mới hận cũ thêm một khối, lại muốn giết chết cô hay không chứ?

Trên đường Triển Tiểu Liên đến Thanh Thành bị lạnh, nước mũi đã bắt đầu chảy xuống, nam yêu tình vừa tới gần, người đàn ông phía sau Triển Tiểu Liên còn căng thẳng hơn cả Triển Tiểu Liên, phản xạ có điều kiện đứng nghiêm cúi đầu rút móng, cố gắng hạ thấp cảm giác tồn tại của mình. Có điều, bộ dáng nhếch nhếch trời long đất lở quỷ thần khóc của Triển Tiểu Liên cuối cùng đoạt đi sự chú ý, nam yêu tình một đường vuốt thân xe lại đây, đi chậm rì rì, sau đó dừng trước mặt Triển Tiểu Liên, dù sao người này lúc nào nhìn cũng không tử tế, tựa như người mẫu xe tựa vào trên xe, khoe mắt quét cô một cái, vờn một tay gõ thân xe “cộp cộp cộp”, không kiên nhẫn hỏi: “Thứ bản từ đâu ra ở đây vương mắt gia?”

Triển Tiểu Liên nửa há miệng, vờn tay chỉ người áo đen phía sau, dùng sức hít nước mũi, nước mũi kia “rột” một cái đã bị cô hít vào, nam yêu tình bởi vì một tiếng này toàn thân run lên, biểu tình trên mặt nhìn tựa như ăn phân. Triển Tiểu Liên cũng không để ý, chỉ quan tâm mau mau giải thích nói: “Tôi, tôi không muốn vương mắt lão ngài, chủ yếu là hần cản tôi lại...”

Nam yêu tình vẻ mặt ghét bỏ ngoáy tai, tà khí phát ra tiếng cười, tiếng cười kia muốn bao nhiêu biến thái thì có bấy nhiêu biến thái, sau đó hần dùng cái tay còn lại, vờn tay túm bím tóc chưa xoắn ra của Triển Tiểu Liên, túm rồi không buông ra nữa: “Muốn tìm cái chết à! Đúng rồi, bài hát vừa rồi ấy là nhóc hát?”

Đầu nhỏ của Triển Tiểu Liên bị hần túm vẫn nghiêng, cũng không dám giãy, cẩn thận trả lời: “Là, là bài hát hoa đào ấy? Là tôi hát nha, tôi thấy hát cũng được mà...”

Kết quả, tên biến thái đáng chết kia đột nhiên vẻ mặt giận dữ quát: “Trong nhà chết người hay là đau răng rên rừ rừ? Nhóc có biết hưng trí của gia chính là bị nhóc hát thành không còn? Lừa hí còn hát để nghe hơn nhóc!”

Triển Tiểu Liên bảo vệ bím tóc của mình, miệng kêu “ôi ôi”, vội vàng nói tốt: “Gia, đại gia... Tôi sai rồi, tôi sau này cũng không dám hát còn khó nghe hơn lừa hí nữa, ngài tạm tha tôi một lần đi...”

Biến thái đáng chết quả nhiên buông tay, Triển Tiểu Liên vội vàng xoa da đầu mình, thật sự sắp đau chết đi được, trong lòng đang mang theo cảm khái sống sót sau tai nạn định bụng mau chóng rời đi mảnh đất thị phi, nào biết nam yêu tình tính khí thất thường kia đột nhiên nói một câu nhẹ như không: “Đúng rồi, cắt đầu lưỡi của con bé đó, như vậy về sau sẽ không còn có âm thanh còn khó nghe hơn cả lừa hí nữa...”

Triển Tiểu Liên: “...!” lập tức phản ứng kịp, nhất thời không để ý cái gì xông về phía nam yêu tình, “Đại gia, đừng mà!”

Nam yêu tình kia vẻ mặt ghét bỏ lui về phía sau, kết quả xem nhẹ quyết tâm bảo vệ lưỡi của Triển Tiểu Liên, lui có chút thờ ơ như vậy, cho nên, bị cô bỏ

nhào thẳng lên người, vốn chính là tư thế lui về phía sau, người này đứng cũng không vững, còn chưa ổn định tư thế, bị thân thể mập mạp của Triển Tiểu Liên ấy nhào một cái, đầu tiên là đụng lên xe, “bịch” một tiếng, sau đó theo xe ngã thẳng xuống, trong miệng Triển Tiểu Liên hô “ôi ôi —”, nhưng thân thể cũng theo sau ngã xuống, cuối cùng hai người trình diễn tư thế trên dưới chồng lên song song nằm trên mặt đất.

Sau khi Triển Tiểu Liên kịp phản ứng hậu quả của lần bỏ nhào của mình vừa rồi ấy, mặt mũi trắng bệch, bị dọa, cô lần này thực sự là chết chắc rồi đi? Cô nhìn chăm chăm nam yêu tinh bị mình nhào vào dưới thân, nam yêu tinh cũng mở to một đôi mắt yêu tinh trừng cô, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, nửa ngày cũng không ai lên tiếng.

Sau đó, Triển Tiểu Liên nghe được một tiếng “lục cục”, cuối cùng phát hiện đó là tiếng nuốt nước miếng quá mức căng thẳng của chính cô. Tiếp đấy, đảm bảo tiêu sớm đã hóa đá xung quanh nhìn thấy con điên bỏ nhào làm đại ca bị ngã, bỗng nhiên há hốc miệng với đại ca của bọn hắn, vron đầu lưỡi phần hồng của cô “lè lè” hai tiếng, rất nhanh lùi đầu lưỡi về bắt đầu nói chuyện: “Gia! Anh xem lưỡi tôi, anh xem anh xem dễ thương biết bao chứ! Tôi còn là trẻ con, tôi còn là nụ hoa của tổ quốc mà! Gia, anh nỡ lòng phá hủy nụ hoa đáng yêu như tôi vậy sao? Gia, tôi khai giảng sẽ phải đi học, tôi còn là trẻ vị thành niên, gia nhân tâm cắt lưỡi tôi sao? Gia, bây giờ là xã hội pháp chế, đánh bị thương người khác là phạm pháp nha!”

Tay nam yêu tinh treo giữa không trung, đầu cũng không chạm vào, cắn răng, gằn từng tiếng nói: “Đứng, dậy —”

Triển Tiểu Liên vội vàng gật gật đầu, đứng lần thứ nhất chưa đứng nổi, ngã ngổ luôn trên người nam yêu tinh, nam yêu tinh bị cô ngồi rên một tiếng, thiếu chút nữa đứt hơi bỏ mình, lần ngã này của Triển Tiểu Liên vị trí có chút không giống như vừa nãy, đột nhiên cảm thấy có cái gì cộm mông, cô thuận tay nhấn thứ cộm mông về phía sau một cái, sau đó liền muốn đứng dậy, nam yêu tinh mặt mũi trắng bệch, thật sự nhìn không được vron tay đấy, kết quả Triển Tiểu Liên vừa mới muốn đứng lên lại đứng không vững, lần nữa ngã lên người hắn, nam yêu tinh kêu ra tiếng, Triển Tiểu Liên lại bị thứ không biết tên cộm, cô luống cuống tay chân muốn bỏ dậy, còn về mặt cầu xin nói: “Đại gia, túi quần anh có phải chứa đèn pin hay không, ngày hè mà chưa thứ đồ chơi này, không chặt quần sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Đờ Mờ Cả Nhà Anh

Xung quanh lại lần nữa một mảnh yên tĩnh, sau đó, tất cả bảo tiêu đều nghe thấy tiếng rống giận dữ rất cổ bóng hợm của nam yêu tinh: “Người đều chết hết?! Còn không kéo con điên này ra cho gia?”

Đảm bảo tiêu trong nháy mắt kịp phản ứng, gấp rút xông tới, nhắc thẳng Triển Tiểu Liên lên, có người muốn đi đỡ nam yêu tinh, kết quả nam yêu tinh một cước đá qua: “Cút!”

Ai cũng không dám chạm vào nam yêu tinh, hắn là tự mình chậm rãi đứng dậy, tựa hồ có chút không khoẻ, sau khi đứng lên, Triển Tiểu Liên liền nhìn thấy hắn giơ hai tay, bộ dáng như trên tay có phân, chính là không buông xuống, sau đó hắn chậm rãi cúi đầu, từ từ quan sát một thân bụi đất và hai tay mình, còn đứng lại một chút tại bộ phận trọng điểm của chính hắn, lại chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Triển Tiểu Liên, tay treo giữa không trung từ từ cong thành động tác chỉ người, chỉ chỉ về phía Triển Tiểu Liên đang mở mắt to kinh hoàng, nụ cười yêu khí tràn lan, nói hai chữ: “Giỏi lắm!”

Triển Tiểu Liên muốn khóc, cô không phải cố ý, thực sự không phải cố ý, thật ra cô vốn là muốn quỳ xuống trước mặt hắn xin tha, để giữ được lưỡi của cô, cô cảm thấy biến thái đến trình độ này trước mặt tuyệt đối cần cô hao hết sức mới có thể giữ được lưỡi, cô là thật lòng thật dạ muốn giữ lại cái lưỡi, sau đó đụng cái đầu cho vị đại gia này là dàn xếp ổn thỏa, kết quả sức mạnh không khống chế được, thành ra bỏ nhào. Miệng Triển Tiểu Liên run cầm cập, nước mắt lộp bộp chảy xuống: “Gia, ngài đại nhân đại lượng, tha tôi lần này đi, tôi thực sự không phải cố ý, tôi là quá căng thẳng quá xúc động...”

Bên cạnh nam yêu tinh đã có người nhanh nhẹn đưa cho hắn khăn mặt trắng tinh, nam yêu tinh lấy khăn mặt qua lau tay, từng chút từng chút, ngay cả kẽ ngón tay cũng không bỏ qua, Triển Tiểu Liên cảm thấy động tác hắn lau tay cũng rất biến thái, có bản như vậy sao? Một cái khăn mặt còn không tính, liên tục lau ba cái khăn mặt mới dừng tay. Mà người phụ nữ vừa rồi chơi rung xe với nam yêu tinh cũng xuống xe, nửa quỳ trên mặt đất, lộ ra nửa ngực và bắp đùi trắng bóng, giúp nam yêu tinh phui bụi trên ống quần hắn, từng chút từng chút, nhìn tựa như vợ của con quý con.

Nam yêu tinh lau tay xong, người phụ nữ kia cũng đứng lên, tự động ngoan ngoan đứng phía sau nam yêu tinh, nam yêu tinh làm mình sạch sẽ xong mới nhớ ra bên này còn có đầu sỏ gây nên, vron tay về phía Triển Tiểu Liên vẫy tay với người đang kéo cô, hai người kia vội vàng đưa Triển Tiểu Liên đến trước mặt hắn, nam yêu tinh nhìn hai bên một chút, lập tức có người đưa tới một cái ống sắt cho hắn, hắn một tay cầm ống sắt, vỗ hai cái lên tay kia: “Gia giải thoát một chút cho con bé đó, chặt đứt tay chân nó, sau đó tuốt cuống lưỡi nó, xem móng vuốt dê tiện của nó còn dám đụng loạn vào thứ không nên đụng vào hay không...”

Cánh tay Triển Tiểu Liên bị người ta cưỡng ép nâng lên, cây gậy trong tay tên biến thái ấy ra dấu phía trước phía sau trên cánh tay nhỏ bé của cô, dường như đang nghiên cứu đánh xuống từ góc độ nào dùng ít sức hơn, Triển Tiểu Liên vừa thấy, bắt đầu giãy dụa khóc lớn: “Đừng mà! Yên gia, Yên đại gia! Ngài xem... xem, xem... xem xem xem...” Triển Tiểu Liên dùng một lúc, xem cái gì đấy? Cô mở to mắt sừng sốt một hồi lâu, mắt thấy cây sắt trong tay biến thái kia sắp đập xuống, lập tức khàn cả giọng kêu lên: “Yên gia, ngài xem tôi ái mộ ngài bao nhiêu năm đáng thương biết mấy, tạm tha tôi lần này đi, ngài tuốt lưỡi đánh gãy tay chân tôi, tôi lấy cái gì mà ái mộ ngài chứ! Tôi cũng thăm mền ngài thật nhiều năm rồi, ngài không thể tổn thương tâm lòng người ái mộ của ngài như vậy, tôi cam đoan về sau không bao giờ xuất hiện trước mặt lão ngài nữa, tôi cam đoan về sau chỉ lén lút ái mộ ngài thôi...”

Nam yêu tình “um” một tiếng, một tiếng “um” này uyển chuyển quyến rũ, âm cuối ấy còn có chút thanh điệu uốn cong, động tác trong tay cũng ngừng lại, nhếch mày, nói với người đẹp phía sau hắn: “Cục cưng, con nhóc béo này mà lại nói ái mộ gia, em nói làm sao bây giờ?”

Triển Tiểu Liên vừa nghe hắn nói con nhóc béo cái gì, trong lòng lại mắng hắn nửa chết, anh mới là nhóc béo, cả nhà anh đều là nhóc béo!

Người đẹp kia chậm chậm đi lên phía trước, một bước lắc hông ba lần, đi lẳng lơ vô cùng, tay vừa sờ đằng sau chân, vậy mà lại lấy ra thanh dao găm nhỏ, vừa đi về phía Triển Tiểu Liên, vừa lè lưỡi liếm mặt dao, nhẹ nhàng dịu dàng nói: “Gia, vậy để Hồng Liên tuốt lưỡi nó đi.”

Triển Tiểu Liên vốn đang nghĩ có một người phụ nữ tốt xấu có thể có chút lòng đồng cảm, nào biết người phụ nữ này càng biến thái hơn, lại muốn đích thân bắt tay tuốt lưỡi cô. Triển Tiểu Liên cảm thấy thói đời này không bình thường, rất không bình thường, hoàn toàn vận vẹo, những người này thật sự là người này biến thái hơn người khác, Triển Tiểu Liên nhất thời oa oa khóc lớn: “Đừng tuốt lưỡi tôi mà, tôi chính là lòng thích cái đẹp thôi... Dù gì cũng là xã hội pháp chế, mẹ tôi chắc chắn sẽ đến đồn công an tố cáo các anh, xã hội pháp chế mà, các anh sao có thể làm hại đứa bé đáng yêu như tôi chứ!”

“Đứa bé?” Nam yêu tình lùi lại đến bên cạnh Triển Tiểu Liên, chậm chậm xoay người, sau đó vươn tay chọc chọc bánh bao hấp đang cố gắng phát dục của Triển Tiểu Liên, “Đây là cái gì? Đứa bé có thứ này?”

Triển Tiểu Liên vội vàng vươn tay che, khóc nói: “Anh này, anh có phải nhớ ra rồi hay không? Anh xem chúng ta có duyên biết bao... Anh này, anh tha cho tôi lần này có được không, tôi cam đoan, cam đoan về sau tuyệt đối sẽ không phá chuyện tốt của anh nữa, ô ô ô, tôi thực sự không phải cố ý, xã hội, xã hội pháp chế...”

Nam yêu tình nhắc ống sắt trong tay, “Xã hội pháp chế ha...”

Dao trong tay người phụ nữ kia dừng trước mặt Triển Tiểu Liên, tựa hồ đang đợi lời của nam yêu tình, Triển Tiểu Liên vội vàng gật đầu: “Xã hội pháp chế xã hội pháp chế, anh, ngài tha cho tôi đi!”

Nam yêu tình đang chuẩn bị nói, đột nhiên trong dòng người bình thường bên kia chen vào một người chạy về bên này, nam yêu tình đứng thẳng người nhìn người nọ từ xa tới gần, người đàn ông lập tức hai tay nâng thứ trong tay qua: “Gia, điện thoại bên Bãi Yến.”

Nam yêu tình tùy tay ném đi cây gậy trong tay, cầm điện thoại qua đặt bên tai: “Nói!”

Triển Tiểu Liên không biết nam yêu tình nghe điện thoại gì, dù sao sau khi cúp điện thoại về mặt rất không dễ coi, đưa tay đập bộ điện thoại kia trên mặt đất, nổi giận đùng đùng rống một tiếng: “Tất cả chạy về, một đám ăn hại!”

Hai người nắm Triển Tiểu Liên vừa thấy phản ứng của đại ca bọn họ, lập tức buông lỏng cánh tay cô, ngay cả người phụ nữ chờ cắt lưỡi Triển Tiểu Liên cũng thu dao vào, thành thật làm bình hoa, trong nháy mắt, một đám người động tác nhanh nhẹn giải tán.

Triển Tiểu Liên vừa thấy, lúc này không chạy còn đợi khi nào? Không để ý cái gì, rút eo, ra sức chạy về phía chỗ nhiều người, chạy một nửa đột nhiên nghe thấy nam yêu tình nói câu: “Đứng rồi, ném quai thai kia vào trong núi cho gia, đừng để gia lần thứ ba nhìn thấy nó!”

Triển Tiểu Liên là tự mình ngoan ngoãn đứng lại, thật sự, cô đã thấy rất rõ ràng sự thực, tư duy của nam yêu tình này thật không phải người thường có thể có.

Đương nhiên, nam yêu tình nói lần thứ ba, Triển Tiểu Liên biết xem ra nam yêu tình kia thực sự nhớ ra. Trong núi, Triển Tiểu Liên rơi lệ đầy mặt, Thanh Thành có núi sao? Hình như lân cận nhà dì cô có một gò đất, cái đấy có tính là núi hay không?

Triển Tiểu khóc một phen nước mũi một phen nước mắt với người phụ trách xách cô vào trong núi, “Anh ơi, anh thả tôi đi, tôi thật là một đứa bé mà. Anh đừng vứt tôi ra ngoại thành, núi chỗ đó có hồ, còn có rắn, rất đáng sợ...”

Người phụ trách việc này cũng sầu muộn, Thanh Thành không có núi, chẳng lẽ hắn phải ngàn dặm xa xôi đưa đến cô đến vách núi tình khác? Ngẫm lại tựa hồ khả năng không nhiều, nhìn tuổi con nhóc thật đúng là không lớn, vì bót việc, người này thực sự đưa Triển Tiểu Liên đến bên cạnh gò đất lớn mà trong miệng cô vẫn liên tục kêu la sợ hãi ấy, đuổi cô xuống xe, sau đó lái xe nghênh ngang mà đi, trong gương phía sau xe, người nọ thấy con nhóc điên kia đứng tại chỗ gào khóc: “Mẹ ơi —“

Chờ ô tô đi xa, Triển Tiểu Liên cũng im tiếng, cô xoa nước mắt thật vất vả mới ép ra được phía dưới mắt, dựng ngón giữa về phía ô tô vội vã đi, vô cùng khí phách mắng: “Đờ mờ cả nhà anh!”

Phía trước cách đó không xa là hàng rào sắt cao cao, bên trong là tiểu khu sinh hoạt cao tầng nhỏ, kết cấu tiểu khu ấy Triển Tiểu Liên cũng có thể vẽ ra, nhà dì cô chính là ở nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Thần Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Cuộc Sống Trung Học Của Âm Sắc Thuộc Nhỏ

Triển Tiểu Liên âm thầm bất thành linh xuất hiện ở cửa nhà di cô, di cô nghe thấy tiếng gõ cửa, còn không biết giờ này rồi còn ai tới, kết quả vừa mở cửa, thiếu chút nữa bị dọa vỡ mặt, “Tiểu Liên?!”

Nước mũi Triển Tiểu Liên tựa như rồng vàng sắp qua sông, gắng sức hút lên một cái, vừa thấy chính là bị cảm, di cô vừa nhìn trên người cô chỉ đeo một cái túi sách nhỏ, không còn cái gì khác, phía sau cũng không có người lớn đi theo, vội vàng kéo cô vào trong nhà, cũng không kịp hỏi, mang luôn cô vào phòng tắm tắm nước nóng, ngâm trong nước nóng ấy đủ nửa giờ, Triển Tiểu Liên bị hấp như con tôm, ra sức kêu to: “Dì! Dì! Cháu sắp bị hấp chín.”

Di cô không dám sơ sẩy chút nào, thẳng nhóc nhà bà ba ngày hai lượt bị ốm, có lần bị cảm lạnh, nghe lời một bà cụ trong tiểu khu, chính là dùng cách này, ngâm cho thẳng bé khóc oa oa, nhưng sau đó khỏi ngay, cơ thể Triển Tiểu Liên thực sự là yếu như gi, ba mẹ cô đều nâng niu như bảo bối, nếu như đến chỗ bà xảy ra vấn đề gì, bà còn đối mặt chị bà thế nào?

Di buộc Triển Tiểu Liên ngâm nước nóng, dự định tìm cách liên lạc với ba mẹ cô, nhà di cô có điện thoại, nhưng nhà Triển Tiểu Liên không có điện thoại, ông gọi điện thoại chuyển cho mấy người, tìm được nhà ba cô, kết quả phát hiện nhà ba cô không có ai, cả nhà đều ra ngoài tìm Triển Tiểu Liên, đâu có người? Lại phải nhờ người đi tìm ba mẹ cô, dù sao nhờ qua trung gian cũng không được, đều là nhờ người giúp đỡ, đều là ngại cho nhân tình, không tiện gì, dự định cô đẩy cũng là không tiếc mặt mũi.

Nhân duyên của ba cô tại trấn Nam Đường tốt, bởi vì là giáo viên đại học, tính cách cũng tốt, vì thế người thích ông rất nhiều, cũng may mà nhân duyên của vợ chồng tốt, không thì dự định cô cũng chẳng nhờ được ai.

Triển Tiểu Liên thật vất vả tránh được sự giằng vò của tắm rửa, di lại đun canh gừng cho cô, bắt cô uống, chờ cô uống xong hết, cả người cũng hết hơi, nằm trên giường di còn không buông tha cho cô, đắp chăn cho cô, để cô ra mồ hôi, Triển Tiểu Liên đau khổ chết đi được, trời nóng như vậy mà!

Chưa được một ngày dễ chịu, Triển Tiểu Liên lần này trong lòng cũng bắt đầu lo nghĩ ba mẹ cô, cô hôm nay thiếu chút nữa sẽ không còn lưỡi, cô đi cũng là lén lén lút lút, ba mẹ cô biết cô biến mất chắc chắn sốt ruột muốn chết, Triển Tiểu Liên lần qua lộn lại ngủ không được, cô có phải rất bất hiếu hay không? Ba mẹ cô sẽ đau lòng thế nào chứ?

Di cũng hỏi ra Triển Tiểu Liên là giấu ba Triển mẹ Triển đi, tức hung hăng chọc chọc trán cô, cũng không dám nhiều lời gì, vạn nhất đứa nhỏ bị bà mắng chạy trốn, chắc bà cũng hối hận muốn chết, bây giờ hàng đầu chính là phải nhanh chóng báo tin cho ba mẹ cô, để bọn họ biết về Tiểu Liên mới là quan trọng.

Ba mẹ cô thực sự là sốt ruột muốn chết, An Lý Mộc đạp xe dọc theo đường đi Thanh Thành vừa đạp vừa nhìn, ba anh lo lắng, cũng chỉ có thể mượn xe đạp của bạn học An Lý Mộc đi theo anh cùng nhau tìm, mẹ anh và ba mẹ cô một hàng tìm theo một con đường, đến khi tin tức dự định nhờ người đưa đi tới phía ba cô, cũng đã qua một đêm, mẹ cô khi đó ngồi phịch trên mặt đất, khóc như gi, vừa khóc vừa mắng Triển Tiểu Liên: “Đứa nhỏ đáng chết này, con bé có phải muốn hù chết chúng ta hay không... Không nói tiếng nào chạy tới nhà di nó, nói cái gì cũng không để ý...”

Không chỉ ba cô thờ phào nhẹ nhõm, ngay cả người nhà họ An cũng thờ phào nhẹ nhõm, Tiểu Liên vậy là không việc gì, nếu thực sự có chuyện, nhà bọn họ chắc chắn cũng thoát không khỏi liên quan. Sau khi An Lý Mộc nhận được tin, từ trên xe xuống, xe “xoảng” một tiếng rơi trên mặt đất, anh chậm rãi đi đến ven đường, ngồi xuống vệ đường, đưa tay ôm đầu, thở ra một hơi nặng nề.

Người hai nhà tụ lại, An Lý Mộc một lời chưa nói, ba cô nhìn bộ dáng của An Lý Mộc, trong lòng cũng không chịu nổi, chẳng qua là một đứa nhỏ, những lời đó của ông, nhất định là tổn thương lòng tự trọng của An Lý Mộc. Ba cô đi qua, vỗ vỗ vai An Lý Mộc: “Đầu Gỗ, vất vả cháu, chú thay Tiểu Liên cảm ơn cháu.”

An Lý Mộc không ngẩng đầu, chỉ hỏi một câu: “Chú, cháu liệu có thể... có thể đi gặp Tiểu Liên hay không? Cháu chỉ muốn xem em ấy không có việc gì...”

Ba cô sừng sốt, sau đó lắc đầu: “Chú và mẹ con bé đều sẽ qua, không để lỡ việc học hành của cháu, cháu thì đừng qua, một câu mà đã trì hoãn cháu một ngày, cháu không thể để lỡ chuyện học.”

An Lý Mộc ngẩng đầu: “Chú, cháu chỉ muốn nhìn một cái, cháu chắc chắn sẽ không nói chuyện với Tiểu Liên, cũng sẽ không để em ấy nhìn thấy cháu qua đó, cháu chỉ nhìn một cái...”

“Đầu Gỗ!” Ba cô cất cao giọng cất ngang lời An Lý Mộc: “Dứt thì dứt rõ ràng chút, chú hi vọng cháu có thể kiên trì, đừng cho Tiểu Liên hy vọng.”

An Lý Mộc cắn môi, trầm mặc gật đầu, hồi lâu lại nói: “Chú, nhìn thấy Tiểu Liên không nói một tiếng rồi nhà trốn đi, còn là vì cháu, cháu mới thật sự cảm thấy cháu sai rồi, tuổi em ấy quá nhỏ, bất kể em ấy như thế nào... Tuổi em ấy còn nhỏ là thật, thực sự là lỗi của cháu, cháu không nên cùng đưa em lạc lối, chú, cháu về sau thật sự sẽ chú ý. Chú, thím, cháu xin lỗi, vì cháu mang tới nhiều phiền toái như vậy cho chú thím, Tiểu Liên... Cháu nhất định sẽ dứt với em, em ấy bây giờ chính là nhất thời quật khởi, em ấy bình thường không có bao nhiêu bạn bè, thật ra nói trắng ra là cực kỳ dính cháu, chờ khi em lên cấp ba, gặp được bạn bè mới, chắc chắn rất nhanh sẽ quên cháu, hai người yên tâm đi. Lần này chuyện là lỗi của cháu, chú, thím, nhìn thấy Tiểu Liên bình an là tốt rồi, đừng đánh em cũng đừng mắng em, em ấy bây giờ chắc chắn rất sợ hãi...” An Lý Mộc nói xong, cũng không đợi ba cô nói, liền quay đầu nói với ba mẹ anh: “Ba, mẹ, con đến trường trước.”

Ba cô nhìn bóng lưng An Lý Mộc đạp xe đi, ngăn người, sau đó thở dài, ba mẹ anh hai người đau lòng con trai đau lòng như gi, nhìn ba mẹ cô dám chắc cũng không vừa mắt, dù sao Triển Tiểu Liên cũng không có việc gì, hai người cũng không lên xe ba cô thuê tới, chặn xe khác rồi đi luôn, vốn người hai nhà rất tốt, bởi vì chuyện hai đứa nhỏ, bây giờ cũng không nói chuyện với nhau nữa.

Triển Tiểu Liên tội nghiệp nằm trên giường nhà dì cô, cảm mạo bị dì xông như vậy cũng không khỏi, nghiêm trọng, dì cô muốn đưa cô đi bệnh viện, Triển Tiểu Liên nói cái gì cũng không đi, dì cô chỉ có thể đến bệnh viện mua thuốc, để dưỡng cô trông, chỉ lo xảy ra chuyện gì, chờ ba mẹ cô qua đây.

Lúc ba mẹ cô tới cô vừa mới uống thuốc, ba cô hiển nhiên kinh nghiệm đầy đủ hơn dì cô, vừa thấy bộ dáng của Triển Tiểu Liên là biết bị cảm, bế luôn cô đi bệnh viện, cô từ nhỏ chính là ẩm sắc thuốc nuôi lớn, thuốc cảm mạo thuốc hạ sốt bình thường, căn bản không dứt được.

Chỉ bởi vì một trận cảm vặt, Triển Tiểu Liên ở bệnh viện ba ngày mới xuất viện, cứ như vậy, ba mẹ cô nào dám dạy dỗ cô chứ? Có thể khỏe là bọn họ đã cảm ơn trời đất. Triển Tiểu Liên vốn đang nghĩ có thể nhìn thấy An Lý Mộc, kết quả ba cô nói An Lý Mộc học ở trường, sao có thể đến đây?

Triển Tiểu Liên khai giảng, ba cô nhất định bắt cô nội trú, mà ba cô vốn là dạy học tại đại học dân lập, vì có thể ở gần chăm sóc Triển Tiểu Liên, ba cô từ khi cô lên năm nhất trung học đã bắt đầu vận động, ba tháng sau, ông có thể vào dạy tại đại học Bãi Yên, đại học Bãi Yên cách Nhị Trung mặc dù có hơi xa, nhưng chung quy gần hơn so với trấn Nam Đường.

Ngày đầu tiên Triển Tiểu Liên nhập học ba cô đưa cô đi làm thủ tục, mang theo toàn bộ những đồ cần cho cô nội trú, lúc trải giường chiếu cho cô một nữ sinh khác tới, nữ sinh ấy trông vô cùng xinh xắn, nhìn tuổi không lớn lắm, nhưng vóc người rất cao, cao gần bằng ba cô, trong tay còn cầm một gói đồ ăn vặt to, lúc đi vào nhìn thấy ba cô, biết là phụ huynh, lập tức cười hi hi chào hỏi ba cô: “Cháu chào chú!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Học Kỳ Mới Bạn Học Mới

Ba Triển Tiểu Liên quay đầu vừa thấy vẫn còn kinh ngạc, đứa nhỏ này trông thật là dễ nhìn, vội cười chào cô: “Chào cháu, chú là bố của Triển Tiểu Liên học sinh của ký túc xá này, chú tới thu xếp cho con bé. Con gái chú tên là Triển Tiểu Liên, cháu tên là gì?”

Nữ sinh nghe lời ba Triển Tiểu Liên lập tức cười híp mắt đáp, “Cháu tên Mục Hi, chính là mục trong Mục Quế Anh (1), hi trong thần hi (2).”

Ba Triển Tiểu Liên vội nói với Triển Tiểu Liên: “Tiểu Liên, mau tới đây chào bạn học mới, tên là Mục Hi.”

Triển Tiểu Liên đang chậm rì rì lấy ra sách cô mới nhận được, nghe thấy tiếng ba cô liền ngẩng đầu liếc mắt nhìn nữ sinh vừa vào, kết quả cái nhìn này thiếu chút nữa chọc mù mắt chó của Triển Tiểu Liên, cô đưa tay xoa mắt, lau! Đây là tiểu yêu tinh hay sao? Nhất định, là nữ yêu tinh của động bàn to nào xuống núi? Cô ấy là đặc biệt tới trường dụ dỗ đàn ông à?

Triển Tiểu cúi móng vuốt về phía Mục Hi: “Hello tiểu yêu tinh... A không, xin chào người đẹp.”

Mục Hi có một đôi mắt cực kỳ quyến rũ, khuôn mặt nhỏ nhắn ấy đẹp giống như tiểu yêu tinh, thấy Triển Tiểu Liên chào cô, lập tức cười với Triển Tiểu Liên mắt to cong cong, lộ ra hàm răng trắng: “Chào người đẹp.”

Triển Tiểu Liên muốn động thủ đánh cô gái tên là Mục Hi này, cô gọi cô ấy người đẹp là thật lòng thật dạ cảm thấy cô ấy đúng là người đẹp, đối phương trái lại gọi Triển Tiểu Liên liền cảm thấy Mục Hi đang cố ý nói móc cô, Triển Tiểu Liên vươn tay cầm cái gương cô vừa mới đào ra, mẹ ơi, cô là người đẹp sao? Nếu thực sự, cô vui còn không kịp đâu.

Mục Hi đi vào liền đặt túi đồ ăn vặt lớn trước mặt Triển Tiểu Liên, cười híp mắt nói: “Niêm Hựu Niêm (3), cậu chọn xem, có cái cậu thích ăn không?”

Triển Tiểu Liên sững sốt, sau đó mới hiểu được Mục Hi đang nói với mình, vừa rồi lúc ba cô nói tên cô là dùng thổ ngữ nhà bọn họ, cũng chính là tiếng địa phương, kết quả Mục Hi không nghe hiểu, nghe thành Niêm Hựu Niêm, khuôn mặt Triển Tiểu Liên co rúm hai cái, liếc nhìn bạn học mới bảo cô chọn đồ ăn vặt, rất nhanh kéo cái túi chọn một cái kẹo que một gói khoai tây chiên từ bên trong, sau đó thừa dịp ba cô không chú ý lại nhét vào trong ba lô của cô, sửa đúng cho Mục Hi: “Là Triển Tiểu Liên, Triển là triển trong Triển Chiêu Triển đại hiệp, Tiểu là tiểu trong đại tiểu, Liên là...” Triển Tiểu Liên thật tình không thích chữ “Liên” này, cảm thấy chữ này chính là một bi kịch, mấu chốt là, cô cũng không nghĩ ra dùng từ ngữ đúng cảm phóng khoáng nào để kết thúc chữ “Liên” này, một lúc mới tâm không cam tình không nguyện nói: “Liên là liên trong khả liên (4).”

Ba cô ở bên cạnh nghe giọng cô, không khỏi cười nói: “Giữ mà liên trong khả liên? Liên trong Tiểu Liên của chúng ta vốn phải là liên trong liên hoa, nhưng lúc đăng ký hộ khẩu bị người ta viết sai, mới thành liên như bây giờ, trong lòng ba ấy à, liên trong Tiểu Liên của chúng ta vẫn là liên trong liên hoa.”

Triển Tiểu Liên đây vẫn là lần đầu tiên nghe được tên cô là viết nhầm, không khỏi hỏi một câu: “Ba, người đăng ký hộ khẩu ấy có phải có ý kiến với nhà mình hay không chứ? Sao có thể viết liên thánh khiết thành liên trong khả liên? Đây thật là hại chết con, ôi.”

Mục Hi ngồi xuống đối diện Triển Tiểu Liên, chính mình cũng lấy một gói đồ ăn vặt xé ra ăn rột roạt, vừa ăn còn vừa đưa đến trước mặt Triển Tiểu Liên: “Băng Đình, cậu cũng ăn đi.”

Mắt Triển Tiểu Liên tròn trĩnh, “Mục Hi phải không? Tớ tên Triển Tiểu Liên, không phải Niêm Hựu Niêm cũng không phải Băng Dĩnh.”

Mục Hi vừa rột roạt đồ ăn vừa gật đầu: “Tớ biết rồi, chú đã nói, cậu cũng nói, nhưng ai bảo cậu cứ dính lại dính chứ, không phải là băng dính sao? Đúng rồi Băng Dĩnh, hai người cùng ký túc xá khác với chúng mình bảo buổi trưa cùng đi chợ mua đồ với tớ, cậu muốn đi không?”

Triển Tiểu Liên còn chưa kịp đáp, ba cô vội vàng quay đầu qua nói: “Mục Hi à, Tiểu Liên nhà chú từ nhỏ đến lớn cơ thể không tốt, các cháu lúc ở ký túc xá chăm sóc chăm sóc nhé, đi mua đồ gì gì đó, chú sẽ mua hết cho con bé. Thực sự cảm ơn cháu.”

Mục Hi vỗ vỗ ngực, thẳng thắn nhanh nhẹn bảo đảm: “Yên tâm đi chú, cháu sẽ chăm sóc Băng Dĩnh.”

Triển Tiểu Liên đây chết cũng không ngờ bạn học mới thẳng thắn lưu loát đồng ý ba cô như thế, ngay cả chính cô ấy cũng không chăm sóc được, chăm sóc người khác? Đừng nghĩ, cô ấy có thể rửa sạch hong khô khăn mặt của cô ấy chính là làm một chuyện lớn bằng trời rồi.

Lúc ba cô đi bởi câu bảo đảm mà rất yên tâm, hài lòng mà đi.

Lúc xế chiều, Triển Tiểu Liên vẫn theo chân ba người cùng ký túc xá ra ngoài mua đồ, trên đường bốn người trao đổi cảm tình, vừa hỏi đã biết, dĩ nhiên là Mục Hi vóc người cao nhất thì nhỏ tuổi nhất, Triển Tiểu Liên lớn hơn Mục Hi một tuổi, Triển Tiểu Liên khoa tay múa chân đo chênh lệch chiều cao của hai người, phiền muộn thiếu chút nữa hộc máu, chênh lệch giữa người với người đây thật đúng là lớn, có quả bí đao nhỏ như cô, cũng có người đẹp đỉnh cao như Mục Hi, mấu chốt là nàng biết Mục Hi tuổi còn nhỏ, thể này dám chắc còn lớn hơn nữa, cô có thể cao bao nhiêu đây?

Bốn người đến chợ lớn mua một đồng đồ dùng hằng ngày cho học kỳ mới, cuối cùng chia tiền ngồi xe ba bánh về, Triển Tiểu Liên về ký túc xá liền nằm trên giường bất động, “Đừng ai ầm ĩ tớ, tớ muốn đi ngủ...”

Mục Hi lấy ra đồ mình mua ở đối diện, thấy Triển Tiểu Liên trên giường, nhớ tới câu ba Triển Tiểu Liên bảo cô chăm sóc Triển Tiểu Liên, liền thiện ý giúp Triển Tiểu Liên lấy đồ, kết quả lúc Triển Tiểu Liên nằm trên giường chợt nghe thấy một tiếng “xoảng”, sau đó liền truyền đến tiếng thét chói tai của Mục Hi, Triển Tiểu Liên vừa mở mắt, đã nhìn thấy Mục Hi ôm ngón tay đặt trong miệng hút, bình thủy tinh cô vừa mới mua về đã thành mảnh nhỏ.

Triển Tiểu Liên ngẩn ngơ, thật sự là nhân tài ha, thứ vừa mới mua này cô ấy đánh vỡ như thế nào? Mục Hi cẩn thận liếc nhìn Triển Tiểu Liên, sau đó ngồi xổm người xuống nhặt miếng thủy tinh, Triển Tiểu Liên lập tức hét lớn một tiếng ngăn lại: “Đừng động đấy!”

Mục Hi ngây người, “Băng Dĩnh?”

Triển Tiểu Liên còn thật sự nhìn nhìn cô ấy, trong lòng thật đúng là kinh bị muốn chết, con nhóc này rất biết giả bộ phải không? Cô không vui đi vào góc phòng ký túc, cầm lên cái chổi và ki hốt rác bên cạnh, quét miếng thủy tinh ra ngoài, Mục Hi đứng bên, hai nữ sinh khác đều không nói lời nào, Triển Tiểu Liên quét xong, đi về phía giường, nói: “Xem như tớ xui xẻo, tớ lần sau lại đi mua là được.”

Triển Tiểu Liên vừa nhắm mắt lại, đã nghe thấy tiếng túi nylon, sau đó liền nghe thấy giọng Mục Hi: “Băng Dĩnh, tớ cho cậu cái của tớ nhé, tớ đi mua cái cốc nhựa, tay tớ trượt, toàn không cầm được đồ trơn, cậu đừng giận nhé?”

Trong lòng Triển Tiểu Liên mắng cô ấy một câu con nhóc ngốc, nhắm mắt lại chỉ chi bàn: “Cậu cứ đặt xuống đi, tớ không bắt cậu đền, tớ tự đi mua là được.”

Nhưng Triển Tiểu Liên không ngờ cuối cùng Mục Hi vẫn cho Triển Tiểu Liên cái cốc, hơn nữa, Triển Tiểu Liên còn không phát hiện chút xíu cảm giác mất hứng hoặc là hờn dỗi từ trên mặt cô ấy, bình thường lúc nói chuyện với người khác cô ấy vẫn như vậy, cười hi hi, nhưng với người không thân, Triển Tiểu Liên tổng kết một chút, cảm thấy cái loại phản ứng đó của Mục Hi dùng một chữ hình dung là đủ, chính là “ngốc”. Rõ ràng có một khuôn mặt hồ lý tinh, tính cách lại rất ngốc rất ngây ngô.

Bạn đang đọc truyện *Thần Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tâm Sự Lễ Quốc Khánh

Triển Tiểu Liên ban đầu không thích Mục Hi lắm, cảm thấy cô ấy giả tạo, đã lớn như thế, kết quả chuyện gì cũng không biết làm, điều kiện trong nhà phải tốt thế nào mới có thể yếu ớt thành như vậy chứ? Ngay cả quần áo của chính mình cũng không biết giặt, mỗi lần giặt quần áo, Triển Tiểu Liên đều phát hiện quần áo trên người cô ấy gần như ướt từ trên xuống dưới, đó căn bản là không biết giặt quần áo, đây là tắm rửa chứ.

Có điều, khiến Triển Tiểu Liên bất ngờ chính là người đẹp yêu tinh nhu nhược ngốc nghếch này lại có bạn trai, nghe học sinh trong ký túc xá từng thấy kể bạn trai của Mục Hi trông còn rất đẹp trai, Triển Tiểu Liên thật sự cảm thấy nhìn không ra ha, đây rốt cuộc là đơn thuần thật hay là đơn thuần giả đây?

Đầu nhỏ đáng khinh của Triển Tiểu Liên bắt đầu khởi động, từ từ kéo khoảng cách gần với Mục Hi, luôn hỏi cô ấy một số câu hỏi nhạy cảm, tỷ như hỏi Mục Hi lần đầu tiên hôn môi là khi nào, địa điểm gì, ban ngày hay là buổi tối, cảm nhận thế nào, ngoài hôn môi còn có động tác thân mật nào khác, người trong nhà có biết hay không... Cô ban đầu cũng có chút thu lại, sau khi quen rồi thì hỏi không giới hạn, Mục Hi mỗi lần đều bị cô hỏi muốn chết che khuôn mặt nhỏ kêu gào: “Băng Dĩnh không cho cậu hỏi câu như thế, mất mặt lắm...”

Có lần buổi tối nói chuyện, có đưa bạn lên nói đến bao cao su, còn hỏi Mục Hi người có bạn trai duy nhất từng thử mấy mùi vị, Mục Hi không hiểu ra sao nhìn bạn họ mấy lần, kết quả mấy người kia đều cười mờ ám, chỉ Mục Hi ngốc nghếch mở một đôi mắt tựa như yêu tinh hỏi tới: “Băng Đình, các cậu nói bao cao su phải dùng như thế nào mới có thể không sinh em bé?”

Triển Tiểu Liên muốn giơ tay đập chết Mục Hi, con nhóc ngốc, con nhóc ngốc tuyệt đối chân chính không thể nghi ngờ, bất kể thật hay giả, dù sao danh hiệu Nhóc Ngốc cứ như thế hoàn toàn xứng đáng rơi lên đầu người đẹp Mục Hi.

Triển Tiểu Liên ban đầu là vì Mục Hi có bạn trai mới quan hệ tốt với cô ấy, hơn nữa tiếp xúc nhiều cô mới phát hiện Mục Hi uống có một khuôn mặt yêu tinh, dưới bề ngoài xinh đẹp vô cùng của cô ấy, có một trái tim đơn thuần nhất tình khiết nhất, ngay cả tới tháng cũng không biết. Có lần đến phiên Mục Hi ra ngoài mua đồ, lúc cô ấy ra cửa khí thế bùng bùng, kết quả lúc trở về trời đã tối, về mặt còn đau thương nói cô chảy máu, còn chảy rất nhiều, quần cũng bẩn, nếu không có một chú hảo tâm giúp, cô ấy chắc chắn sẽ chết. Bảo cô ấy lấy đồ cô ấy mang ra kiểm tra, tốt ha, không thiếu thứ gì, nhưng đồ mua được mỗi thứ đều đắt gấp đôi, cô nhóc ngốc này còn nói, không cần mọi người bù thêm tiền, đồ là chú cô ấy mua. Lại sau đó, Triển Tiểu Liên nhìn thấy cô ấy lấy ra từ trong ba lô của mình bốn nắm gói băng vệ sinh, nói là chú cô ấy mua cho.

Suy nghĩ ngay lúc đó của Triển Tiểu Liên chính là chú nào của cô ấy vậy? Ngay cả loại đồ này cũng mua cho cô ấy, lại hỏi, Triển Tiểu Liên im lặng mà biết, Mục Hi đây là có kinh lần đầu, nên mặt cô ấy sung chính là sợ mà khóc, Triển Tiểu Liên lúc ấy liền cảm khái, Nhóc Ngốc ơi Nhóc Ngốc, mẹ cậu thật đúng là thất bại, cưng chiều con thành như thế, loại vấn đề vệ sinh sinh lý cơ bản nhất này không phải đã sớm nên dạy cho Nhóc Ngốc rồi chứ?

Bất kể nói như thế nào, khởi đầu không quá tốt đẹp cũng không ảnh hưởng đến chung sống sau này, về sau, Mục Hi bạn học người đẹp nhìn như ngốc nghếch này, lại thành bạn tốt nhất thời cấp ba, đại học, thậm chí khi ra ngoài xã hội sau này của Triển Tiểu Liên.

Triển Tiểu Liên bây giờ không liên lạc với An Lý Mộc, không phải Triển Tiểu Liên không liên hệ, mà là cô căn bản không thể liên lạc với An Lý Mộc, cô ở trường viết thư cho An Lý Mộc, An Lý Mộc không trả lời, cô lại không có điện thoại di động, hoàn toàn không liên lạc được, Triển Tiểu Liên trái lại muốn đến trường An Lý Mộc tìm, nhưng mà trên người cô không đủ tiền, tiền lộ phí ăn cơm, cần rất nhiều, chút tiền sinh hoạt này của cô sao đủ? Lại nói, có một lần là đủ, Triển Tiểu Liên cũng không muốn làm ba mẹ cô lại lo lắng. Mặc dù mẹ Triển Tiểu Liên vẫn nói cô hay chống đối, nhưng Triển Tiểu Liên trưởng thành sớm và hiểu chuyện lại là thật, nếu không, chiếu cá tính của Triển Tiểu Liên, dám chắc không thể nào cho đến bây giờ còn yên ổn như thế, tám phần cãi nhau một sống một chết với ba mẹ cô rồi, chuyện bỏ nhà trốn đi này thực sự là còn nhẹ.

Lễ quốc khánh được nghỉ dài ngày, Triển Tiểu Liên về nhà chuyện đầu tiên chính là đi tìm An Lý Mộc, kết quả ba mẹ An Lý Mộc nói anh còn chưa về nhà, uyển chuyển nói với cô bảo cô về sau đừng tới tìm, Triển Tiểu Liên chỉ nghe như không, một ngày đến ba lần, ba mẹ anh thực sự không còn cách nào, chỉ có thể lên lút gọi điện thoại đến ký túc xá của An Lý Mộc, bảo anh đừng về, hai vợ chồng bọn họ qua gặp anh là được.

Nhưng đây không phải là biện pháp lâu dài, An Lý Mộc không đồng ý, cúp điện thoại liền suy nghĩ phải làm sao, chuyện anh đồng ý với ba cô nhất định sẽ giữ lời, anh có thích Triển Tiểu Liên cũng vô dụng, một là tuổi Triển Tiểu Liên còn nhỏ, có lẽ cô căn bản không biết mình đang làm gì, hai là chẳng lẽ anh muốn cho Triển Tiểu Liên đoạn tuyệt quan hệ với ba mẹ cô ở bên anh? Vì Triển Tiểu Liên từng bỏ nhà trốn đi một lần, An Lý Mộc càng sợ Triển Tiểu Liên lại thêm lần nữa, cho nên, anh nhận lời ba cô.

Triển Tiểu Liên còn khó hiểu sao anh Đầu Gỗ nghỉ cũng không về nhà, rõ ràng là ngày nghỉ theo luật của quốc gia, tất cả các trường đều nghỉ mà.

Ngày thứ ba đột lễ quốc khánh An Lý Mộc rút cuộc về nhà, có điều, An Lý Mộc không về một mình, bên cạnh anh còn có một nữ sinh, trên đường An Lý Mộc về nhà, tất cả mọi người đều nhìn thấy cô gái bên cạnh anh, Triển Tiểu Liên ra khỏi nhà liền thấy có người đang nói về An Lý Mộc và bạn học nữ anh mang về, tất cả mọi người đều nhận định một sự thực, đó chính là nữ sinh cùng về với An Lý Mộc kia, là bạn gái của An Lý Mộc.

Triển Tiểu Liên phồng cái miệng nhỏ đứng ở cổng, ba mẹ cô đều ở nhà, cũng biết Triển Tiểu Liên mấy ngày nay vẫn đến nhà An Lý Mộc, biết An Lý Mộc chắc chắn sẽ không để ý đến cô, cho nên cũng mặc kệ. Triển Tiểu Liên xoay xoay lại đến cửa nhà An Lý Mộc, đứng bên ngoài ra sức kêu: “Anh Đầu Gỗ! Anh Đầu Gỗ!”

Lúc An Lý Mộc ở trên lầu đã nhìn thấy cô thờ hồng học đi đến cửa nhà anh, anh cũng không hề rầy, sau đó lại nghe thấy tay nhỏ của Triển Tiểu Liên đặt bên miệng làm loa quay về phía nhà anh ra sức kêu, ba mẹ anh thật đúng là thua Triển Tiểu Liên, đứa nhỏ này thật là có nghị lực, ba mẹ anh xem như là người nhà không tệ, nếu đổi thành nhà người khác, sớm không chịu nổi Triển Tiểu Liên rồi.

Triển Tiểu Liên kêu bên ngoài, ba anh liền đi ra ngoài hỏi chuyện gì, Triển Tiểu Liên chỉ lên lầu hỏi ba anh: “Chú An, anh Đầu Gỗ của cháu có phải đã về nhà không? Cháu có thể gặp mặt anh ấy không?”

Ba anh nghĩ một lúc, chỉ có thể nói: “Tiểu Liên à, không phải chú An không cho cháu gặp anh Đầu Gỗ của cháu, đây không phải là không tiện sao? Anh Đầu Gỗ của cháu dẫn bạn gái về nhà, là bạn học trong trường nó, hai đứa đang ở trên lầu, cháu nói đây là...”

Ý của ba anh là nói cho Triển Tiểu Liên An Lý Mộc nói chuyện với bạn gái anh trên lầu, người yêu ai lại quấy rầy? Cố tình Triển Tiểu Liên nghe lời này xông luôn lên lầu, “Cháu chỉ hỏi anh ấy một câu cháu sẽ đi.” Ba anh ngăn thế nào cũng không ngăn nổi.

Triển Tiểu Liên vọt thẳng tới trước cửa phòng An Lý Mộc, ra sức gõ cửa, “Anh Đầu Gỗ, em là Tiểu Liên, anh mở cửa!”

Chương 22: Bọ Hung Uy Vũ Khí Phách

Cửa phòng của An Lý Mộc căn bản không đóng chặt, tay nhỏ bé của Triển Tiểu Liên vỗ một cái, cửa tự kết một tiếng mở ra, sau đó Triển Tiểu Liên liền nhìn thấy An Lý Mộc ngồi chỗ cạnh bàn công với một bạn học nữ, hai người kè rất gần, đầu dựa vào đầu đang nói cái gì, hai người đều cười híp mắt, tay An Lý Mộc thậm chí còn quần tóc buông trước mặt bạn học nữ kia, nhẹ nhàng quần từng vòng, vừa nhìn cũng rất thân mật, Triển Tiểu Liên kêu lớn tiếng như vậy, đầu An Lý Mộc không có nghe thấy.

Nước mắt của Triển Tiểu Liên trượt trong vành mắt, cô mím môi, xoay người thình thịch chạy ra ngoài, ba An Lý Mộc nói trong lòng lần này chung quy sẽ yên tĩnh rồi, kết quả năm phút sau Triển Tiểu Liên đột nhiên lại chạy về, trong tay cũng không biết cầm cái gì, dù sao đẩy thẳng cửa phòng An Lý Mộc, đập thứ trong tay lên đầu An Lý Mộc.

An Lý Mộc quay đầu liền nhìn thấy Triển Tiểu Liên nổi giận đùng đùng chạy vào, sau đó từ tay cô, thứ gì đó kèm theo mùi thối át về phía mình, tiếng thét chói tai của Tô Nạp vang lên đối diện An Lý Mộc, cô ta không kêu còn đỡ, kết quả cô ta vừa kêu, lực chú ý của Triển Tiểu Liên bị dời đi, khom lưng nhặt thứ trên mặt đất lên liền đập về phía Tô Nạp, Tô Nạp thiếu chút nữa bị thứ tanh hôi ấy hun ngất đi.

Đập xong, Triển Tiểu Liên đứng trước mặt An Lý Mộc nhếch nhác không chịu nổi, nói: “An Lý Mộc, tôi sau này sẽ không quần lấy anh nữa! Còn cả chị!” Triển Tiểu Liên chỉ Tô Nạp, “Chị tốt nhất đừng để tôi lại nhìn thấy chị, bằng không, tôi sẽ không đơn giản là dùng phân trâu đập chị, tôi dùng phân của tôi đập chị, đập thối chị!”

Triển Tiểu Liên rống xong, xoay thất lưng mập, hùng dũng oai vệ khí thế bùng bùng mà đi, lúc đi tới cửa, hung tợn đá cửa phòng An Lý Mộc, liếc mắt nhìn An Lý Mộc vội vàng vỗ phân trâu trên đầu xuống, đi qua bên cạnh ba anh, còn rất lễ phép chào một tiếng: “Chú An, cháu về nhà, chào chú!”

Triển Tiểu Liên đẩy tay phân trâu, cô vừa rồi chính là dùng tay bốc hai nắm, sau khi về nhà vội vàng chạy đi rửa tay, phân trâu một tay dọa sợ mẹ cô, “Tiểu Liên, con đi đâu thế, cả tay phân trâu? Con không ngại thối à?”

Triển Tiểu Liên vừa đưa tay về phía dưới vòi nước, vừa nói với mẹ cô: “Mẹ, mẹ nhìn không ra con là bọ hung à?” Sau đó bắt đầu xoay mông, miệng còn hát: “Tôi là một con bọ hung, bọ hung, tôi có rất nhiều viên phân, viên phân, tôi có rất nhiều viên phân, một viên cũng không cho anh, một viên cũng không cho anh...”

Mẹ cô nhin không được tát nhẹ một cái: “Đứa nhỏ này, hát lộn xộn cái gì? Đâu có ai nói mình là bọ hung?”

Triển Tiểu Liên mắt tròn trắng nhìn mẹ cô, rửa tay xong để dưới mũi ngửi ngửi, không có mùi thối, liền hăm hở đi ra, thất tình đau lòng gì gì đó, không tính là chuyện lớn gì nhất, cóc ba chân khó tìm, đàn ông hai cái đùi thì nhiều, anh Đào Gỗ chính là đồng phân thối, hừ.

Năng lực tự mình hồi phục của Triển Tiểu Liên vào thời khắc này phát huy đầy đủ, ngày thứ ba Triển Tiểu Liên đã có thể vừa cắn kem que vừa chào hỏi ba mẹ An Lý Mộc: “Chú An thím An, anh Đào Gỗ cũng đã có bạn gái, hai người khi nào có cháu bé?”

Ba mẹ An Lý Mộc có thể nói cái gì? Tiểu Liên đây cũng không quần lấy con của bọn họ, còn ngoan ngoãn chào hỏi bọn họ, có ý kiến với người lớn nhà họ Triển, cũng không thể ảnh hưởng đến con nhỏ chứ? Chỉ có thể cười gượng, nữ sinh kia tuy nói là An Lý Mộc mang về, chẳng qua An Lý Mộc giới thiệu nói là bạn học, cũng chưa nói là bạn gái, hơn nữa, lúc xế chiều, nữ sinh kia đã được người đón đi, nói là qua Bãi Yến chơi, thuận tiện đến nhà An Lý Mộc xem thử, người trên trần đều nói là bạn gái của An Lý Mộc, ba mẹ anh cũng muốn cho ba mẹ Triển Tiểu Liên nhìn xem bạn gái con trai mang về trông đẹp hơn Triển Tiểu Liên, trong lòng ba mẹ anh cũng đặc ý. Có điều, bọn họ hỏi có phải bạn gái hay không, An Lý Mộc không nói, chỉ nói là bạn học trong trường.

Triển Tiểu Liên nói chuyện giữ lời, cô nói không tìm An Lý Mộc sẽ không tìm An Lý Mộc, nói không quần lấy An Lý Mộc thì thật sự không quần lấy An Lý Mộc, nhìn thấy An Lý Mộc còn như không có việc gì hô một tiếng: “Chào anh Đào Gỗ!”

Sau đó cùng bạn học chung cấp hai chạy ra ngoài chơi, ba cô gọi với theo: “Tiểu Liên, đừng chạy quá xa, sớm chút về nhà?”

Triển Tiểu Liên ngoảnh lại vẫy tay: “Con biết rồi!”

An Lý Mộc đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng Triển Tiểu Liên không nói một lời, quay đầu thấy ba cô ở cửa, cúi đầu, An Lý Mộc về phòng, lên lầu anh liền chạy đến trước cửa sổ nhìn bóng dáng Triển Tiểu Liên chạy như điên, anh biết Triển Tiểu Liên không dám chạy quá xa, bởi vì ba cô trông rất chặt, nơi cô có thể đùa cũng chính là chỗ kia.

Triển Tiểu Liên vẫn còn lớn lên, mặc dù phát dục tương đối chậm, nhưng vóc người vẫn cao lên chút, bởi vì mập mập, khi chạy lúc nào cũng chậm một bước, bởi cơ thể của Triển Tiểu Liên, ba cô từng xin phép cung cấp giấy chứng nhận, nên môn thể dục cô được miễn thi, bình thường ba cô vốn không cho cô chạy nhanh, An Lý Mộc nhìn cô đi theo đằng sau người ta học đi xe đạp mà không ngồi đằng sau xe, trái tim liền nhắc đến cổ họng, cô bé này có thể đừng tận tâm tận lực giúp người ta tập xe như thế hay không?

An Lý Mộc là không nhin được mới đi xuống, nhưng anh không đi tìm Triển Tiểu Liên, mà là đi tìm ba cô: “Chú, chú đi xem Tiểu Liên, em ấy đi theo phía sau xe người ta, cũng chạy chừng mười vòng rồi, cháu thấy em thờ không ra hơi, chú đi xem đi.”

Ba Triển Tiểu Liên liếc mắt nhìn An Lý Mộc, cũng không nói gì, ném sách xuống cũng đi ra ngoài, An Lý Mộc thấy ba cô đã qua, chính mình cũng về phòng, nhìn ba Triển Tiểu Liên kéo luôn cô về, trên khuôn mặt béo mập nhỏ nhắn của Triển Tiểu Liên chứa đầy bất mãn, nhưng vẫn theo ba cô về nhà.

An Lý Mộc vươn tay kéo rèm cửa sổ lên, sau đó thờ dài, ngã xuống giường, anh biết, Triển Tiểu Liên đây là thật sự không tính để ý đến anh nữa, anh cũng hơn hai mươi, đã trưởng thành, không phải trẻ con, nhưng Triển Tiểu Liên mới bao nhiêu, cô trong nháy mắt là có thể quên anh, nhưng anh thì sao? Nhưng thái độ của ba mẹ cô rất rõ ràng, cha mẹ mình cũng hoàn toàn không đồng ý, An Lý Mộc cảm thấy đầu mình chui vào ngõ cụt, anh cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, thừa dịp cô bây giờ chưa hiểu cái gì, vẫn là chia tay đi, chia tay sẽ không còn vấn đề gì, Tiểu Liên lớn hơn chút, nghĩ thông, bọn họ còn có thể là anh em, nếu yêu đến mức độ một mất một còn, vậy bọn họ chắc chắn chỉ có thể làm kẻ thù hoặc người lạ.

Triển Tiểu Liên về trường, trong bầu không khí những bạn học khác học hành, Triển Tiểu Liên bụng tiểu thuyết ngôn tình thật dày tiếp tục kiếp sống học sinh trung học của cô, đương nhiên, Mục Hi cũng thành vật hi sinh dưới cái đầu nhỏ đáng khinh của cô, Triển Tiểu Liên cả ngày độc hại tâm linh đơn thuần mà trẻ thơ của Mục Hi, đến nỗi Mục Hi nhìn thấy cô liền trốn, chỉ sợ Triển Tiểu Liên lại nói với cô thứ gì đó rồi loạn hại cô không biết nên làm thế nào mới tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thần Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Kiếp Sống Một Net Của Băng Dính

Trường học quy định rõ cấm yêu sớm, Triển Tiểu Liên cảm giác mình nhất định là đáng thương không ai yêu, cho nên cô tiết kiệm tình lực của mình, ban ngày khi đi học xem tiểu thuyết ngôn tình, lúc tự học buổi tối cô liền trốn học đi tiệm net, tài khoản QQ của Triển Tiểu Liên chỉ có năm chữ số, hơn nữa có năm sáu cái, khi QQ vừa mới trở thành phương tiện nhắn tin nhanh cô đã một hơi đăng ký năm cái, cô có thể đồng thời bật năm cái QQ, sau đó chính mình thì chơi game.

Đầu óc Triển Tiểu Liên ấy à, thật sự là thông minh hơn người bình thường, mặc dù là chơi game, người cả tiệm net chưa từng có ai chơi hơn cô, trò chơi bắn súng đang phổ biến gần đây, Mục Hi từng đi theo Triển Tiểu Liên một lần, chỉ nhìn một lát, liền kêu gào choáng váng đầu, nhưng Triển Tiểu Liên có thể chơi cả ngày không ngừng đầu lên, hơn nữa bắn cực giỏi, tố chất tâm lý của cô tốt, không vội vàng không nóng nảy, bắn phát nào chuẩn phát nấy. Ban đầu không ai biết con nhóc quê mùa bốn mắt thoát nhìn tựa như khoai tây ấy cũng chơi game, dần dần có người trông thấy màn hình làm việc của cô, bình thường chơi game đều là nam sinh, người ta trông như bắt nạt cô, kết quả ai tới cô giết người đó, một đôi tới cô giết cả đôi, có thể nói là không có gì cản nổi, đánh đâu thắng đó, bắt đầu có người kéo cô nhập bọn, trò chơi của Triển Tiểu Liên càng lớn càng giỏi, qua một thời gian, cô đã thành đội trưởng.

Triển Tiểu Liên không thích làm sếp, thầy cô cấp hai cấp ba muốn cho cô làm lớp trưởng kéo cô đi học, kết quả cô chết sống không làm, không ngờ chức sếp đầu tiên lại cho game, thành đội trưởng nhóm nhỏ mười người trong game.

Triển Tiểu Liên có một đợt cực nghiện game, cho đến khi giáo viên phát hiện Triển Tiểu Liên trốn học đi ra từ tiệm net, mới để ý, vội vàng báo cho ba cô, Triển Tiểu Liên liền bị mất tiền thừa, đợt ấy Triển Tiểu Liên sống rất khổ, Mục Hi nhìn bộ dạng tội nghiệp cắn góc chăn của cô, thiếu chút nữa lấy tiền sinh hoạt ít đến đáng thương của mình ra chia cho Triển Tiểu Liên một nửa.

Triển Tiểu Liên về sau cam đoan với ba cô, một ngày chỉ chơi game một giờ, thời gian khác nhất định sẽ ngoan ngoãn đi học, ba cô mới đồng ý. Triển Tiểu Liên nói chuyện không giữ lời, hứa là lên mạng một giờ, nhưng cô cứ lên hai tiếng đồng hồ, Mục Hi còn đi theo đằng sau cô khuyên mấy lần.

Triển Tiểu Liên trên mạng quen biết không ít bạn, khắp nơi toàn quốc đều có, mỗi lần cô online QQ, đều có vô số avatar hiện lên, trong nhiều người như vậy, Triển Tiểu Liên khó tránh sẽ có mấy người hay nói chuyện, mà bây giờ chuyện thịnh hành nhất chính là yêu qua mạng. Triển Tiểu Liên tự nhiên liền tiếp xúc nhiều hơn với một người trong đó, dần dần cũng có thiện cảm, cách máy tính, nhìn không thấy người, có thể tùy ý ảo tưởng dung mạo của đối phương, ai cũng muốn nghĩ người ta theo hướng xinh đẹp, Triển Tiểu Liên như thế, đối phương cũng như thế, mỗi lần nói chuyện lúc nào cũng gọi “người đẹp người đẹp”, Triển Tiểu Liên liền gọi đối phương là trai đẹp, nói chuyện lâu, liền bắt đầu phát triển về phía hiện thực, vừa hỏi địa chỉ đối phương, thế nhưng chính là Thanh Thành, Triển Tiểu Liên vừa thấy, chuyện tốt ha, hoàn toàn có thể gặp mặt một lần, dù sao cô hằng năm đều sẽ tới nhà đi, cũng không có gì đáng ngại.

Vì người bạn trên mạng này, Triển Tiểu Liên còn đặc biệt chạy một chuyến tới nhà đi, hai người đều liên hệ trên mạng, nếu gặp mặt Triển Tiểu Liên còn đặc biệt đến tiệm net trong tiểu khu nhà đi cô, chọn một máy yên tĩnh, một mình lên mạng trong đó, nói với bạn trên mạng mình bây giờ ở tiệm net nhà ai vị trí nào của Thanh Thành, còn nói mình mặc quần áo màu gì, kiểu tóc thế nào, dù sao cái gì cũng nói rất rõ ràng, ngóng trông người bạn trên mạng có thể nhanh chóng tìm được cô.

Bạn đang đọc truyện *Thần Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Luôn Có Điều Không Ngờ Xảy Ra

Triển Tiểu Liên đi toilet N lần, mỗi lần đều soi soi gương, sợ hình tượng của mình quá kém dọa bạn nam trên mạng chạy. Kết quả, Triển Tiểu Liên chờ mấy tiếng đồng hồ, bạn nam trên mạng còn chưa có xuất hiện như kỳ sĩ đằng sau cô, Triển Tiểu Liên từ trang phục tí nỉ ban đầu dần dần chuyển sang bộ dáng uể oải không phấn chấn, cô buồn ngủ, đầu tiên là nằm sấp trên bàn ngủ một lát, sau đó lại đứng lên chơi game một lúc, mặc dù người không tại một tiệm net, nhưng đội ngũ game của Triển Tiểu Liên lại đang on mà, lập tức hợp thành đội chơi game, lần này tốt lắm, lúc chơi game không để ý cái gì chỉ nhìn chăm chăm màn hình, Triển Tiểu Liên không còn hình tượng nào luôn.

Chờ Triển Tiểu Liên ý thức được hình tượng của mình bây giờ có vấn đề, muốn đi trước gương toilet chỉnh lại, phía bàn phục vụ tiệm net đã có người đang hỏi thăm, hỏi vị trí nào đó có phải có một cô gái mặc quân áo màu đỏ không, Triển Tiểu Liên cảm thấy mình không có nghe sai, quả thật là hỏi cô gái, Triển Tiểu Liên cúi đầu nhìn bộ dáng của mình, đầu là bộ dạng của một cô gái chứ? Rõ ràng là một bà điên, Triển Tiểu Liên buồn rười rượi, chậm chậm nhích mông, chính mình yên lặng dời lên chỗ bên cạnh, sau đó sấp xuống, đầu cũng không dám quay.

Triển Tiểu Liên nằm úp sấp ở bên kia giả chết, không lâu sau phía sau cô bỗng nhiên có người hỏi: “Cho hỏi vị trí bên cạnh cô là một cô gái ngồi à?”

Triển Tiểu Liên mở to hai mắt, âm thanh này cô nhớ mà, sau đó nghiêng đầu, quả nhiên, Triển Tiểu Liên đích xác nhớ không lầm, người này cô cũng đã từng gặp, trong quá trình cô lần đầu tiên trong đời mắt thấy được dã chiến, người làm hồng kế hoạch chạy trốn của cô, tiếng sấm to nhô ra ngăn cản đường cầu sinh của cô, không phải là hấn sao?

Triển Tiểu Liên cảm thấy tin tức này rất chấn động, cô thực sự không tưởng tượng nổi tiếng sấm to là người đàn ông như vậy, mà lại luôn mồm gọi cô những lời buồn nôn “người đẹp bảo bối cực cưng” trên QQ, đừng nói là đánh chữ, dù là gã nghĩ trong lòng, Triển Tiểu Liên cũng đã run, đây muốn chấn động cô đến thành thể nào mới thôi chứ? Muốn mạng người đây!

Còn nữa, cứ nghĩ người này là nghe lệnh của người đàn ông biến thái kia, Triển Tiểu Liên liền sợ run cả người, cô nhanh chóng quay đầu lại, khô cần đáp một câu: “Không phải, là một chàng trai...” Lời của Triển Tiểu Liên còn chưa nói xong, chỗ cô đang ngồi bây giờ bỗng nhiên có người cảm mã số qua đây: “Này, vị trí này là của cô à? Đây là số của tôi.”

Triển Tiểu Liên không nói gì nhìn trời, rất thảm, cô ở cả tối không có ai, chút xíu này thôi đã có người, cô ngượng ngùng dịch về vị trí của mình, sau đó nhìn tiếng sấm to ánh mắt nghi nghi hoặc hoặc, nói: “Vị trí này là của bạn trai tôi, anh ấy đi ra ngoài, chú có việc gì?”

Tiếng sấm to nhìn nhìn chung quanh, lại nhìn nhìn quần áo của Triển Tiểu Liên, “Cô chính là Bồng Thương Yêu phải không? Tôi là anh trai của Quá Khách, tôi chỉ đến nói cho cô biết, đêm nay Quá Khách không tới được, nó bị thương, bây giờ đang cấp cứu ở bệnh viện.”

Miệng Triển Tiểu Liên há cực kỳ tròn, cũng thành hình chữ “o”, một lúc lâu cô có chút ỏi máu hỏi: “Đây... là làm sao?”

Tiếng sấm to mặc dù nghi nghi hoặc hoặc, nhưng rất rõ ràng gã không nhớ chuyện mấy năm trước, càng không nhớ Triển Tiểu Liên, đột trước lúc bị tên đàn ông biến thái kia bắt được, tiếng sấm to cũng không ở đó, vì thế gã càng nhớ không ra. Gã trầm tư một lát, mới nói: “Vừa rồi xảy ra chút ngoài ý muốn, bị thương, trước khi đưa vào phòng phẫu thuật, nó đặc biệt nói với tôi cô ở đây chờ nó, nên tôi qua đây nói với cô một tiếng, bây giờ, tôi đưa cô đi bệnh viện gặp nó, đi thôi.”

Phía sau tiếng sấm to còn đi theo hai ba người, Triển Tiểu Liên vừa thấy điệu bộ này, liền sợ, không có muốn làm gì cô chứ? Cô kinh hoàng khiếp sợ: “Chú này, xin hỏi... là ở bệnh viện nào? Còn nữa, làm sao tôi biết chú nói là thật hay giả chứ?” Cô ra sức chen vào góc, “Bây giờ rất nhiều lừa đảo, thật sự.”

Tiếng sấm to nghĩ nghĩ, rất thành thực lấy ra chứng minh thư của mình, đưa đến trong tay Triển Tiểu Liên: “Đây là chứng minh thư của tôi, cô có thể thấy ngay bây giờ.”

Triển Tiểu Liên run cầm cập cảm qua nhìn, ảnh chân dung trên chứng minh thư rất giống tiếng sấm to, nhưng tuổi nhỏ hơn chút, đoán chừng là giấy chứng nhận tiếng sấm to đã làm rất sớm trước kia, tên người trên giấy chứng nhận viết chính là Lôi Chấn, nói thật, Triển Tiểu Liên cảm thấy cái tên này rất ăn khớp với hình tượng của tiếng sấm to.

Triển Tiểu Liên trả lại cho chứng minh thư cho Lôi Chấn, cũng không dám nói không đi, càng không dám nói không quen Quá Khách, cô thực sự không biết Quá Khách rốt cuộc là nói như thế nào với anh trai anh ta, dù sao rất nhiều người đều nói yêu qua mạng không đáng tin, cô bây giờ cũng chính là tò mò mà thôi. Đang dần ra, tiếng sấm to đột nhiên mở miệng nói: “Giấy chứng nhận của tôi cô cũng đã xem rồi, vậy chúng ta đi thôi, Quá Khách vẫn còn đang phẫu thuật.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Oan Gia Ngõ Hẹp

Triển Tiểu Liên cảm thấy mình hiện tại chính là con người đáng thương bị gác trên lửa nung, cô không muốn đi, không muốn đi chút nào, tiếng sấm to chính là người của tên đàn ông biến thái kia, cô sẽ không xui xẻo lại bị tên đàn ông biến thái nhìn thấy như thế chứ? Vậy cô không phải chết chắc rồi? Hơn nữa, tóc cô rối tung, cô gặp người thế nào chứ? Đi mấy bước, Triển Tiểu Liên lập tức vươn tay gọi tiếng sấm to: “Khoan đã! Có thể để tôi sửa sang lại tóc? Chú này, chú xem tóc tôi, phá hoại hình tượng thực nữ dịu dàng của tôi biết bao chứ?”

Lôi Chấn dừng bước lại nhìn cô, sau đó đi thẳng đến bàn phục vụ mượn người ta lược, bà chủ còn đặc biệt chạy đến phòng ngủ lấy ra lược mà bà đang dùng.

Triển Tiểu Liên bị ép, không thể không gỡ bím tóc của mình ngay trước mặt tiếng sấm to, làm bộ làm tịch chải mấy cái, bím tóc tết quanh năm bỗng nhiên gỡ ra, tựa như người ta uốn xoắn, xoắn tung, cô không dám thông thả ung dung tết tóc, đành phải dùng dây chun buộc luôn tóc thành đuôi ngựa, ngoan ngoãn đi theo tiếng sấm to.

Mí mắt Triển Tiểu Liên vẫn không ngừng nháy, cô cảm thấy đây là ý có tai họa, dù sao chính là điềm xấu, bởi trong lòng cô cũng hoảng sợ, luôn cảm thấy sẽ có chuyện không tốt xảy ra. Cô biết tiếng sấm to là người của tên biến thái đó, chính vì biết điều này, nên cô mới sợ, Triển Tiểu Liên lần này thật hy vọng mình có thể có bản lĩnh độn thổ, như vậy cô sẽ không cần lo lắng, đáng tiếc trời không chiều lòng người, cô không có bản lĩnh này.

Bệnh viện đi tới Triển Tiểu Liên biết, cô là khách quen của nơi đó, ba cô thường xuyên đưa cô đi xem bệnh, vài bác sĩ ở các khoa cố định cũng nhận ra Triển Tiểu Liên, gặp phải bác sĩ quen Triển Tiểu Liên còn chào hỏi bọn họ.

Triển Tiểu Liên bị Lôi Chấn và vài người khác vây vào giữa, cô cảm giác mình tựa như một tù nhân, nhưng lại không có cách nào, cứ như vậy một đường bị đưa đến bệnh viện. Ngoài phòng phẫu thuật đứng vài người, ai ai cũng là thân hình cao lớn sức dài vai rộng, Triển Tiểu Liên nhìn mà chân nhỏ run rẩy tựa như mì sợi, sớm biết đối tượng yêu qua mạng là một người không đứng đắn, cô chắc chắn sẽ không đồng ý gặp mặt, bây giờ nói gì cũng đã muộn.

Triển Tiểu Liên thân ảnh không hợp này xuất hiện ở ngoài phòng phẫu thuật, ánh mắt của người ngoài phòng phẫu thuật và bác sĩ y tá bệnh nhân qua lại thấy Triển Tiểu Liên đều kỳ lạ, trên mặt mỗi người đều viết chữ tò mò, người kia là ai vậy? Quan hệ như thế nào với đám người này?

Triển Tiểu Liên thật sự là rơi lệ đầy mặt, thật ra cô cũng muốn biết.

Thời gian phẫu thuật rất dài, cũng không biết là vết thương thế nào, lại bị thương thành như vậy, cũng đã phẫu thuật hơn hai giờ, đây hẳn là một cuộc phẫu thuật lớn?

Triển Tiểu Liên ngồi không yên, đi đi lại lại, Lôi Chấn đi qua vỗ vai cô, nói: “Bóng Thương Yêu, cô đừng quá lo lắng, Quá Khách nó nhất định sẽ không sao.”

Triển Tiểu Liên ngẩn ngơ, Bóng Thương Yêu? Làm ơn, đây là tên trên mạng của cô, tên trên mạng mà? Nào có ai lại gọi tên trên mạng của người ta như thế này? Triển Tiểu Liên muốn một cái tát đập chết người trước mắt này, hơn nữa, trên mặt cô viết ý mình rất lo lắng? Cô là sốt ruột lúc nào mới có thể rời đi có được hay không? Triển Tiểu Liên ngược lại vỗ vỗ vai tiếng sấm to, đau xót nói: “Chú à, chú cũng đừng lo lắng, Quá Khách chắc chắn không sao. Đúng rồi, thuận tiện nói một chút,” Triển Tiểu Liên dừng một lát, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tên tôi là Triển Tiểu Liên, không phải Bóng Thương Yêu!”

Triển Tiểu Liên nói xong, lại bắt đầu đi tới tới lui lui, người chung quanh bị cô đi mà đầu cũng hôn mê, cô còn không dừng bước, hơn nữa càng đi đường đi tới lại càng dài, thật ra Triển Tiểu Liên đang tìm một cơ hội chạy trốn cho mình. Ánh mắt của cô sáng biết bao chứ, rất rõ ràng, Quá Khách là một thành viên trong bọn họ, chắc chắn sẽ không có quá nhiều người âm thầm bảo vệ giống như tên đàn ông biến thái kia, cô nếu có thể tìm được cơ hội thích hợp, nhất định có thể chạy đi.

Triển Tiểu Liên đi mười mấy lần, ai cũng tưởng rằng đó là cách giải sầu của cô, cũng không có người quan tâm, vừa vặn có cái thang máy đang đi xuống, Triển Tiểu Liên chính là bắt được cơ hội này mà chạy, lúc rẽ ở góc tường, đầu đụng vào một người, rống “ô!” một tiếng, cô đặt mông trên mặt đất, kính mắt cũng bay, tóc cũng xoắn ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa trắng trẻo tràn đầy phẫn nộ, cô tròn tròn mắt to không có kính mắt che lấp, ngẩng đầu mắng một câu: “Đi đường không có mắt...” Sau đó, Triển Tiểu Liên thấy rõ người đụng vào cô, ngoan ngoãn nuốt vào khúc sau, bật thốt lên: “Ồ, vị đại gia này, ngài hôm nay ăn mặc thật đúng là rất có phẩm vị, ngài chính là người gặp người thích hoa gặp hoa nở xe gặp xe chờ Phan An (1) tái thế mà!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Báo Ứng Của Việc Nói Huyền Thuyền

Triển Tiểu Liên ngồi dưới đất ngẩng đầu nhìn người đang nhìn cô từ trên cao, trái tim nhỏ run lên một cái, cô quả nhiên chính là bị kịch, sợ cái gì đến cái đó, vì sao nam yêu tinh chính là không đầu không có chữ?

Triển Tiểu Liên đối diện nam yêu tinh, run run định bụng lại nói hai câu nịnh hót, kết quả tiếng sấm to bỗng nhiên vọt tới, “Gia! Ngại không sao chứ?”

Nam yêu tinh chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Lôi Chấn, búng điều thuốc trong tay: “Gia có thể có chuyện gì? Trái lại con nhóc béo này ngu ngốc, đầu óc bị đụng hòng rồi? Khoa tâm thần ở bên nào? Đưa qua đi.”

Lôi Chấn liếc nhìn Triển Tiểu Liên về mặt trắng bệch tội nghiệp nhìn anh ta, dùng một chút mở miệng nói: “Gia, cô ấy là bạn gái của Quá Khách, vừa rồi cũng là quá căng thẳng vì Quá Khách mới có thể không cẩn thận va vào ngài, gia ngài đại nhân đại lượng đừng tính toán với cô ấy.”

Móng vuốt nhỏ của Triển Tiểu Liên cũng sờ sờ trên mặt đất, cô chính là tìm kính của cô, nào biết còn chưa có sờ tới, đã nghe rắc rắc một tiếng, Triển Tiểu Liên theo tiếng nhìn lại, ở dưới giày da đánh sáng bóng của nam yêu tinh, Triển Tiểu Liên nhìn thấy xác kính mắt của cô.

Nam yêu tinh chậm rãi giơ chân lên, cười tà khí mùi phẫn, nói: “Cái gì cộm chân gia?”

Mất to tròn trịa của Triển Tiểu Liên cũng sắp bốc cháy rồi, người này biến thái bao nhiêu mới có thể nghĩ tới cố ý đập vỡ kính mắt của người ta? Bụng dạ hần ta thể nào vậy? Kiếp trước nhất định là bạo quân, vì thế kiếp này vẫn biến thái như thế, cô nhìn chăm chăm nam yêu tinh, nam yêu tinh cũng nhìn cô từ trên cao, sau đó, Triển Tiểu Liên xám xịt bại trận, cẩn thận lấy kính của mình bên cạnh giày da của nam yêu tinh, gong kính gãy một bên, thủy tinh cũng sắp vỡ thành bọt, Triển Tiểu Liên giận mà không dám nói gì, trong lòng mắng rất biến thái rất biến thái, ngoài miệng còn phải xin lỗi: “Gia, tôi nói kính mắt này sao không có mắt chứ? Lại chạy về phía dưới chân gia, cộm chân gia thật đúng là lỗi của tôi, gia ngài dù sao cũng vui vẻ chút, chớ bởi vì một cái kính vỡ mà tức giận ha.”

Nam yêu tinh lắc lư lư mà đi, đương nhiên lưu lại trên mặt đất chính là khăn lông trắng hần lau tay xong ném xuống, Triển Tiểu Liên ngồi dưới đất ngoảnh lại bóng lưng nam yêu tinh, “Mẹ mày...”

Bởi đụng phải nam yêu tinh, Triển Tiểu Liên có muốn đi căn bản không thể nào, cô cụp đuôi núp ở góc tường, bây giờ không có kính, sợ nam yêu tinh đặt lực chú ý vào người cô. Triển Tiểu Liên không có kính chính cô cũng cảm thấy lạ, Triển Tiểu Liên cho dù không đeo kính nhìn mọi thứ rất rõ ràng, cô vốn cũng không cận thị, kính ba cô cho cô rớt cuộc là chữa gì gì đó Triển Tiểu Liên cũng chưa từng quan tâm, ba cô bảo cô đeo cô liền ngoan ngoãn đeo lên, mặc dù không ảnh hưởng, nhưng Triển Tiểu Liên vẫn còn chưa quen, luôn không tự chủ được vươn tay đỡ chỗ trên mũi.

Đến bây giờ Triển Tiểu Liên cũng xem hiểu, đối tượng cô một lòng muốn từ yêu qua mạng phát triển thành yêu đương thực tế, là một tên côn đồ xã hội đen, nam yêu tinh là trùm lưu manh, tiếng sấm to là anh trai của Quá Khách, còn cô, chính là một cái bia đỡ đạn.

Triển Tiểu Liên bị anh trai Quá Khách ấn cho danh tiếng bạn gái của Quá Khách, Triển Tiểu Liên không dám phủ nhận, bởi vì rất rõ ràng, nam yêu tinh bởi cô là bạn gái Quá Khách mới không đưa cô đến bệnh viện tâm thần, cô có chút sâu muộn, nếu Quá Khách là trai đẹp, cô cũng nhận, mấu chốt là đến bây giờ cô cũng không biết Quá Khách trông như thế nào, vạn nhất là người cực kỳ xấu xí, cô chẳng phải là thiệt chết mất?

Tiếng sấm to đang nói chuyện với nam yêu tinh, Triển Tiểu Liên ôm góc tường đếm kiến, cuối cùng chờ đến khi phẫu thuật kết thúc, mấy người y tá đẩy bệnh nhân ra, bác sĩ mổ chính gỡ khẩu trang xuống nom nớp lo sợ đi tới trước mặt nam yêu tinh: “Yến gia, phẫu thuật rất thành công, bệnh nhân chừng nửa tiếng là có thể tỉnh, xin hỏi ngài còn có chỉ thị gì?”

Tiếng sấm to phát tay một cái với bác sĩ mổ chính, bác sĩ mổ chính cẩn thận liếc nhìn nam yêu tinh, vội vàng chạy lấy người. Triển Tiểu Liên rớt cuộc đã nhìn ra, nói chuyện với nam yêu tinh, không phải ai cũng có tư cách, cảm thú kia nhìn không thuận mắt, hần ngay cả mí mắt cũng chưa nâng.

Người vừa đẩy ra, nam yêu tinh đã rời đi luôn, có lẽ Quá Khách cũng không phải người nào quan trọng, nam yêu tinh có thể lại đây liếc mắt nhìn coi là cho Quá Khách mặt mũi bằng trời. Đương nhiên, Triển Tiểu Liên đi không được, xung quanh một đám đàn ông vây quanh, cô có thể đi thế nào đây? Vừa rồi Triển Tiểu Liên cho rằng tiếng sấm to là áp tải cô tới, bây giờ nhìn thật ra không phải, tiếng sấm to thực ra đang đối xử tốt với cô, vì cuộc trò chuyện của tiếng sấm to với nam yêu tinh Triển Tiểu Liên nghe thấy, Quá Khách là bị người ta chém bị thương, nói cách khác Quá Khách có thù oán với người ta, trong hiểu biết của tiếng sấm to, là bạn gái của Quá Khách, anh ta chắc chắn là có nghĩa bảo vệ em dâu.

Trên giường bệnh trắng tinh, nằm một người trẻ sắc mặt tái nhợt một đầu tóc vàng, người trẻ tuổi nói đẹp không đẹp nói xấu cũng không xấu, da hơi đen, nhưng vì trẻ tuổi, trông cũng không đến nỗi, Triển Tiểu Liên bị tiếng sấm to bố trí bên giường, cô nhìn tiện tay lật lật ca bệnh của Quá Khách, phát hiện trên bệnh án viết họ và tên Lôi Quá Khách, tuổi hai mươi mốt, Triển Tiểu Liên là thích người hơn cô ba, bốn tuổi, tuổi tác của Lôi Quá Khách đúng tuýp cô thích, mặc dù cô hi vọng lớn hơn vài tuổi nữa, nhưng Triển Tiểu Liên tự biết có lẽ lớn hơn nữa thực sự có nhiều khác biệt, vì vậy cô hạ thấp yêu cầu về tuổi tác xuống.

Nửa giờ sau, Lôi Quá Khách thật đúng là tỉnh, mở to mắt nhìn chăm chăm Triển Tiểu Liên vài giây, đột nhiên nắm lấy tay cô, miệng mừng rỡ kêu lên: “Tiểu Mễ! Anh cuối cùng cũng gặp em rồi... Ồi!”

Triển Tiểu Liên lập tức quyết định, được, là anh ta, cô thích cái tên “Tiểu Mễ”, tên trên mạng của Triển Tiểu Liên là Bồng Thương Yêu, kết quả Quá Khách chọn trùng chữ “mễ” ở giữa (1), mỗi lần lên mạng đều gọi “Tiểu Mễ Tiểu Mễ”, bây giờ nghe được bản trực tiếp, Triển Tiểu Liên lập tức liên động tâm, đương nhiên, không phải là bởi vì nhìn thấy Quá Khách, mà là vì “Tiểu Mễ” trong miệng Quá Khách.

Đối tượng yêu đương lần đầu tiên của Triển Tiểu Liên là An Lý Mộc, Triển Tiểu Liên chọn An Lý Mộc là vì cô chọn bản thân An Lý Mộc, mà bây giờ, yêu đương lần thứ hai của cô là cô chọn tên bạn trai gọi cô.

Vì trò chuyện trên mạng rất quen thuộc, Triển Tiểu Liên và Lôi Quá Khách mặc dù là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng cái loại quen thuộc đó trên mạng tới thực tế, lại cũng hết sức ần ỷ, hai người đều không gò bó, vẫn là hình thức ở chung trên mạng, ngay cả nói chuyện cũng không cần kiêng dè cái gì, tính tình hai bên đối phương đều biết, cho nên bầu không khí vô cùng hòa hợp.

Hai ngày thứ bảy chủ nhật, Triển Tiểu Liên toàn bộ chạy về phía bệnh viện này, về nhà nói với dì cô là một người bạn học của cô xảy ra tai nạn xe cộ nhập viện, dì cô nghe nói có quan hệ tốt với cô, còn đặc biệt mua ít xương to nấu canh, bảo Triển Tiểu Liên đưa qua. Triển Tiểu Liên bạn gái hiền lành này làm rất có bộ dáng, Lôi Quá Khách lại hưởng hết phúc của bạn gái, khiến mấy tên côn đồ khác ghen muốn chết.

Tối chủ nhật, Triển Tiểu Liên phải về Bãi Yến đi học, Lôi Quá Khách không muốn để cô đi, cứ kéo tay cô giả bộ tội nghiệp: “Tiểu Mễ, em xem anh đáng thương biết bao? Anh chỉ có một mình, sáng sớm ngày mai em về có được không? Anh buổi tối chắc chắn sẽ nhớ em...”

Triển Tiểu Liên vỗ lại một cái: “Ba em nếu biết em không đi học, nhất định sẽ lột da em, anh nhẫn tâm nhìn em bị ba em đánh? Với cả, kính của em cũng bị đại ca biến thái nhà anh giẫm hỏng rồi, em còn phải nghĩ cách lấp liếm đây.”

Lôi Quá Khách vội vàng vờn tay che miệng Triển Tiểu Liên: “Tiểu Mễ, lời này em đừng nói lung tung, vạn nhất đại ca Yến nghe thấy, hai chúng ta đều xong, ngay cả anh trai anh cũng không dám chắc.”

Triển Tiểu Liên liếc mắt một cái, “Em cứ nói đấy, ai nghe thấy? Anh không nói ai có thể nghe được? Chị đây cũng không tin tên biến thái đáng chết kia có tai nghe được theo gió?”

Lôi Quá Khách cũng không biết làm sao, cuối cùng đành phải nói: “Tiểu Mễ, đại ca của bọn anh có tên, em đừng có kêu biến thái đáng chết biến thái đáng chết có được hay không? Sẽ chết người!”

Triển Tiểu Liên cười nhạo, “Tên của một gã biến thái đáng chết ai muốn biết? Chuyện lạ đấy.”

Triển Tiểu Liên nói xong nhấc túi chuẩn bị đi, kết quả cửa một cước bị người đá văng, Triển Tiểu Liên vừa quay đầu, hóa đá tại chỗ, lập tức nhớ tới một câu, nói xấu sau lưng người khác sẽ bị báo ứng!

Bạn đang đọc truyện *Thần Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Nụ Hoa Triển Tiểu Mễ

Người đá cửa vừa đi vào, vừa vắn vẹo cổ, hôm nay mặc không bánh chộp, nhìn rất nhàn nhã, trên trán còn có mồ hôi, hình như vừa mới rèn luyện, miệng còn nói: “Gia hình như nghe có người đang nắng gia? Lưỡi này thật là dài, lưỡi dài như thế, vẫn là rút đi.”

Triển Tiểu Liên vừa rồi nói rất vui, lần này tốt lắm, cứ như tượng điêu khắc gỗ đứng giữa phòng bệnh, trong tay còn cầm cái ba lô nhỏ màu hồng phấn của cô, tính đeo đi nhà ga ngồi xe. Cô nửa há miệng, ngờ ngác nhìn người tới, hồi lâu không nói chuyện.

Tiếp đó, Lôi Chấn theo sau liền nhìn thấy một cái ba lô nhỏ màu hồng phấn, xoay một vòng trên không, sau đó rơi “xoạch” xuống đất, mà chủ của cái ba lô, bà điên nhỏ kia bỗng nhiên kêu khóc ngồi xồm xuống, vờn tay ôm lấy đùi đại ca anh ta, nước mắt nước mũi đều rơi: “Gia! Thần tượng!”

Người một phòng toàn bộ ngây ra.

Triển Tiểu Liên ném ba lô, khóc bù lu bù loa, “Gia, ngài chính là thần tượng của tôi, tồn tại giống như ngôi sao lớn, tôi cũng là bởi vì quá xấu hổ, cho nên vẫn ngại hỏi tên của lão ngài, gia, tôi đây là xấu hổ của thiếu nữ, gia...”

Một đám người bị cô làm cho rét run đều im lặng, người bị cô ôm đùi kia lại càng bị tức điên, vì có bệnh ưa sạch, tất cả mọi thứ hần chương mắt hần đều không muốn đưa tay chạm vào, chỉ sợ bẩn hai tay cao quý của hần, hần giờ cao tay không muốn tự kéo, ngần ra đủ ba giây đồng hồ mới quát: “Còn không mau kéo nó ra cho gia?!”

Mấy người qua đây, dễ dàng kéo Triển Tiểu Liên ra, tay cô còn duỗi ở trên không, nhìn rất kích thích: “Gia, ngài nói cho tôi một tiếng đại danh tôn quý của ngài đi! Tôi thật sự là coi lão ngài là thần tượng mà.”

Nam yêu tinh bị kéo ra về mặt ghét bỏ, ánh mắt nhìn Triển Tiểu Liên so với nhìn đồng phân không khá hơn bao nhiêu. Theo lý đàn ông đều có lòng hư vinh, bị phụ nữ ái mộ luôn là chuyện đáng kiêu ngạo, nhưng bị một con nhóc béo như thế ái mộ, đây không phải là kiêu ngạo mà là mất thể diện, đây là một con điên!

Nam yêu tinh là hét muốn khử trùng, lập tức rời khỏi phòng bệnh, đương nhiên, ý nghĩ muốn rời đi của Triển Tiểu Liên cũng thành bọt nước, một hàng người ở cửa phòng bệnh, theo dõi chặt cô, Triển Tiểu Liên lệ rơi đầy mặt, đây là tường đồng vách sắt, cô dù cho biến thành con ruồi cũng bay không ra, cô sao lại cứ xui như vậy chứ? Có phải sao chổi chuyển thế hay không?

Trong phòng chỉ còn lại Lôi Quá Khách và Triển Tiểu Liên, Lôi Quá Khách trợn mắt há hốc mồm nhìn Triển Tiểu Liên bỏ dậy, sờ nước mắt nước mũi trên mặt, vội vàng hỏi anh: “Nói mau, lưỡi của em làm thế nào mới có thể giữ được?”

Lôi Quá Khách chỉ chỉ mặt Triển Tiểu Liên, ngần ra nói: “Tiểu Mễ, em vừa nãy là giả khóc?”

Triển Tiểu Liên hào hùng vùng tay lên: “Ít nói lời thừa, mau nói trọng điểm.”

Lôi Quá Khách còn thật sự nghĩ nghĩ, sau đó nói: “Em nếu bây giờ có thể ra ngoài xin anh trai anh là được rồi, thời gian anh trai anh đi theo đại ca đã lâu, với lại cũng rất ít khi xin đại ca việc gì, nếu anh ấy mở lời, chắc chắn là được.”

Triển Tiểu Liên thờ dài, cô bây giờ rõ ràng ra không được mà, cô liếc nhìn Lôi Quá Khách, ngồi xuống bên giường anh, về mặt cầu xin nói: “Quá nhi à, anh phải nghĩ cách giữ được lưỡi của bạn gái anh chứ, em chỉ thuận miệng mà nói, ai biết biến thái kia...”

Lôi Quá Khách lập tức che miệng cô: “Em còn nói?!”

Triển Tiểu Liên vội vàng “xí xí” hai tiếng: “Em chỉ thuận miệng mà nói, ai biết đại ca ngọc thụ lâm phong anh tuấn tiêu sái nhà anh lại nghe thấy? Hấn dám chắc thực sự muốn rút lưỡi em, em vừa mới náo loạn một trận, cũng không biết hấn có phải đã quên chuyện rút lưỡi hay không, em bây giờ rất lo lắng.”

Lôi Quá Khách lần này hiểu được, tiếng vừa rồi của Tiểu Mễ, chính là cố ý làm cho đại ca nhà anh phân tâm, đừng cứ nghĩ đến chuyện rút lưỡi cô. Trong đầu Lôi Quá Khách đều là hồ đoán, anh rầu rĩ suy nghĩ hồi lâu sau đó mới mở miệng: “Tiểu Mễ, em nếu như bị rút lưỡi, vậy anh cũng rút lưỡi anh, như vậy, hai chúng mình đều không có lưỡi, em nói có được không?”

Triển Tiểu Liên nhìn Lôi Quá Khách như nhìn đồ ngốc, thật sự là ngốc, ngốc đến cùng, vừa nhìn chính là một tên không đầu óc, không nghĩ cách giữ lưỡi, toàn nghĩ linh tinh, không có lưỡi đó chính là người tàn tật, cô còn nhỏ, sao cũng không thể không có lưỡi?

Từ mức độ nào đó mà nói, Lôi Quá Khách chính là tên côn đồ các kè tầng dưới chót nhất, có điều chỗ may mắn duy nhất của anh ta chính là có một anh trai như Lôi Chấn, anh em nhà họ Lôi cha mẹ mất sớm, Lôi Quá Khách là Lôi Chấn một tay nuôi lớn, Lôi Chấn vẫn không hi vọng Lôi Quá Khách cũng làm côn đồ, nhưng Lôi Quá Khách từ nhỏ thành tích đã không tốt, trông chờ anh ta nỗ lực học lên đại học gì gì đó căn bản không thể nào. Lôi Chấn cho Lôi Quá Khách đủ tiền, hiển nhiên, cũng nuôi ra thói quen tiêu tiền như nước của anh ta, bảo anh ta thành thành thật thật đi làm công một tháng kiếm mấy đồng trình rõ ràng là không thực tế, kết quả bây giờ, Lôi Chấn chỉ có thể mặc tính tình của Lôi Quá Khách.

Hai người đang ôm đầu lo nghĩ, cửa lại bị mở ra, Yến đại gia thay một bộ quần áo lung lung lay lay đi đến, người theo đằng sau còn nhấc ghế ngồi đi vào, ghế dựa đặt xong đi vào một người đẹp áo lam, lấy mảnh vải trắng lau ghế ngồi từ đầu tới đuôi một lần, lau xong lại đổi một miếng nệm hơn lau mặt ghế, xong xuôi mới dám để cầm thú kia ngồi lên. Sau đó một người đẹp mặc trang phục y tá trong tay bưng khay đi đến, trong khay đặt mấy cái cốc rất đẹp, xuyên qua cốc thủy tinh trong suốt, nhìn bóng có thể thấy bên trong có thứ gì đó giống như đá, Triển Tiểu Liên không biết đấy là cái gì, nhưng xem ra không giống như là công cụ rút lưỡi.

Triển Tiểu Liên kinh hoàng khiếp sợ nhìn, chỉ thiếu nước run rẩy thành một đồng với Lôi Quá Khách, đang nom nớp lo sợ không biết phải làm sao, liền nhìn thấy người đẹp áo lam vừa mới lau ghế cho biến thái đáng chết đeo một bộ găng tay vô khuẩn đã khử trùng, cầm cái nhíp gấp từng thứ trong cốc thủy tinh ra, Triển Tiểu Liên nhìn trộm, là cái nhẫn, người đẹp áo lam kia dùng tay đeo găng cầm nhẫn, thật cẩn thận đeo vào ngón út biến thái đáng chết, sau đó lại lấy một cái đeo lên, cứ chậm rãi như vậy, trên mười ngón tay của Yến đại gia biến thái, đeo tám cái nhẫn, hình dạng những cái nhẫn ấy tuyệt đối là phong cách khác nhau tạo hình khác xa, vừa thấy cũng không phải là vật phẩm

Triển Tiểu Liên cảm thấy mặt mình cũng sắp co giật, thương thức cuộc sống của biến thái cũng biến thái không giống bình thường.

Yến đại gia đeo nhẫn xong, liền xử lý đến Triển Tiểu Liên: “Con nhóc béo kia, đừng giả chết, gia gọi chính là nhóc, lại đây.”

Triển Tiểu Liên nháy mắt với Lôi Quá Khách, Lôi Quá Khách sợ đầu cũng không dám ngẩng lên, Triển Tiểu Liên phẫn nộ, thằng nhóc này là đàn ông sao? Gan còn nhỏ hơn hạt vừng. Triển Tiểu Liên cẩn thận dịch qua, mắt toà ra sao đối với Yến đại gia: “Gia, thương thức cuộc sống của lão ngài quá là xưa nay chưa từng có, có thể nói tuyệt nhất Thanh Thành. Gia, ngài đây là cố ý làm cho tôi càng thêm ái mộ ngài nha.”

Yến đại gia cong vẹo nằm trên ghế ngồi, hai chân dài buông thõng, Triển Tiểu Liên đứng ở vị trí chân hấn không đi về phía trước nữa, sợ cô lại đi một bước hấn sẽ một cước đá qua, chuyện cầm thú biến thái này cứ mất hứng liền đá người Triển Tiểu Liên hiểu rõ hơn ai hết

Triển Tiểu Liên đứng kia không đi, Yến đại gia không vui, móc ngón tay về phía cô: “Gia cũng không ăn nhóc, lại đây.”

Triển Tiểu Liên quay đầu liếc nhìn Lôi Quá Khách, Lôi Quá Khách ngẩng đầu nhìn trời tiếp tục giả chết, trong lòng Triển Tiểu Liên mắng câu, tên nhóc Quá nhi này quá cận bã quá không có suy nghĩ, cô bây giờ chính là bạn gái của anh ta cơ mà, lại cứ như vậy thấy chết không cứu, cô cúi đầu nhìn nhìn hai cái chân dài trước mặt, cuối cùng đi vòng qua bên cạnh, tựa như một tiểu nha hoàn đứng cạnh hấn, dù sao vẫn là bộ dáng người điên, nếu không phải khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nịm màng, cả người đều không thể coi.

Yến đại gia vươn tay vuốt cái cằm cao quý của hấn, quan sát Triển Tiểu Liên, sau đó mở miệng quý: “Gia nếu nhớ không lầm, nhóc không chỉ một lần xuất hiện trước mặt gia. Đến đến đến, nói cho gia, tên là gì? Mấy tuổi?”

Nhấn đầy tay Yến đại gia kia rung làm Triển Tiểu Liên hoa mắt, nhưng cô bây giờ không để ý được nhiều như vậy: “Gia, trí nhớ của lão ngài thật đúng là tốt nhất, ngài xem phân vượn thôi biết bao? Ba lần bảy lượt đụng phải... Tôi tên là Triển Tiểu... Mễ,” sau đó cô tỏ vẻ xấu hổ sờ sờ mặt, liền tục nháy lông mi nói: “Tôi bây giờ còn là nọ hoa của tổ quốc, tôi mười tám tuổi. Thật ra lần đầu tiên tôi nhìn thấy gia, đã biết một việc, tôi cũng muốn biết tên của gia, gia, ngài có thể thỏa mãn một cái nguyện vọng hèn mọn đáng thương như thế của tôi không?”

Yến đại gia liếc mắt nhìn cô, tiện thể người đẹp đồng phục y tá phía sau Yến đại gia, cùng với người đẹp áo lam đều mang theo địch ý rất nặng nhìn Triển Tiểu Liên, cảm xúc của họ hoàn toàn là bị ảnh hưởng của Yến đại gia, người người đều biết quan sát sắc mặt, vừa thấy trên mặt Yến đại gia xuất hiện biểu cảm mất hứng, tư thế kia nhìn là muốn động thủ, Yến đại gia vui vẻ, bọn họ chính là mặt không chút thay đổi.

Trong lòng Triển Tiểu Liên đang đếm một hai ba, cô chỉ ngóng trông biến thái đáng chết này có thể nói câu tiếng người, có thể xem bộ dạng vô cùng thành tâm của cô đứng đứng dần dần trả lời cô một câu, đương nhiên, Triển Tiểu Liên từ trong lời nói và việc làm của tên biến thái này cũng biết được một tin tức, biến thái đáng chết rất ít nói chuyện với người khác, nói cách khác người hần đề mắt rất ít, nhưng vừa rồi, hần hỏi cô nói. Vậy chứng tỏ cái gì? Vậy chứng tỏ hần không tính giết chết cô luôn hay là làm sao, mặc dù Triển Tiểu Liên rất xem thường Lôi Quá Khách, nhưng thân phận bạn gái Lôi Quá Khách mang cho cô ít nhiều vẫn còn có chút tác dụng.

“Yến Hồi.”

Triển Tiểu Liên sững sốt, vẻ mặt mờ mịt, sau đó cô liền nhìn thấy ngón tay cái của nam yêu tinh kia chỉ chính hần, biếng biếng nhắc nhắc nói: “Tên gia, là Yến Hồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Phục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Yến Hồi Thanh Thành

Yến Hồi người này, người không biết nghe thấy người khác nói đến cái tên này, sẽ xí một tiếng cộng thêm mắng một câu: “Yến Hồi chính là cái rắm!”

Người biết đến, nghe thấy cái tên này phản ứng đầu tiên dám chắc chính là nhìn nhìn hai bên, nhắc nhở đối phương nói chuyện nhỏ giọng một chút, tên này không phải ai cũng có thể mở miệng gọi.

Người chưa từng nghe đến Yến Hồi, chỉ có thể nói là người nghèo, giai cấp trung hạ tầng, người biết Yến Hồi, không phú tất quý, tuyệt đối là người xã hội thượng lưu mới biết có nhân vật như thế, nhắc tới, đều phi thường cung kính, đó chính là nhân vật truyền kỳ không ai bì nổi.

Làm còn đồ đều biết trên giang hồ vẫn lưu truyền một câu nói, Yến Hồi Thanh Thành sói Bãi Yến, Yến Hồi và Lý Tấn Dương, đây tuyệt đối là nhân vật quan trọng số một ba tỉnh bảy mươi hai thành phố xung quanh, cho dù là ngoài ba tỉnh, dân xã hội đen nghe thấy hai cái tên này có thể nói cũng là như sấm bên tai.

Yến Hồi là ai?

Yến Hồi chính là chúa đất Thanh Thành, dặm chân một cái Thanh Thành cũng phải rung ba cái, cho dù là người đứng đầu Thanh Thành nhìn thấy hần, cũng phải cúi đầu cong lưng nói tiếng “Chào Yến gia”, dám nói xấu sau lưng Yến Hồi, tuyệt đối không mấy ai. Nghe nói vài năm trước có một ả ba hoa không sợ chết, còn là người tình của một vị đang có chức quyền, trên bàn mặt chược bốn Yến gia một câu, kết quả rơi vào tai Yến gia, chưa được mấy ngày lưỡi đã không còn, ai dám nói đây là Yến Hồi sai người làm? Cho dù trong lòng ai cũng biết rõ ràng, làm cho người ta không ai dám nói.

Đối lập Lý Tấn Dương nổi danh với hần, Lý Tấn Dương khiêm tốn bao nhiêu hần thì phách lối bấy nhiêu, Yến Hồi chính là cái loại điển hình rất sợ người khác không biết hần biến thái biết bao có tiền biết bao không cần mặt mũi biết bao, ai bành chọc nhìn thấy hần cũng muốn kéo cái đầu hần xuống. Nhưng đáng tiếc, cho tới nay, chỉ có hần kéo đầu người khác, còn chưa có ai dám thử kéo đầu hần.

Triển Tiểu Liên trước đây chưa từng nghe nói cái tên Yến Hồi này, hoàn toàn là vì hoàn cảnh sinh hoạt của cô, cho nên bây giờ nghe thấy cũng không có phản ứng lớn gì, cô sợ hãi là vì nhận thức mấy lần cô tiếp xúc có được.

Lần này, bản năng cầu sinh chạy trốn của Triển Tiểu Liên khiến cô tách khỏi hóa thân vua nịnh hót, mở miệng với Yến Hồi: “Gia, cái tên này của ngài đặt rất hay nha, chữ ‘hồi’ đặt hay thật, hồi là một vòng tròn, điểm kết thúc điểm mở đầu cùng một chỗ (1), tuần hoàn không dứt không ngừng không nghỉ vĩnh viễn không dừng lại, đây chính là luân hồi bất tử, chỉ nhìn một chữ này thôi, ngài chính là số đại phú đại quý một thân an khang, người ta thường nói suy cho cùng không phải là một ý đó hay sao?”

Yến Hồi lười biếng tựa lưng vào ghế ngồi, người nửa nghiêng, một tay chống trán ánh mắt mờ mịt nhìn Triển Tiểu Liên ăn nói ba hoa, sau đó chậm rãi ngồi vào giữa, cười âm ỉ: “Nhìn không ra nhóc béo còn có thể đoán mệnh? Một chữ ‘hồi’ có thể cho nhóc nói nhiều lời như vậy?”

Triển Tiểu Liên lập tức cười xòa: “Gia ngài cũng đừng xem tôi còn là nọ hoa tổ quốc, thật ra tôi từng xem không ít sách coi bói, không dám nói mình nói nhất định là chuẩn, nhưng những thứ trên sách ấy chung quy cũng có lý, đây chính là di sản văn hóa người xưa lưu lại, gia ngài nói có đúng không?”

Yến Hồi ngoắc ngoắc tay ra đằng sau, người phía sau cũng không biết hiểu thế nào, dù sao tức khắc châm thuốc cho hần, Yến gia rất hưởng thụ mà hút thuốc.

Triển Tiểu Liên vừa nhìn hai bên căn phòng, thấy chữ to đỏ rực trên tường: Cấm hút thuốc, Triển Tiểu Liên hít mũi một cái, cũng không dám nói gì.

Yến Hồi nhả ra một ngụm khói, nhìn Triển Tiểu Liên tựa như xem xiếc thú, nói: “Chữ ‘hồi’, chính là gia tự mình đặt bừa.”

Triển Tiểu Liên lập tức giơ ngón tay cái lên nịnh hót: “Yến tử hồi thì nguyệt mãn tây lâu (2), gia, tên của ngài thể nhưng có xuất xứ, lão ngài thật đúng là

quá có tài, ngưỡng mộ của tôi đối với ngài giống như nước sông cuộn cuộn liên miên không dứt!”

Yến Hồi nghe xong, nghiêng nghiêng nhếch mày, tựa hồ rất là hưởng thụ, gian tà quan sát cô một cái: “Xem ra... cái lưỡi nhỏ này giữ lại còn có chút tác dụng.”

Triển Tiểu Liên tiếp tục nịnh hót: “Gia ngài thật đúng là anh minh thần võ nhìn rõ mọi việc, lưỡi tôi chẳng những có thể nói, còn có thể hát đấy, người trên trần tôi đều khen tôi hát hay, nếu không gia, tôi hát bài hát cho ngài nghe, xem như là an ủi lão ngài... Bông hoa loa lên kia (3)...”

Vừa nghe Triển Tiểu Liên mở miệng hát, Yến Hồi liền biến sắc: “Ngừng! Câm miệng!”

Triển Tiểu Liên ngoan ngoãn câm miệng, mong chờ nhìn Yến Hồi, nguy cơ bây giờ rõ ràng đã giải trừ, cô còn phải về nhà đi một chuyến, còn phải đi cho kịp xe, cô thực sự rất vội.

Triển Tiểu Liên vội, nhưng Yến đại gia không vội, chân Yến Hồi gác cuối giường bệnh của Lôi Quá Khách, lắc qua lắc lại, “Triển Tiểu Mễ, mười lăm tuổi? Là bạn gái của hắn?”

Triển Tiểu Liên cùng Lôi Quá Khách đồng thời gật đầu tựa như gà con ăn gạo, trằm miệng một lời: “Gia ngài đúng rồi.”

Yến Hồi tựa vào đằng sau, dựa trên chỗ tựa lưng, ánh mắt khinh miệt quan sát Triển Tiểu Liên, từ trên xuống dưới, hơi nhếch khóe môi, hỏi: “Đã làm chưa?”

Lôi Quá Khách vẻ mặt dờ ra, Triển Tiểu Liên đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó kịp phản ứng, cánh tay mập vung lên: “Xem gia nói, chuyện hư hỏng ấy, lão ngài còn không phải hiểu, nam nữ nam nữ, âm dương điều hòa mới gọi là nam nữ, bằng không làm sao gọi là nam nữ chứ? Đây là chuyện sớm hay muộn thôi, có điều, tôi không phải mới hình thành mối quan hệ với Quá Khách chưa được hai ngày sao? Với cả, tôi bây giờ còn là nụ hoa đáng yêu của tổ quốc, tôi dù thế nào cũng phải đợi lớn lên thay đổi mười tám lần mới có thể làm chứ, Quá Khách có phải không?”

Lôi Quá Khách gắng sức nuốt nước bọt, ưỡn cổ gạt đầu, ánh mắt một mảnh mê mẩn: Làm cái gì vậy?

Lôi Quá Khách đứng nhìn là làm cơn đồ, nhưng Lôi Chấn theo dõi anh thật đúng là rất chặt, chỉ có một đứa em trai như thế, nếu có gì không hay xảy ra, Lôi Chấn cũng không dám nhìn mặt cha mẹ đã mất, tất cả những thứ không thể đụng vào, Lôi Chấn chắc chắn không cho Lôi Quá Khách chạm vào, Lôi Quá Khách cũng từng phản kháng, nhưng Lôi Chấn bản lĩnh khác không có, một vài thủ đoạn xử lý người khác vẫn phải có, Lôi Quá Khách là bị Lôi Chấn xử lý mà nên, cho nên anh tuy nói cũng đánh đánh giết giết, nhưng đều là bị Lôi Chấn sàng lọc qua, Lôi Chấn dốc sức vì Yến Hồi, yêu cầu khác không có, yêu cầu duy nhất chính là chuyện của Lôi Quá Khách.

Phụ nữ? Lôi Quá Khách đến bây giờ ngay cả tay của em gái xinh đẹp trong “Dạ cung” cũng chưa từng sờ, Lôi Chấn mở lời, anh dám làm loạn, sẽ đuổi anh ra khỏi Thanh Thành, Lôi Quá Khách biết thủ đoạn của anh trai mình, anh không dám.

Lôi Chấn vì sao không dễ dàng chấp nhận Triển Tiểu Liên như vậy, Triển Tiểu Liên tuổi còn nhỏ, hơn nữa còn là học sinh đường hoàng, Lôi Chấn cũng không phải không hiểu, đối lập với loại nơi như “Dạ cung” này, trong lòng Lôi Chấn vẫn rất hy vọng em trai anh có thể lừa được một nữ sinh đường hoàng làm vợ, thật ra đây là tư tâm của người anh cả.

Lôi Quá Khách nhìn Triển Tiểu Liên đương ra sức tăng bốc Yến Hồi, da đầu tê dại, không phải Lôi Quá Khách quá nhát gan, anh là người từng theo chân Yến Hồi, anh giống như Lôi Chấn, hiểu biết tình tình mưa nắng thất thường của Yến Hồi hơn ai hết, bạn gái nhỏ của anh lá gan thật là quá lớn, Yến Hồi mất cao hơn trời biết bao chứ, vậy mà một hỏi một đáp nói lâu như vậy, trong lòng Lôi Quá Khách cảm thấy có điểm gì là lạ, nhưng là lạ chỗ nào anh nhất thời cũng không nói được.

Triển Tiểu Liên khẳng định không nói cho Lôi Quá Khách cô với Yến biến thái không phải là lần đầu tiên chạm mặt, trong lòng cô lúc này có một người vẫn đang nhảy nhót, kêu gào phải về trường, nhưng là cô xem biến thái yêu khí lan tràn kia ngồi ở chỗ đó, cũng không dám nói cái gì, chỉ có thể hỏi gì đáp nấy mà nịnh nọt, ai biết một giây sau cái mũi cái lưỡi cái tai gì gì đó của cô, có thể bị biến thái kia răng rắc một phát liền chặt hay không?

Trái tim nhỏ của Triển Tiểu Liên chính là vẫn đang nhảy nhót, bởi vì biến thái đáng chết nghe cô nói xong, lại lần nữa quan sát cô một phen, nói: “Gia biết mà, như nhóc, coi hết đưa đến giường đàn ông cũng không ai muốn.” Sau đó hắn vươn tay chọc gò đất nhỏ trước ngực Triển Tiểu Liên, Triển Tiểu Liên tròn tròn mắt vội vàng lui về phía sau mấy bước, Yến Hồi lại mở miệng: “Thịt đều mọc ở chỗ không nên mọc, nhìn nhóc béo, ngực đây sao lại không lớn lên?”

Triển Tiểu Liên thiếu chút nữa phun ra một búng máu, anh mới béo, cả nhà anh đều là mập mập chết bầm, anh đồ biến thái đáng chết không biết xấu hổ, bà đây béo hay gầy liên quan quái gì đến anh? Ngoài miệng lại nhanh nhẹn nói: “Tôi cũng không biết sao lại thế này, uống nước cũng mọc thịt, còn toàn mọc lên mặt lên eo lên đùi, tôi cũng mong muốn giống như hai vị người đẹp phía sau ngài chứ, đáng tiếc không có số ấy. Đứng rồi gia, tôi bây giờ còn là học sinh, hôm nay là cuối tuần, ngày mai tôi còn phải đi học, mặc dù tôi rất muốn nhìn thật lâu bộ dáng uy vũ khí phách của gia, nhưng tôi nếu trốn học cha già nhà tôi chắc chắn sẽ thả chó cắn tôi, gia, tôi có thể về trường hay không?”

Yến Hồi dùng tay đeo đầy gỗ tay vịn ghế tựa hai cái, “Thế à? Ở trường nào tại Thanh Thành?”

Lôi Quá Khách cảm thấy mình nếu như không nói lời nào, Tiểu Mễ chắc chắn giận mà bỏ rơi mình, vội vàng đáp câu: “Gia, Tiểu Mễ ở Nhị Trung của Bãi Yến, nhà cô ấy ở Bãi Yến.”

Triển Tiểu Liên muốn một cái tát đập chết Lôi Quá Khách, ai bảo anh nói? Ai muốn anh nói? Cô đang suy nghĩ làm thế nào không nói tên trường, đồ đàn này nói thẳng ra luôn.

Triển Tiểu Liên còn nghĩ biến thái đáng chết liệu có tiếp tục làm khó mình hay không, kết quả ngoài dự đoán của Triển Tiểu Liên, Yến cảm thú uốn éo nửa ngày tựa hồ mệt mỏi, chậm rì rì đứng lên, “Nếu phải đi, vậy đi nhanh lên, đừng ục ịch sấp đến trước mặt gia.”

Triển Tiểu Liên vừa nghe, vui mừng muốn chết, lập tức nhặt túi sách trên mặt đất lên, một đường chạy chậm về phía cạnh cửa: “Gia lão ngài thật sự là khoan dung độ lượng!”

Yến Hồi nâng nâng lông mi, nhẹ bay nói câu: “Lại dễ gia nhìn đến nhóc, gia cũng sẽ không dễ dàng cho nhóc đi như thế.”

Triển Tiểu Liên ngẩn ngơ, sau đó nhanh chóng chạy, trong lòng âm thầm thề, mặc kệ Lôi Quá Khách về sau nói cái gì, làm việc gì, cũng mặc kệ nhà đi có chuyện gì, cô là kiên quyết không tới Thanh Thành nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thần Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Làm Ngực Bự Là Chuyện Lớn

Triển Tiểu Liên vì công cuộc yêu qua mạng của cô thiếu chút nữa thành tàn phế, sau khi trở về Triển Tiểu Liên tự kiểm điểm sâu sắc, yêu qua mạng chỉ có thể yêu trên mạng, nếu phát triển đến hiện thực, vậy không gọi yêu qua mạng. Vì thế lần sau Lôi Quá Khách lại bảo Triển Tiểu Liên đi Thanh Thành tìm anh, Triển Tiểu Liên đánh chết cũng không đi, Lôi Quá Khách muốn tới tìm cô, cô còn không cho, nói rành mạch rõ ràng, đến đây cũng không gặp, về sau, hai người bọn họ cứ yêu qua mạng, yêu đương trên mạng, đương nhiên, kết hôn trong trò chơi cũng không thành vấn đề, chính là đừng để cho cô thấy gương mặt đỏ của Lôi Quá Khách là được.

Việc này làm cho Lôi Quá Khách phiền muộn thật lâu, nghĩ tới nghĩ lui, nhất định là bởi vì chuyện lần trước anh trai và đại ca anh dọa sợ Tiểu Mễ, bây giờ Tiểu Mễ không gặp anh cũng không có biện pháp, với cả Lôi Chấn cũng không cho anh tùy tiện chạy ra khỏi Thanh Thành, Lôi Quá Khách cũng không dám đi qua, đành phải chấp nhận trước tiên yêu qua mạng với Triển Tiểu Liên.

Triển Tiểu Liên về đến vườn trường cảm giác mình cuối cùng cũng sống lại, cô bây giờ không có kính mắt, Mục Hi nhìn thấy cũng sắp không nhận ra: “Băng Dĩnh, kính cậu sao lại không thấy? Cậu tự nhiên không đeo kính, tớ cảm thấy cậu cũng sắp không phải Băng Dĩnh.”

Triển Tiểu Liên đưa tay sờ mặt Mục Hi: “Nhóc Ngốc, cho chị sờ xem, làn da của khuôn mặt nhỏ nhắn này thật là tốt.”

Mục Hi cũng bị Triển Tiểu Liên sờ quen rồi, không có phản ứng bài xích tí gì, vừa cúi đầu, phát hiện trong tay Triển Tiểu Liên đang cầm một quyển sách xanh xanh đỏ đỏ, tò mò hỏi: “Băng Dĩnh, đây là sách gì? Cậu đôi khẩu vị? Cậu hôm nay không xem sách tình yêu của cậu?”

Tình yêu theo ý Mục Hi thật ra chính là tiểu thuyết ngôn tình, cô biết Triển Tiểu Liên thích nhất xem cái loại tiểu thuyết đó, cô thì không thích, Triển Tiểu Liên trước kia cho cô xem một quyển, đến bây giờ cô mới xem ba chương, căn bản không có tí hứng thú nào, Mục Hi rất không hiểu vì sao Triển Tiểu Liên mê cái loại sách vớ vẩn đó như thế, chẳng thú vị gì.

Triển Tiểu Liên sờ xong mặt tiểu mỹ nhân, lắc lắc sách trong tay với cô, vô cùng thần bí nói: “Nhóc Ngốc tớ nói với cậu, đây là bí tịch nâng cao sức hấp dẫn của bản thân.”

Mục Hi chớp chớp con mắt giống như yêu tinh, vẻ mặt đại ra: “À há.”

Triển Tiểu Liên vừa nhìn bộ dáng của cô là biết cô vẫn còn mơ hồ, một phen kéo Mục Hi xuống ngồi bên cạnh mình, lấy sách đến trước mặt Mục Hi, nói: “Nhóc Ngốc, tớ vụng trộm nói cho cậu biết, đây là bí tịch làm ngực bự.”

Mục Hi vẫn là ngơ ngác chớp chớp mắt, sau đó cúi đầu nhìn gò đất nhỏ miến miến cường cường bắt đầu dậy thì của mình, nói: “Tớ còn đang lớn mà.”

Triển Tiểu Liên chỉ tiếc rên sát không thành thép chọc chọc trán cô: “Cái này gọi là phòng ngừa điều chưa xảy ra cậu có biết hay không? Chính là vì đang lớn, cho nên chúng mình mới cần sớm giúp chúng nó lớn hơn nữa đầy đặn hơn nữa cậu biết chưa? Chờ lớn thành hình rồi, vừa nhìn một cái bánh bao Vượng Tử (1), khi đó hối hận cũng không kịp nữa.”

Mục Hi bĩu môi đỏ au, cái hiểu cái không nhìn quyển sách kia, một lúc lâu lại ngấm ngấm trước ngực mình, hỏi câu: “Cái này... nếu không lớn sẽ thế nào?”

Triển Tiểu Liên gấp sách lại, vỗ lên đầu Mục Hi bộp một cái, nói: “Nếu không lớn, Chu Thiếu Đường nhà cậu sẽ đi tìm cô ngực bự khác, cậu đến lúc đó cứ xoa cái bánh bao nhỏ của cậu mà khóc đi.”

Mục Hi vừa nghe, vội vàng nhặt sách rơi trên mặt đất lên, mở ra xem, ngoại trừ liệu pháp ăn uống còn có đủ loại mát xa, Mục Hi dựa theo động tác trên sách xoa hai cái trước mặt mình, nhìn không được kêu Triển Tiểu Liên: “Băng Dĩnh, xoa theo cách này, hơi đau.”

Triển Tiểu Liên lão luyện nói: “Đau là được rồi, tớ cũng đã đau một tuần...” Nói xong cô sụp hai vai xuống, nhẹ nhàng xoa xoa bộ ngực nhỏ của mình,

nói thầm: “Ôi, đời mạng tớ, còn không thể nói cho người khác, hôm nay khuỷu tay tên mập lớp chúng mình còn đụng phải, tớ thiếu chút nữa chửi mẹ nó.”

Mục Hi xoa nhẹ hai cái, cảm thấy rất đau, “Tớ vẫn là xem cậu có hiệu quả hay không hăng thử, bằng không tớ đau chết, còn không có lớn, rất thiệt. Nay Băng Dính, sao cậu lại đột nhiên nghĩ tới cái này?”

Triển Tiểu Liên về mặt ai oán nằm lên giường: “Tớ đã không chỉ một lần bị người ta đá kích, tớ cuối cùng là hiểu, đàn ông đều là động vật thị giác, nữ sinh xinh đẹp bọn họ mới thích, giống tớ loại khuôn mặt không xinh đẹp này, tớ cũng chỉ có thể cố gắng vào vóc người, tớ dù thế nào cũng phải làm một vóc người hình chữ S trước gò sau vênh, nếu không, tớ cảm thấy rất có thể không ai thèm lấy. Với cả, tớ cũng không muốn về sau bạn trai tớ tìm được sẽ vì cái bánh bao Vương Tử của tớ đi tìm phụ nữ ngực bự.” Triển Tiểu Liên quay đầu nhìn thấy Mục Hi về mặt lo lắng ngồi yên, nhìn không được trọn mắt, “Nhóc Ngốc cậu đừng lo lắng, khuôn mặt tựa như tiểu yêu tinh của cậu kia, là đàn ông đều có thể bị mê chết, chồng cậu sau này thật có phúc, hâm mộ đó kìa hận quá!”

Mục Hi nghe xong, còn cảm gương soi soi, quay đầu trang nghiêm nói với Triển Tiểu Liên: “Băng Dính tớ nào có khuôn mặt tiểu yêu tinh? Tớ cảm thấy hai chúng mình trông không khác nhau mấy.”

Triển Tiểu Liên nếu không biết bản tính của đồ ngốc này, cô nhất định động thủ tát chết cô gái tức chết người không đền mạng này, không khác nhau mấy? Ấy căn bản chính là một trên trời một dưới đất có được không? Cô nàng này không biết, mỗi lần cô ấy đi qua lớp bên cạnh, nam sinh lớp bên mỗi một người đều hận không thể móc tròng mắt ra nhìn theo đằng sau cô ấy, những người thích khoe khoang lại càng không có việc gì là mang một cái ghế ngồi trước cửa phòng học, không phải là thể hiện cho Mục Hi xem sao? Đáng tiếc đồ ngốc này đến bây giờ cũng không hiểu, còn nói với người khác cô phát hiện bạn học lớp bên cạnh rất thích học, mỗi ngày lúc cô đi qua lớp bọn họ đều có thể thấy rất nhiều học sinh ngồi bên ngoài cầm sách xem. Người ta đang xem sách sao? Người ta đang nhìn cô ấy đấy chứ?

Diện mạo là cha mẹ cho, Triển Tiểu Liên có một khuôn mặt tròn như thế, nhìn tựa như học sinh cấp hai, bây giờ thiếu kính mắt che lấp, nhìn còn thành thực chút, trong lòng Triển Tiểu Liên còn đang sầu muộn kính của cô, nếu ba cô hỏi cô phải nói như thế nào đây? Hơn ba trăm đồng cơ đấy, cô phải hơn nửa năm không ăn cơm mới có thể lên lút mua kính về, còn chưa tính đến phí đi Trương Giang.

Triển Tiểu Liên để sách qua một bên, đứng lên vươn người, vừa ngáp vừa nói với Mục Hi: “Nhóc Ngốc, đi, chúng mình ra ngoài mua một quả đu đủ về.”

Mục Hi ngẩn ngơ, “Mua đu đủ làm gì, nghe nói rất là đắt đấy.”

Triển Tiểu Liên đương nhiên nói: “Làm ngực bự mà, đây là trường kỳ kháng chiến, sự nghiệp lớn, tiết kiệm cái gì cũng không thể tiết kiệm số tiền này, đi thôi.”

Mục Hi là bị Triển Tiểu Liên tha ra ngoài, sau khi mua đu đủ về, Mục Hi nhìn quả đu đủ ấy buồn bực thật lâu: “Băng Dính, tiền đu đủ này, bằng tiền sinh hoạt một tuần của tớ đấy, thứ đắt tiền như thế, nếu không lớn, vậy rất là lỗ.”

Triển Tiểu Liên đang cúi đầu chia một túi sữa bò đã mua vào trong chén của cô và Mục Hi, lại cắt đu đủ ra, dùng thìa lấy thịt ném vào trong sữa, còn nói đây là sữa đu đủ, ăn ngực rất bự, Mục Hi cũng không hiểu cái gì, cô vẫn còn ăn bám Triển Tiểu Liên, không quyền lên tiếng. Hai người bóp mũi uống sữa đu đủ, ban đêm lúc ngủ liền ngóng trông gò đất nhỏ của mình có thể mau chóng lớn thành cái bánh bao lớn, còn tưởng rằng chính mình ăn là tiên đàn thần được cơ đấy, ngày hôm sau thức dậy liền hỏi mấy người khác trong túc xá ngực hai cô có phải lớn hơn một chút hay không.

Kiếp sống làm ngực bự của Triển Tiểu Liên bởi vậy bắt đầu, liên lụy Mục Hi và hai người cùng túc xá khác cũng gia nhập, cô lấy quyết tâm kiên trì và bền bỉ không ngừng hành hạ bộ ngực nhỏ của mình, từ ăn uống dùng, cho dù là tư thế ngủ động tác ngồi cầu cô cũng vô cùng chú ý, sợ phá hủy nỗ lực lâu dài của mình, tất phải hành hạ sân bay thành sóng lớn cuộn trào.

Bạn đang đọc truyện *Thần Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chưa Bắt Đầu Đã Thất Tình

Cuối tuần Triển Tiểu Liên về nhà một chuyến, nói cho ba cô kính của cô bị mấy bạn nam trong lớp giẫm nát lúc đùa giỡn, sau đó thật cẩn thận đưa xác kính cho ba cô xem.

Triển Tiểu Liên bình thường nào có bộ dáng này, ba cô vừa nhìn, còn tưởng rằng con gái bé bỏng tiếc cái kính của cô đấy, có thể nói gì nữa? Cũng không thể bởi vì một cái kính mất đánh cô một trận chứ? Với lại con cũng nói, không phải cố ý. Còn ngược lại an ủi Triển Tiểu Liên: “Không sao, chờ được nghỉ đông ba dẫn con lại đi Trương Giang một chuyến, làm bộ kính mới.”

Triển Tiểu Liên cứ như vậy lừa dối quá quan, cũng chẳng trách ba cô không nghĩ nhiều, chủ yếu là Triển Tiểu Liên bình thường xử sự rất tốt, trong lòng ba mẹ cô, Triển Tiểu Liên ngoại trừ không thích thi cử, thực sự không còn vấn đề gì khác, chuyện yêu sớm ăm ỉ lúc trước, dám chắc cũng là An Lý Mộc thắng nhóc kia thấy con gái nhà mình không hiểu chuyện mà lừa.

Buổi chiều cuối tuần trở về trường, Triển Tiểu Liên theo thường lệ thuê một đồng tiểu thuyết ngôn tình bên ngoài mang đến phòng học xem, ánh sáng ở túc xá không tốt như phòng học, cô bây giờ liền dời trận địa. Trong giờ học Triển Tiểu Liên vừa nghiêng đầu muốn nói chuyện với Mục Hi đằng sau, kết

quả phát hiện Mục Hi không có tới, cô đẩy bạn cùng bàn Mục Hi: “Nhóc Ngốc đi đâu rồi?”

Bạn cùng bàn khoát tay, “Không biết, giáo viên cũng không hỏi, hẳn là đã xin phép nghỉ rồi chứ?”

Triển Tiểu Liên rất khó hiểu, Nhóc Ngốc chính là học sinh ngoan mà, chưa bao giờ bỏ học, vậy mà lại không đi học, hơn nữa tối hôm đó cũng không về túc xá.

Lúc tự học sáng ngày hôm sau, Triển Tiểu Liên vẫn như cũ bê tiểu thuyết mà đọc, bỗng nhiên nghe thấy một trận xôn xao bên ngoài, hình như lại là tiếng nữ sinh đang thét chói tai kích động, thì thầm bàn về cái gì, Triển Tiểu Liên tò mò vồn đầu từ cửa sổ ra nhìn, vừa nhìn một lát mà mù mắt chó của Triển Tiểu Liên luôn.

Triển Tiểu Liên nhìn thấy đầu tiên không phải Mục Hi, mà là người đàn ông ôm Mục Hi.

Về sau Triển Tiểu Liên định nghĩa, người đàn ông trông đẹp mắt nhất mà cô từng gặp là tên biến thái Yến Hồi, trừ đi cá tính cực kỳ biến thái của hắn mà nói, gương mặt đó của hắn thật sự là dễ coi, nói khoa trương một chút, cũng có thể nói là xinh đẹp, hoàn toàn là hướng về phía yêu tinh mà phát triển. Nhưng người đàn ông đẹp trai nhất mà cô từng gặp chính là người ôm Mục Hi này, không phải nói anh ta trông đẹp trai bao nhiêu, mà là cảm giác anh ta cho người khác vô cùng đẹp trai, ngũ quan cường tráng, thân hình cực cao tỉ lệ hoàn mỹ đến cực điểm, đến mức anh ta đi trong đám học sinh, hoàn toàn không có vẻ đột ngột, Mục Hi một người lớn như vậy, bị anh ta ôm vào lòng, giống một đứa nhỏ, học sinh xung quanh bị anh ta làm nổi lên giống như là đến từ đất nước tí hon.

Triển Tiểu Liên ngồi trong phòng học không nhúc nhích, cô cứ mở to hai mắt nhìn chăm chăm người kia, cô thích như vậy, thật sự, đặc biệt cô thấy ánh mắt người đàn ông kia nhìn Mục Hi, có chút bất đắc dĩ, có chút buồn cười, còn có chút cưng chiều, giống cha nuông chiều con gái, càng giống người đàn ông nhìn chăm chú người phụ nữ mình yêu, loại tâm tình mang theo mờ ám mà lại vừa cực lực đè nén này, làm cho Triển Tiểu Liên lập tức nhớ tới bộ tiểu thuyết ngôn tình cô từng xem kia, khác không nói, chỉ biểu hiện của người đàn ông này trong mắt nhìn của Triển Tiểu Liên, cô dường như chứng kiến một nam chính tiểu thuyết ngôn tình hoàn mỹ xuất hiện trước mặt cô.

Triển Tiểu Liên thích cái loại ánh mắt xen lẫn đủ loại tâm tình khi người đàn ông này nhìn Mục Hi ấy, lại vì ánh mắt đó của anh ta không phải nhìn mình mà buồn rầu, cô thực sự là rất thích người này, mặc dù còn chỉ nhìn thoáng qua.

Người đàn ông kia ôm Mục Hi thẳng vào phòng học, toàn bộ lớp mười đều sôi trào, nam sinh coi nhẹ mà không biết làm sao, nữ sinh kích động mà hưng phấn, ba năm người tụ một chỗ háo sắc.

Lúc Mục Hi bị ôm vào phòng học, một giây trước toàn bộ trong lớp vẫn còn tiếng đọc sách ơ ơ, sau khi bọn họ đi vào trong phòng học lập tức yên lặng khác thường, lặng im có chút kỳ dị, Triển Tiểu Liên thế lúc này mới chú ý vì sao Mục Hi lại bị ôm vào, bởi vì một chân Mục Hi bị quấn giống như xác ướp, hiển nhiên cái chân kia bị thương, lúc được đặt xuống trong miệng còn ra sức ồm ồm: “Chú, chú có thể nhẹ một chút hay không, cháu đau chết đi được.”

Triển Tiểu Liên nửa há hốc miệng, ngơ ngác nhìn, Mục Hi gọi bên cạnh cô cũng không nghe thấy, bạn cùng bàn Mục Hi là ủy viên học tập trong lớp, người đàn ông kia đặt Mục Hi xuống, liền ngẩng đầu cười cười với ủy viên học tập, nói: “Phiền phức cho cô, chân Hi Hi bị thương, xin cô thông cảm cho chút.”

Ủy viên học tập bình thường chính là cái loại học sinh ngoan cúi đầu chăm chỉ học tập, vốn cũng rất ít nói chuyện với bạn nam, kết quả bây giờ xuất hiện một chú đẹp trai, “vụt” một cái liền đỏ mặt, lắp bắp nói: “Được... Được, không thành vấn đề, cơm trưa của bạn ấy ấy tôi đi lấy giúp là được...”

Mục Hi ngại chú cô ấy ở bên cạnh chặn cô tìm sách, không kiên nhẫn nói: “Chú đi đi, cháu phải đọc sách, bài học cháu còn chưa ôn đâu. Chú đi đi!”

Người đàn ông có chút bất đắc dĩ đứng thẳng dậy: “Hi Hi, có việc nói với giáo viên, để giáo viên gọi điện thoại cho tôi...”

Mục Hi thiếu chút nữa ra tay đẩy anh ta, “Đã biết đã biết, chú phiền chết đi được.”

Triển Tiểu Liên ở bên cạnh nhìn muốn ra tay đánh cô ấy, cô cũng sắp hăm mộ chết rồi, Mục Hi lại còn đuổi chú đẹp trai đi, rất không thể tưởng tượng nổi!

Người cả lớp đều nín thở không dám nói, chờ sau khi chú của Mục Hi đi rồi, phần phật một cái một đám nữ sinh vây quanh, bảy miệng tám lưỡi nhìn chăm chăm cô ấy hỏi: “Mục Hi, người vừa rồi là ai vậy?”

“Thật là đẹp trai, là chú ruột của cậu à? Có bạn gái chưa?”

“Chú cậu bao nhiêu tuổi rồi?”

...

Mục Hi tức giận nói tiếng: “Chú chính là chú, ruột với không ruột cái gì? Tớ phải đọc sách!”

Trái tim nhỏ của Triển Tiểu Liên đến bây giờ còn đang đập “thình thịch thình thịch”, tính tình người nọ tốt bao nhiêu mới được chứ? Nhìn thái độ vừa rồi của Mục Hi, quả thực chính là tột độ đến cùng, Triển Tiểu Liên cảm thấy chính mình cũng đau lòng, lần này Triển Tiểu Liên cảm giác những chuyện yêu đương lúc trước của mình đều là lừa trẻ con, cô lúc này mới là cảm giác yêu đương, trái tim cô đập thiếu chút nữa vừa rồi không chế không được.

Đám người tan, Triển Tiểu Liên mới lắp bắp sắp lại: “Nhóc Ngốc à!”

Mục Hi liếc cô, “Cậu vừa nãy choáng váng? Tớ gọi cậu cậu cũng không để ý tớ.”

Triển Tiểu Liên cười mĩa: “Tớ đây không phải là thấy trai đẹp mà choáng váng sao? Cậu cũng biết nam sinh trường chúng mình đều là ếch nhái, không dễ xuất hiện trai đẹp, tớ chắc chắn phải nhìn nhiều mấy lần mới không thiết chứ, cậu nói có đúng hay không?”

Mục Hi cắn cắn bút nghĩ nghĩ, “Cậu nói chứ? Tớ không thấy chú ấy đẹp trai mà, Băng Đình cậu thật không có mắt nhìn.”

Triển Tiểu Liên thiếu chút nữa học máu, Nhóc Ngốc ánh mắt thế nào vậy, người đẹp trai như vậy cô ấy lại nói không đẹp trai, vuron tay chọc trán cô ấy: “Cậu biến đi, cậu đừng bôi nhọ hoàng tử và tình nhân trong mộng trong cảm nhận của tớ.”

Mục Hi không để ý tới cô, cúi đầu vừa đọc sách, vừa lấy bút đánh dấu.

Trong lòng tựa như bị mèo cào, rất đau khổ, cô chính là nghĩ mãi chú của Mục Hi, không chế cũng không chế không được, sau khi tan học cuối cùng cũng chớp được cơ hội hỏi Mục Hi tình hình có liên quan tới chú cô ấy, kết quả Mục Hi lại nói cô ấy cũng không biết, nhưng Triển Tiểu Liên xem như là nghe hiểu, chú này chính là ông chú giúp Mục Hi mua băng vệ sinh ấy, nghe thấy tin tức riêng tư như thế, Triển Tiểu Liên có chút tan nát cõi lòng, chú Mục Hi rõ ràng có dụng ý khác, nhìn xem về mặt cung chiêu và bắt đầu đi đôi lúc bị Mục Hi mắng vừa rồi, đây là hạng người gì mới có thể làm được? Không cảm thấy bị người đẹp mắng thật mất mặt. Triển Tiểu Liên nghĩ nghĩ, chiêu này của chú Mục Hi gọi là gì ấy nhỉ? Nuôi dưỡng loli đúng không?

Thời gian kế tiếp chú Mục Hi mỗi ngày đều đúng hạn đưa đúng hạn đón, Mục Hi tự học buổi tối cũng không tới, nói là phải đổi thuốc mỗi ngày, không tiện tới trường, giáo viên cũng đồng ý, Triển Tiểu Liên mỗi lần đều rút đầu núp trước cửa sổ chảy nước miếng nhìn lên trai đẹp, YY nếu cô là nữ chính trong tiểu thuyết ngôn tình, nên bỏ nhào vào một chú đẹp trai như thế ra sao, mãi đến khi có lần bị chú Mục Hi bắt tại trận, Triển Tiểu Liên mới vừa lau nước miếng, vừa chậm rãi nâng lên sách trong tay, chặn ánh mắt đáng khinh lộ ra trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng khinh của cô.

Có điều, Triển Tiểu Liên trải qua nhiều phen nghiệm chứng, cuối cùng rút ra một cái kết luận, chú đẹp trai đúng là ôm một mục đích khác tiếp xúc với Mục Hi, mặc dù Mục Hi căn bản không biết, nhưng Triển Tiểu Liên xem như là thấy rõ, cô có mơ ước chú đẹp trai cũng vô dụng, người ta đến bây giờ cũng chưa phát hiện sự tồn tại của cô, phòng chừng trong mắt chú đẹp trai, Mục Hi là công chúa cao quý, còn cô ấy à, nữ nhân vật phụ trong ngôn tình cầu huyết. Hơn nữa, chú đẹp trai thật sự là quá cao, mỗi lần vào cửa phòng học Triển Tiểu Liên đều lo lắng chú ấy liệu có đụng vào khung cửa hay không, Triển Tiểu Liên còn từng lên lút so, thật sự là không với tới, cô cũng không dám đứng cạnh chú đẹp trai, ngựa cổ nhìn có thể ngựa đến cổ mới như, so với chiều cao của chú đẹp trai, cô chính là chú lùn trong đất nước người lùn!

Thấy rõ sự thật này, Triển Tiểu Liên cảm thấy mình lại thất tình, mặc dù còn chưa bắt đầu yêu, nhưng cô tin tưởng cảm giác khi lần đầu tiên mình nhìn thấy người nọ chính là cảm giác yêu đương, giống như tâm tình lúc cô muốn chiếm đoạt An Lý Mộc. Triển Tiểu Liên vì thế đau lòng chừng mấy ngày, mặc dù không có ai biết.

Bạn đang đọc truyện *Thần Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Tương Giang

Móng heo của Mục Hi khỏi cần mấy tháng, Triển Tiểu Liên cũng mượn cơ hội miễn phí nhìn chú đẹp trai thời gian dài như vậy, mỗi lần xem là một lần trái tim Triển Tiểu Liên đều rí vại thùng máu, cô rí máu không phải vì chính mình, mà là vì Mục Hi. Mục Hi nhưng là có bạn trai nha, cô ấy sau khi náo loạn một trận với Chu Thiếu Đường, lại hòa hảo, hai người lập tức tựa như mật đường, cứ như vậy chú đẹp trai lại có vẻ dư thừa.

Triển Tiểu Liên đau lòng cho chú đẹp trai, cô còn không thể nói, cũng chỉ có thể lặng lẽ rơi lệ trong lòng, cô chung quy không thể chạy tới nói với Mục Hi bảo cô ấy thích chú đẹp trai đá Chu Thiếu Đường chứ?

Loại tâm tình rối rắm này, Triển Tiểu Liên cảm thấy không có người sẽ biết, cô hy vọng Mục Hi mau mau rơi vào vòng ôm của chú đẹp trai, như vậy trong lòng cô sẽ dễ chịu chút thay cho chú đẹp trai, nhưng lại hi vọng Mục Hi có thể bỏ qua chú đẹp trai, như vậy mình còn có nước để ảo tưởng, nghĩ tới nghĩ lui, lại cảm thấy đều không được, cuối cùng chính cô cũng sắp đau đớn muốn chết.

Triển Tiểu Liên ngay trong loại tâm tình siêu rối rắm này nghênh đón cuộc thi giữa kỳ, cô nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh viết tên của mình chỗ họ và tên, sau đó, khi người khác làm bài cô vẽ đầu heo lên bài thi, vẽ một cái một cái lại một cái, đầu heo to đầu heo nhỏ, đầu heo đực đầu heo cái, cứ thế không làm một câu nào, ánh mắt giáo viên giám thị nhìn cô cũng quái dị theo, đầu heo cả bài thi cơ đấy!

Kỳ nghỉ đông Triển Tiểu Liên yêu nhất cuối cùng cũng tới, lần này Triển Tiểu Liên trúng ngỗng tất cả các môn, không vì gì khác, chính là vì thi kém chút không đi nhà đi, Triển Tiểu Liên cảm thấy mình một năm nay đều xúi quẩy, cô phải không chế năm nay không đi Thanh Thành, bằng không, cô hoài nghi mình liệu đột nhiên có một ngày mất lười hay không, cho nên, cô phải kiên trì, tuyệt đối không đi Thanh Thành.

Chủ nhiệm lớp cũng sắp khóc, người ta thi kém chút là một trăm điểm tụt xuống chín mươi chín điểm, chín mươi điểm tụt xuống tám mươi điểm, Triển

Tiểu Liên thắng từ điểm tối đa tụt xuống không điểm, đây không phải là đòi mạng người sao? Triển Tiểu Liên nộp căn bản chính là giấy trắng mà.

Mục Hi vươn cổ nhìn phiếu điểm của Triển Tiểu Liên, chép chép miệng: “Băng Đình, sao cậu lại nộp giấy trắng? Cẩn thận ba cậu về đánh mông cậu.”

Triển Tiểu Liên không thèm quan tâm liếc, “Phương pháp ba tố phạt tố là không cho tố đến nhà dì.”

Ba Triển Tiểu Liên biết cô thích dì mình, biện pháp dễ cô thi hằng năm chính là thi tốt sẽ mang cô đến nhà dì, lần này hay rồi, Triển Tiểu Liên cố tình vì không đi nhà dì cố ý thi trống không.

Triển Tiểu Liên lấy phiếu điểm của Mục Hi xem: “Nhóc Ngốc thi không tệ ha.”

Mục Hi thích thú gấp phiếu điểm, cẩn thận nhét vào trong túi, vừa sửa sang lại cặp sách vừa nói: “Tớ năm nay phải về trấn Tuyền Thủy ăn tết, đây là đưa cho mẹ tớ xem, tớ thi tốt, bà chắc chắn rất vui.”

Triển Tiểu Liên không hiểu Mục Hi nghĩ thế nào, không phải là về nhà một chuyến thôi, có gì trọng đại đâu, xem cô ấy vui vẻ, cô mỗi tuần lễ đều về nhà đây, mẹ cô cả ngày cảm râm cô, Triển Tiểu Liên nghe cũng nghe phiền.

Ba Triển Tiểu Liên nhìn thấy phiếu điểm của cô, lập tức đầu xi khói, nếu ai nói với ông con gái ông không tiếp thu việc học ở trường còn thường chọc tức thầy cô, ba cô tin, nhưng nếu như có người nói với ba cô con gái ông không thông minh, lúc ấy ba cô có thể cho người ta một cái bạt tai, con gái ông là thần đồng xa gần biết tiếng, sao có thể ngốc? Tất cả các môn đều là trống không to đùng, ba cô vừa nhìn là biết con gái ông lười biếng nộp giấy trắng rồi. Nhận xét của giáo viên là một chuỗi dấu chấm lửng, ba cô xem xót xa muốn chết, không khỏi lau cái mặt chua xót, trong tay ông nếu như có một học sinh giống như con gái ông, ông dám chắc mỗi ngày cơm cũng có thể tiết kiệm, tức cũng tức no rồi.

Ba cô liên hợp mẹ cô mở hội nghị gia đình, Triển Tiểu Liên thành thành thật thật ngồi đối diện cha mẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn không có kính mắt nhìn tròn bóng, làn da rất đẹp, còn là cái loại non mềm đó, cho tới nay, Triển Tiểu Liên hài lòng duy nhất trên người mình chính là làn da, người ta uống thuốc xanh xao vàng vọt, chỉ cô là trường hợp đặc biệt.

Ba cô háng giọng, bắt đầu câu hỏi: “Tiểu Liên, con nói thật với ba, sao đang yên đang lành lại không chịu thi? Không muốn đi nhà dì con nữa? Dì con còn nói năm nay muốn làm thịt kho tàu cho con ăn đấy, không phải con thích ăn nhất là thịt kho tàu dì con làm?”

Triển Tiểu Liên nhắm sập hai mắt, nói: “Con giảm béo.”

Ba cô im lặng, mẹ cô nói theo: “Tiểu Liên, vậy con ăn tết không muốn tiền mừng tuổi nữa? Năm trước mẹ con mình nói rồi, thi không tốt không cho tiền mừng tuổi.”

Triển Tiểu Liên trề môi, nửa ngày nói: “Con cũng đã trưởng thành, không cần tiền mừng tuổi.”

Ba mẹ Triển Tiểu Liên lòng vòng với cô rất lâu, Triển Tiểu Liên cứ như thế, ba mẹ cô lại không nổi đánh, việc này làm hai người lo âu, vội vàng kê sát nghiên cứu, “Đứa nhỏ có phải đến thời kỳ phản kháng hay không?”

Vừa nghĩ như thế, ba cô cảm thấy đúng là vậy rồi, Tiểu Liên năm nay cũng mười lăm tuổi, hẳn là vừa mới tiến vào thời kỳ phản kháng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn không có kính mắt của con gái, ba cô cuối cùng quyết định trước tiên buông những chuyện khác, nhanh chóng đưa cô đi làm cặp mắt kính là thỏa đáng.

Triển Tiểu Liên lúc tết còn nhìn thấy An Lý Mộc, An Lý Mộc dẫn theo bạn gái của anh về nhà một lần, về sau Triển Tiểu Liên không thấy anh mang về nữa, đoán nhất định là bị phân trâu của cô hun đi rồi. An Lý Mộc muốn nói chuyện với Triển Tiểu Liên, kết quả Triển Tiểu Liên quay đầu bỏ chạy.

Hết tết ba Triển Tiểu Liên đưa cô đi Trương Giang, nói là làm kính.

Trương Giang là đô thị lớn quốc tế hóa phồn hoa nhất trong nước hiện giờ, so với các thành phố lớn nội địa, mỗi phương diện đều chiếm vị trí dẫn đầu, là một trong ba trung tâm thương mại nổi danh trong nước.

Triển Tiểu Liên rất quen thuộc Trương Giang, chủ yếu là số lần cô tới nhiều, rất rõ ràng địa chỉ bên kia, dường như cách mỗi ba năm ba Triển Tiểu Liên đều sẽ đưa cô đến một lần, có lúc một năm cũng có thể đi mấy lần, dù sao, Triển Tiểu Liên chính là cái ả sắc thuốc nhỏ, ba cô động một chút là muốn dẫn cô đi xem bệnh. Từ lúc Triển Tiểu Liên đến trường tới nay, cách mấy năm không tới, lại đến Triển Tiểu Liên cảm thấy Trương Giang lại thay đổi hình dạng, càng thêm phồn hoa, khắp nơi có thể thấy người nước ngoài, Triển Tiểu Liên nhìn mà ngạc nhiên, đáng tiếc không thể nhìn tại khoảng cách gần.

Triển Tiểu Liên cảm thấy ba cô rất oách, bởi vì sau khi tới Trương Giang, có người đến nhà ga đón, ba cô rất quen người đón ông, nhưng quan hệ ấy nhìn lại rất kỳ lạ, giống bạn bè lại không giống bạn bè, giống thân thích ba cô lại không nói với cô, thậm chí không cho cô gọi người đó, nếu là lúc trước ba cô nhất định sẽ dạy dỗ cô.

Người qua đây đón chính là một người tầm tuổi ba cô, trước đây Trương Giang cũng có người đón, vị này và vị lúc trước cũng không phải một người, nếu là một người trí nhớ của Triển Tiểu Liên chắc chắn có thể nhớ ra, Triển Tiểu Liên bị ba cô kéo tay, vừa đi cô vừa quay đầu hỏi: “Ba, đường này không phải đường đi làm kính mà?”

Ba cô chỉ cười cười nói với cô: “Đổi chỗ, chúng ta đổi chỗ làm.”

Kết quả đi là một bệnh viện, khuôn mặt Triển Tiểu Liên cũng bị chọc tức mà méo xệch: “Ba, ba cho con vẫn còn là trẻ con à? Đây rõ ràng chính là bệnh

viện, con là tới làm kính cũng không phải là đến khám bệnh. Con nói rõ trước, con không tiêm, cũng không uống thuốc.”

Ba cô cười cười với cô: “Chúng ta chỉ đi kiểm tra tái khám, không tiêm cũng không uống thuốc.”

Triển Tiểu Liên hoài nghi nhìn ba cô: “Thật sự?”

Ba cô gật đầu: “Ba khi nào lừa con chưa? Đi đường hẩn hoi, đừng nhìn lung tung.”

Ba Triển Tiểu Liên đưa cô đến một căn phòng trần đầy là máy móc, cô bị bác sĩ bảo ngồi xuống, một thiết bị đeo vào trên đầu cô, đối diện cô là một cái gương, cô cứ nhìn cái thiết bị lớn gắn vào trên đầu cô trong gương giống như nhìn đồ ngọc, sau đó lại mở hồ bị đưa ra, Triển Tiểu Liên sờ sờ đầu, hỏi: “Ba, đây là kiểm tra cái gì cho con vậy? Con chẳng có cảm giác gì cả.”

Ba cô đưa cho cô một cặp kính bảo cô đeo: “Chính là kiểm tra lại, ba cũng nói không làm gì khác, còn lừa con? Đeo kính vào, đã làm xong rồi.”

Triển Tiểu Liên vừa kinh ngạc vừa đeo kính vào: “Vậy cũng không cần người đi? Con còn chưa có đi kính đã làm xong rồi?”

Ba cô dẫn cô ra ngoài, cười nói: “Ừ, người ta đều có ghi chép, khi nào nên làm kính gì, người ta chuyên nghiệp hơn con, kính đeo đến khi con mười tám tuổi là có thể bỏ ra.”

Triển Tiểu Liên vui mừng ra dấu tay chữ “V”: “Ba muôn năm, con cuối cùng có cơ hội lấy xuống cái kính mắt đáng chết này, đúng rồi ba, con chắc chắn không phải mất cận thị, vì con phát hiện con đeo cái này hay không mất cũng như nhau, con nhìn đồ vật vẫn rõ ràng.”

Sau khi làm xong kính, ba Triển Tiểu Liên đưa cô về nhà, dọc đường Triển Tiểu Liên cảm thán một tiếng: “Sao con lại cảm thấy con đi lần này chỉ mua mỗi cái kính mắt chứ? Sớm biết như thế, ba nên nhờ người gửi kính về nhà hộ mình, như vậy tiết kiệm bao nhiêu tiền ấy chứ? Đường xa như vậy, vừa ngồi xe vừa ngồi thuyền, tiền xe cũng không biết tốn bao nhiêu.”

Ba Triển Tiểu Liên sững sốt, sau đó vuốt đầu cô cười cười nói: “Không lãng phí, đây không phải là thấy được cái thành phố này sao? Con trước đây đã tới rồi, cảm thấy không xa lạ chút nào có phải không? Cứ cách ba năm đều cho con xem một lần, thật tốt nha? Tương Giang bây giờ chính là thành thị số một trong nước, phát triển còn nhanh hơn Thanh Thành, bao nhiêu người nội địa đều chen rách đầu chen về nơi này, chúng ta có cơ hội qua đây du lịch xem thử, chuyện thật tốt? Con nói có đúng không? Dầu gì, nhìn một cái, trong lòng cũng yên tâm...”

Triển Tiểu Liên bĩu môi không thề: “Ba, không phải con nói, có cái gì đẹp mắt chứ? Không có gì khác trung tâm thành phố Thanh Thành, khắp nơi đều là trung tâm thương mại cao ốc, khắp nơi đều là người... Á há, ngoại trừ người nước ngoài nhiều hơn chút.”

Ba cô cười nói: “Nếu con có thể liếc mắt một cái nhìn ra chỗ không giống nhau, vậy con đã thành thần tiên rồi.”

Hai cha con một đường cứ như vậy nói đến khi xuống xe, lúc đến chỗ thông quan bến cảng ba cô lấy giấy chứng nhận thông quan của hai người ra, thông qua lại dẫn Triển Tiểu Liên lên ca-nô, sau hai tiếng đồng hồ lên bờ, ngồi lên xe lửa trở về Bãi Yên.

Triển Tiểu Liên bởi vì khám bệnh từ bé, ba cô đưa cô chạy không ít nơi, nơi xa nhất hay đến nhất chính là Tương Giang, chiếu theo lời Triển Tiểu Liên nói với ba cô, đó chính là cô xem quá nhiều, nên cũng như nhìn Thanh Thành, vì thế cô chẳng cảm thấy Tương Giang xinh đẹp biết bao thần bí biết bao chút nào.

Ba cô mỗi lần nghe thấy cô nói như thế đều cười, sau đó sờ sờ đầu cô nói: “Tiểu Liên, việc này ba không có cách nào, không thích con cũng phải đến, không đến xem bệnh cho con như thế nào? Không xem, sao có thể khỏe chứ? Không sao, nhìn nhiều coi như là nhìn trong nhà, nói không chừng, về sau đối tượng kết hôn con tìm chính là ở bên này, còn phải gả qua sông đấy.”

Triển Tiểu Liên hừ một tiếng, cời gậy co chân trên xe lửa, nói thảm một tiếng: “Con ngọc mới gả chỗ xa như vậy ấy...”

Ba cô cũng không nói chuyện, chỉ cười cười, đặt đầu cô lên trên chân mình, trên người đắp áo khoác ngoài của ông, “Chuyện sau này sau này hẵng nói, trước tiên ngủ đi.”

Xe lửa một đường ầm ầm chạy về nhà, Triển Tiểu Liên một lát đã ngủ thiếp đi, xa xa, Tương Giang chạng vạng một mảnh đèn đuốc huy hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Kết Cục Của Tình Yêu Lần Ba

Hết tết khai giảng, Triển Tiểu Liên bị ba cô đưa đến trường, lại bắt đầu kiếp sống nâng sách xem tiểu thuyết ngôn tình của cô, vì cô cuối kỳ đều thi không điểm, chủ nhiệm lớp còn đặc biệt tìm cô nói chuyện, kết quả Triển Tiểu Liên đeo mắt kính to giống như học sinh tốt, cúi đầu đáng điệu bé ngoan, chết

sống không mở miệng, chọc tức chết giáo viên chủ nhiệm, cuối cùng bắt đắc dĩ vầy vầy tay: “Nhu vậy, em về trước đi, lần sau tôi lại tìm em.”

Triển Tiểu Liên không nói gì, quay người đi, ra cửa liền lấy ra tiểu thuyết nhét trong túi, vừa đi vừa xem, chủ nhiệm lớp nhìn thấy xuyên qua cửa sổ, thiếu chút nữa phun ra một búng máu, cảm thấy đứa nhỏ này nhất định là hết thuốc chữa.

Triển Tiểu Liên hôm nay rất hưng phấn, không vì cái gì khác, là bởi vì bạn trai của Mục Hi đột nhiên tới Nhị Trung tìm cô ấy, còn khăng khăng đi căng tin, khuôn mặt nhỏ nhắn của Mục Hi đỏ rực, nhìn Triển Tiểu Liên ở bên cạnh ra sức giỡn cợt, chỉ nhìn Mục Hi tựa như con quay nhỏ bị Chu Thiếu Đường sai khiến mua cái này mua cái kia không ngừng. Cuối cùng Triển Tiểu Liên chính là bị Mục Hi đuổi đi.

Trở lại ký túc xá Mục Hi liền gặp tai ương, bị Triển Tiểu Liên và hai nữ sinh khác nghiêm hình bức cung, cũng sắp bị ép khóc: “Băng Đình, các cậu tha cho tớ đi... Các cậu không thể xấu xa như vậy...”

Triển Tiểu Liên mới mặc kệ, liền đuổi theo Mục Hi hỏi: “Cậu nói cho tớ biết đã vượt rào chưa?”

Mục Hi che tai nhắm mắt kêu gào: “Băng Đình cậu rất xấu...”

Triển Tiểu Liên chưa từ bỏ ý định: “Vượt hay chưa vậy?”

Mục Hi bị ép không còn cách nào, đành phải kêu: “Chưa được không, chưa có gì hết!”

Đầu óc Triển Tiểu Liên thật ra chính là bộ bách khoa toàn thư, sách cô xem quá nhiều quá hỗn tạp, mà cô lại còn nhớ toàn bộ nội dung, từ trình độ nào đó mà nói, giáo dục vỡ lòng về giới tính của Mục Hi thật ra là Triển Tiểu Liên truyền bá, chính cô có tổng kết ra khuôn ra đúc, còn có thể căn cứ tình hình của Mục Hi và Chu Thiếu Đường mà phân tích, bản thân Triển Tiểu Liên cũng cảm thấy mình là chuyên gia tình cảm, lớp học có nữ sinh đụng tới chuyện thí dụ như thăm men đều sẽ tìm Triển Tiểu Liên giúp phân tích, Triển Tiểu Liên mỗi lần đều có thể đưa ra vài đề nghị, làm như đời sống tình cảm của mình phong phú lắm ấy.

Đối tượng yêu qua mạng của Triển Tiểu Liên Lôi Quá Khách bởi vì Triển Tiểu Liên qua năm đều không có lên mạng, trong lòng vô cùng phiền muộn, lại tới thẳng Nhị Trung, vì không biết Triển Tiểu Liên ở lớp nào, cứ ngốc nghếch đứng chờ ở cổng Nhị Trung, không ngờ thật đúng là làm cho Lôi Quá Khách đụng phải Triển Tiểu Liên từ tiệm cho thuê sách về lớp học.

Triển Tiểu Liên nhìn thấy Lôi Quá Khách mà hết hồn, theo bản năng nhìn phía sau anh xem anh có gọi tới cả đại ca biến thái của anh ta không, phát hiện không có ai mới nhẹ nhàng thở ra: “Quá Khách anh sao lại đến đây? Em không phải là không cho anh tới đây à?”

Lôi Quá Khách vô cùng tủi thân nói: “Tiểu Mễ, em cũng sắp hai tháng không lên mạng, anh cũng sắp chờ chết, lại lo cho em, đành phải lại đây.”

Triển Tiểu Liên mắt tròn trắng: “Em ở trường học yên ổn có thể có chuyện gì? Còn anh, vết thương của anh khỏi rồi? Anh còn dám chạy loạn, cẩn thận có người lại muốn giết chết anh.”

Lôi Quá Khách nghe xong sờ sờ đầu, có chút khoe khoang có chút đắc ý nói: “Chuyện đấy à, chuyện đấy anh trai anh giải quyết rồi, anh bây giờ có thể tùy ý chạy, lúc trước là có người đâm sau lưng, anh là bị người ta ám hại, về sau điều tra rõ là ai, anh trai anh liền trực tiếp tìm người xử luôn hang ổ, Tiểu Mễ, anh trai anh lợi hại không?”

Triển Tiểu Liên khinh thường ôm sách vào lòng, thuận miệng nói: “Có cái gì lợi hại hay không? Đây là anh trai anh, anh trai anh không giúp anh thì ai giúp anh? Đúng rồi, chỉ có một mình anh đứng không? Đừng nói anh còn dẫn theo người.”

Lôi Quá Khách có chút ngượng ngùng sờ sờ đầu, “Thật ra không phải một mình, anh trai anh luôn lo lắng cho anh, cho nên còn tìm hai người đi cùng anh...” Lôi Quá Khách nhớ tới cái gì còn nói: “Tiểu Mễ em yên tâm, Yên gia của bọn anh không có tới, anh ấy rất bận rộn, nghe nói anh ấy dạo này muốn làm bất động sản, vẫn không tìm được cơ hội, nhắm ngay một mảnh đất tại Bãi Yên, đang tìm người đứng đầu đây.”

Triển Tiểu Liên giễu cợt một tiếng, khinh thường nói: “Một lưu manh xã hội đen còn làm ăn? Em còn tưởng rằng cái loại biến thái như hấn ta trực tiếp đánh nhau giành là được chứ.”

Lôi Quá Khách vội vàng lắc đầu: “Vậy sao có thể chứ? Yên đại ca bọn anh nói, bây giờ đây là xã hội pháp chế, mọi việc đều phải nói lý, chúng ta phải làm công dân hợp pháp, làm ăn cũng phải nói lý...”

Triển Tiểu Liên cảm thấy lời này cô nghe cũng quá quen, một đám lưu manh xã hội đen còn nói lý hay không với cô cái gì, cô thấy cũng rùng mình: “Ngừng ngừng, anh đừng nói với em chuyện này nữa, em nghe nổi cả da gà.”

Lôi Quá Khách có chút không biết phải làm sao, nửa ngày mới nói: “Đúng rồi Tiểu Mễ, trường này anh sao không tra được tên em? Anh muốn tới tìm em, anh trai anh liền giúp anh tra em ở lớp nào, nhưng tra đến tra đi không tra được tên em, cả trường chỉ một người họ Triển, nhưng không phải tên em, mà là tên Triển Tiểu Liên...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn mà Triển Tiểu Liên cũng biến đổi: “Tra? Anh tra em?”

Lôi Quá Khách vừa thấy sắc mặt Triển Tiểu Liên không đúng liền vội vàng cầm miệng: “Anh không có ý gì khác, anh chính là sốt ruột em vẫn không lên mạng, Tiểu Mễ em đừng giận nhé.”

Triển Tiểu Liên không tức giận mới là lạ, vẫn ở cửa lớn Nhị Trung: “Đến từ đâu thì đi đến đó, em còn tưởng rằng anh là ngốc nghếch đến chờ em, còn

cảm động, thì ra anh là tra em không ra mới tới tìm”

Lôi Quá Khách quýnh lên đầu đồ mồ hôi, anh vốn cũng không có đầu óc gì, bị Triển Tiểu Liên vừa nói như vậy thì chỉ biết quýnh lên: “Tiểu Mễ, Tiểu Mễ em đừng giận mà, anh thực sự không có ý gì khác, anh cũng biết tự dung điều tra bối cảnh nhà người ta không đúng, thế nhưng anh trai anh nói tra được dễ tìm, cho nên...”

Triển Tiểu Liên lé mắt nhìn anh một cái, Lôi Quá Khách chỉ lo lấy lòng, miệng cũng ngốc, căn bản không biết nên dỗ con gái như thế nào, dù sao chính là lôi kéo không cho cô đi, biểu hiện của Triển Tiểu Liên quá đứng đắn, cho dù có người nhìn thấy cô đứng cùng một cậu trai cũng không có ai nói gì, Triển Tiểu Liên đưa sách đến tức xá, lại quay lại tìm Lôi Quá Khách, đến cũng đã đến rồi, cũng không thể mặc kệ anh ta chứ?

Cũng may Lôi Quá Khách tuy hơi ngốc, nhưng là có tiền, ở ngay trong khách sạn bên cạnh Nhị Trung, Triển Tiểu Liên cũng không tự học buổi tối, hai người không làm gì khác, cùng nhau đến tiệm net chơi game cả đêm, lúc chơi game Triển Tiểu Liên chơi vui vẻ, cũng không tức giận, mấy hai người đối diện nhau, kết quả hai người nói chuyện phiếm vui quên trời đất trên QQ, trong lúc đó Lôi Quá Khách còn nhận một cú điện thoại, cúp điện thoại báo cáo với Triển Tiểu Liên, nói là anh trai anh gọi tới hỏi tình hình.

Triển Tiểu Liên cảm thấy Lôi Quá Khách quá ngu ngốc, cô nếu thực tìm người ngu ngốc như vậy, dự đoán cô sau này có thể bị tức chết, ngay trên mạng nói với Lôi Quá Khách hoặc là yêu qua mạng, hoặc là làm bạn bè ngoài đời, dù sao ý tứ chính là không làm người yêu, yêu cũng là yêu trong trò chơi, ngoài đời thật vẫn là quên đi.

Lôi Quá Khách lúc ấy liền không còn hứng thú chơi nữa, hai người chỉ lên mạng một thời gian, thật ra hai bên đều không có cảm tình gì, thuần túy là theo phong trào, hơn nữa, Lôi Quá Khách đứng nhìn lớn hơn Triển Tiểu Liên nhiều như vậy, nhưng tuổi tác tâm lý còn chưa bằng một nửa Triển Tiểu Liên, anh bây giờ chỉ biết lần đầu tiên yêu đương của mình thất bại, hai người chia tay. Nghe người ta nói hai bên nam nữ chia tay đàn ông đều sẽ uống rượu, Lôi Quá Khách chơi game xong liền tự mình chạy tới quán cơm nhỏ gọi mấy món thức ăn uống rượu, uống từa như chó chết, bắt đầu là đau lòng giả, nhưng cứ uống mãi anh liền biến thành đau lòng thật, mỗi tình đầu của anh cơ đấy, cứ như vậy không mặn không nhạt mà mất đi.

Triển Tiểu Liên chẳng có cảm giác gì, tình yêu lần ba của cô, cô chẳng có cảm thụ gì, vô vị mà trôi qua, còn buồn tẻ hơn trẻ con nhà người ta chơi trò gia đình.

Bạn đang đọc truyện *Thần Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Nữ Lưu Manh

Lôi Quá Khách ủ rũ trở về Thanh Thành, Lôi Chấn vừa nhìn dáng vẻ của anh liền cảm thấy không thích hợp, lúc đi anh chính là hết sức phấn khởi hưng trí bừng bừng, còn lên mặt khắp nơi, tại sao trở về đã thành bộ dáng này? Lôi Chấn hỏi hai người cùng đi theo anh, mới biết, thì ra là chia tay.

Lôi Chấn nói như thế nào đây, anh hi vọng nhất định là hi vọng em trai có thể lừa một cô gái nhà đứng đắn, nhưng anh cũng biết cô gái tốt đảng hoàng vừa thấy Lôi Quá Khách ngay cả một công việc nghiêm chỉnh cũng không có, chỉ là một tên lưu manh, người ta chắc chắn không muốn, cho dù cô gái có chịu, vậy cha mẹ cô ấy cũng không thể nào bằng lòng chứ? Cho nên Lôi Chấn cũng không nói gì, còn an ủi Lôi Quá Khách.

Nào biết Lôi Quá Khách lúc trước lên mặt quá mức, đám anh em kia ai cũng biết anh có một bạn gái nhỏ học sinh cấp ba, trông còn rất đáng yêu, chơi game cực giỏi, nay hai người đi theo anh trở lại vừa nói anh bị đá, Lôi Quá Khách sắp bị người ta cười nhạo đến chết, buồn mấy ngày mới dám ra cửa. Nhìn thấy người cũng không thể đắc ý, rụt đầu làm cháu trai của rùa, thành thành thật thật đi theo anh trai anh.

Yến Hồi đợt này quả thực rất bận, Thanh Thành các thương nhân buồn bất động sản hai năm trước kiếm được mấy trăm triệu, Yến Hồi đỏ mắt đã lâu rồi, có điều hần vẫn chưa tìm được người hợp tác thích hợp. Lại nói Yến Hồi cũng không thiếu tiền chút nào, tiền của hần nhiều để người ta ném vào biển đắp thành một hòn đảo cũng không có vấn đề gì, nhưng hần vẫn thấy chưa đủ, thấy cái gì cũng đỏ mắt.

Mấy năm trước Yến Hồi luôn luôn tra một người, ban đầu thuần túy là vì tò mò, dần dần trong lòng hần liền không thẳng băng, dựa vào cái gì khi lớn bằng hần, hần còn đang kéo dao pha nhìn người, tên kia chính là phú ông trăm vạn?

Người Yến Hồi nhìn trúng có thể nói là nguồn gốc thâm hậu với Yến Hồi, hai người đều là người trong giới, chẳng qua là, Yến Hồi là vua Thanh Thành, mà đối phương thì là thần Bãi Yến.

Yến Hồi cong vẹo nằm ở ghế bành tiếp điện thoại, đám đại lão gia chiều cao mét tám lăm, biếng nhác giống như con mèo, ghế dựa hoàn toàn phù hợp công thái học nhẹ nhàng đong đưa, xung quanh đứng đầy bảo tiêu áo đen, Lôi Chấn giống như bức tượng đứng phía sau ghế tựa, Lôi Quá Khách đứng đầu chân, anh cũng muốn nằm giống như Yến Hồi, nhưng anh biết anh mà mềm chân, Yến Hồi không chừng sẽ không cần anh nữa.

Di động từ tay trái đổi sang tay phải, trên mặt Yến Hồi chứa nụ cười, nụ cười ấy nhìn muốn bao nhiêu tà khí có bấy nhiêu tà khí: “Chú là đang nói cho gia, Lý Tấn Dương không muốn?”

Đối phương cẩn thận trả lời: “Gia, Lý Tấn Dương quá kiêu ngạo, gã từ chối thẳng. . . Gã nói, gã không dính dáng đến bất động sản rất nhiều năm rồi. . .”

Nụ cười trên mặt Yến gia càng sâu, nhẹ như không nói: “Gia còn cần chú nhắc nhở?”

Đối phương nơm nớp lo sợ, cũng không dám nói cái gì: “. . . Gia ngài trước tiên đừng nóng giận, bọn em còn đang thử. . .”

Cầm thú Yến giờ lên cánh tay trái tôn quý của hắn, nhấn đầy tay theo cái tay lác lư qua lại của hắn mà xẹt qua xẹt lại: “Thử? Gia nói, đời trước là heo chuyển thế? Mọc một lỗ óc heo? Cũng đã một mực từ chối còn thử? Đầu óc không biết đường thay đổi? Chính diện không được thì tìm cách bắt tay từ mặt bên, có cần gia tự mình dạy chú làm như thế nào hay không?”

Đối phương đầu đầy mồ hôi: “Gia, ý của ngài. . .”

Chân dài của Yến Hồi đặt xuống đất, ghé lác lư lập tức ngừng, “Tra cho gia nhược điểm của hắn, tra không được đừng trở lại, nhớ kỹ, đây là cơ hội cuối cùng của các chú, dùng hết rồi,” Yến Hồi buông tay, phát ra một tiếng cười tà khí: “Thì không còn nữa.” Nói xong, tay đẩy cúp điện thoại, tùy tay ném đi, người bên cạnh lập tức tiến lên một bước vươn tay bắt lấy, cầm trong tay lùi về chỗ cách một bước tiếp tục làm đồ trang trí.

Yến Hồi vừa tựa vào trên ban công, lập tức có người đưa lên một điều thuốc châm cho hắn, thời gian nửa điều thuốc trôi qua, tay cầm điều thuốc của hắn treo ở không trung, tư thế cũng không thay đổi, sau đó, hắn từ từ nhắm hai mắt phun ra một vòng khói, chậm rãi mở đôi mắt hẹp dài, hơi nghiêng đầu, khoe mắt hơi xếch, nhìn cô gái trẻ tuổi vẫn ngồi bên cạnh ghế không nhúc nhích, trên mặt lộ ra một nụ cười cổ quái, hỏi: “Đồng Nhi, em nói Lý Tấn Dương liệu có đổi ý hay không?”

Cô gái tên Đồng Nhi đứng lên, lảng lơ đi về phía hắn, đứng lại trước mặt hắn, trong tay đang cầm một cái gạt tàn thuốc trái một tầng cát, nhẹ nhàng dịu dàng mỉm cười nói: “Trên đời này, sẽ có chuyện gia làm không được? Chỉ cần gia muốn, chuyện gì cũng có thể. . .”

Yến Hồi cười tà, ngón cái và ngón trỏ buông lỏng, tàn thuốc về chính xác rơi vào gạt tàn thuốc, sau đó vươn tay ôm eo Đồng Nhi vào lòng, “Gia là thích cái miệng nhỏ nhắn của Đồng Nhi.”

Đồng Nhi quyến rũ cười, vươn ngón tay dè trên môi mình, hạ giọng tiến đến bên tai Yến Hồi, hỏi: “Gia nói chính là cái này?”

Yến Hồi vuốt mông cô, nhấn lên trên, sau đó nhấn một cái lên người mình, thân thể hai người lập tức kề bên, cười tà nói: “Chỉ cần là miệng của Đồng Nhi, gia đều thích!”

Đồng Nhi đôi mắt quyến rũ, ngón tay ngoắc ngoắc vòng vòng, “Chỉ cần gia mong muốn. . .”

Hai tên biến thái này ve vãn bên cạnh, hoàn toàn chính là không kiêng dè gì, Lôi Quá Khách nhưng là người vừa thất tình, bị kích thích cực độ đến bốc khói, ánh mắt cũng đổi màu, Lôi Chấn phát hiện ánh mắt nhìn Yến Hồi và Đồng Nhi của Lôi Quá Khách cũng không ổn, không thể không thốt ra câu: “Quá Khách chủ đi ra ngoài trước chờ anh, gia có việc anh sẽ bảo người báo cho chú.”

Yến Hồi nghe thấy tiếng ngắt đầu, dường như nhớ tới cái gì đột nhiên mở miệng: “A?”

Mọi người lập tức thần kinh căng thẳng nhìn chằm chằm Yến Hồi, sợ bỏ qua phân phó gì quan trọng, Yến Hồi lại mở miệng: “Bạn gái nhỏ của Quá Khách có phải là. . .” Yến Hồi suy nghĩ một lát, phát hiện mình không tìm được tính từ nào có thể hình tượng chính xác để mà hình dung, liền nói: “Có phải là. . . nữ lưu manh đó không?”

Nữ lưu manh là từ ngữ duy nhất mà Yến Hồi cảm thấy có vẻ đáng tin, đối với lão lưu manh không biết xấu hổ như chính hắn đây mà nói, có thể gặp phải người khiến hắn nói là nữ lưu manh, vậy khẳng định là còn lưu manh hơn cả lão lưu manh.

Người xung quanh đều 囧, có thể xưng là lưu manh so với Yến gia, trên đời này có thể có mấy ai? Bị một tên biến thái đáng chết chơi gái vô số nói nữ lưu manh, ấy lại có thể có mấy người? Lôi Chấn biết một người, anh vừa nghe Yến Hồi nói xong, trong đầu liền lập tức nghĩ tới bộ dáng con nhóc mập mập kia, bị anh nhấc trong tay, khóc nước mắt nước mũi rơi xuống, nhưng ánh mắt ấy tựa như sói đứng phải con mèo nhìn chằm chằm quần Yến gia, chỉ nhìn ánh mắt của cô, Lôi Chấn liền cảm thấy cô căn bản chính là muốn lột quần Yến gia xuống luôn. Yến gia nói cô nữ lưu manh, nhất định là bởi vì đi chứng chuyện lần đó lưu lại.

Vừa nghĩ như thế, Lôi Chấn đột nhiên cảm thấy bạn trên mạng kia của Lôi Quá Khách có chút quen mắt, lúc vừa thấy cô Lôi Chấn đã cảm thấy quen, nhưng mà không dám nghĩ nhiều, người ta cô gái tốt như thế, cũng không thể nói thẳng cô ý đồ dâm loạn người phụ nữ của Yến gia chứ? Bây giờ ngẫm lại, cũng không phải vậy sao? Tạo hình ấy chính là đã nhiều năm cũng không thay đổi, chẳng qua vốn khuôn mặt tròn nhỏ, hình như hơi kéo dài một chút, vóc người cao hơn, tóc càng dài ra nữa.

Lôi Chấn vốn trong lòng còn rất tiếc hận, quay đầu nhìn bộ dạng ngốc nghếch của Lôi Quá Khách, trong lòng cuối cùng vui vẻ chút, cuối cùng cũng tìm được một lý do không cần cô nhóc béo đó để an ủi. Một người. . . Lôi Chấn vốn muốn tìm một tính từ sát hơn nữa, kết quả suy nghĩ nửa ngày cứ thế giống như Yến gia không nghĩ được cái khác, cuối cùng trực tiếp định nghĩa là nữ lưu manh, một nữ lưu manh như thế, không cần là sáng suốt.

Nhưng Triển Tiểu Liên trong lòng Lôi Quá Khách không phải là lưu manh, Tiểu Mễ của anh chơi game giỏi, còn thông minh, còn có tài lãnh đạo, trong thế giới internet, Triển Tiểu Liên chính là chúa cứu thế của tiểu đội mười người ấy, đi PK (1) với người ta, chỉ cần Triển Tiểu Liên tham gia, sẽ không lo thất bại. Lôi Quá Khách chắc chắn không dám nói gì khác, anh rầu rĩ cúi đầu trả lời: “Gia, Tiểu Mễ bây giờ tuổi còn nhỏ, em sợ ảnh hưởng việc học của cô ấy, nên bây giờ Tiểu Mễ không phải bạn gái em. . .”

Cầm thú Yến đang không coi ai ra gì ôm Đồng Nhi cắn, cùng Đồng Nhi quấn lấy nhau tựa như hai con rắn động dục, Lôi Chấn đang định rút lui, kết quả

Yến Hồi đột nhiên ngừng đầu mở miệng: “Đàn bà thích thì ngủ, ngủ không được chính là bị đá, chứ là loại nào?” Nói xong, cảm thú Yến cùng với người phụ nữ trong ngực hẳn cười biến thái vô cùng.

Khuôn mặt Lôi Quá Khách cũng nhăn nhó.

Cảm thú Yến còn đổ dầu vào lửa: “Chỉ một con nhóc béo như thế còn không làm được, tiền đồ!”

Lôi Quá Khách trở về liền khóc.

*

“Ất xì!” Triền Tiểu Liên hắt hơi một cái vang dội, nói thảm một câu: “Ai mắng mình? Nữ tôi rửa cô ngực phẳng nam tôi rửa anh bất lực...” Nói thảm xong, liếc mắt nhìn trên tiểu thuyết ngôn tình tràn đầy nước bọt sau khi hắt hơi của cô, bình tĩnh dùng luôn tay áo, lau sạch sẽ nước miếng.

Cả buổi sáng hai tiết, bốn quyển tiểu thuyết Triền Tiểu Liên thuê sáng sớm xem xong hết rồi, lúc chuông tan học vang lên cô để luôn vào trong túi nylon, nhấc lên đi đôi sách. Triền Tiểu Liên đi học xưa nay là người cuối cùng vào phòng học, có khi giáo viên đã vào cô còn chưa vào, nhưng ra phòng học tuyệt đối là người đầu tiên, lúc cô ra cổng trường bạn học cùng lớp còn chưa có kịp phản ứng, thật sự là tích cực hơn bất cứ thứ gì.

Triền Tiểu Liên xách túi nylon ra cổng trường, thật xa nhìn thấy một người đứng đối diện đường cái trước cổng trường, thị lực Triền Tiểu Liên không những không cận thị, còn khá tốt, nhưng lần này cô nghi nghi hoặc hoặc nhìn người nọ, có chút không thể tin được, còn đặc biệt chạy về hỏi bảo vệ trường: “Chú, nơi này là Nhị Trung của Bãi Yến phải không?”

Chú bảo vệ nhìn cô tựa như nhìn bệnh thần kinh, Triền Tiểu Liên sờ sờ mũi, ngượng ngùng đi, lúc đi cô còn đi cong, sợ mình gặp quỷ giữa ban ngày, kết quả “quỷ” kia mở miệng gọi cô, âm thanh còn vô cùng vui mừng: “Tiểu Liên!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Yêu Đường Phải Càng Sớm Càng Tốt

Thật ra Triền Tiểu Liên không hiểu rõ An Lý Mộc vì sao lại xuất hiện ở cửa Nhị Trung Bãi Yến, cô cũng không cảm thấy An Lý Mộc ngốc như Lôi Quá Khách chờ cô. An Lý Mộc cũng đã mở miệng gọi cô, Triền Tiểu Liên chắc chắn sẽ không giả vờ không nhìn thấy: “Thật đúng là anh Đầu Gỗ? Khéo thật, anh sao lại đến đây vậy? Anh tìm ai em tìm giúp anh, em rất quen thuộc Nhị Trung.”

An Lý Mộc mỉm cười lắc đầu: “Không tìm ai, anh qua bên này làm hồ sơ, biết em học ở đây, liền ghé thăm em”

Triền Tiểu Liên kỳ quái hỏi: “Anh Đầu Gỗ anh muốn làm hồ sơ gì vậy? Anh cũng không học ở đây.”

An Lý Mộc cười híp mắt nhìn Triền Tiểu Liên, nói: “Tiểu Liên, anh năm nay đã tốt nghiệp rồi, vói lại, anh thi đỗ công chức.”

Triền Tiểu Liên híp mắt, muốn nghiệm chứng phỏng đoán của mình: “Cho nên?”

An Lý Mộc kéo tay Triền Tiểu Liên, âm thanh mang theo vui sướng nói với cô: “Cho nên, anh đến báo cáo tại đồn công an khu đồng Bãi Yến, Tiểu Liên, anh bây giờ là cảnh sát, hơn nữa, ngay tại Bãi Yến.”

Triền Tiểu Liên lập tức hiểu, An Lý Mộc về sau làm việc ngay tại Bãi Yến, cô liếc mắt nhìn An Lý Mộc, hít mũi một cái, không thành tâm chút nào nói tiếng: “À há, anh Đầu Gỗ vậy thì thật là chúc mừng anh.” Nói xong, Triền Tiểu Liên ôm tiểu thuyết ngôn tình của cô muốn đi, trong lòng tức giận nghĩ, tới khoe khoang với cô phải không? Chờ, đi lấy ít cứt chó ném vào người anh, ngạt chết anh.

“Tiểu Liên!” An Lý Mộc kéo cô không buông tay, Triền Tiểu Liên hung tợn quay đầu trừng anh: “Làm sao?”

An Lý Mộc mỉm mỉm môi, sau đó nghiêm túc nói: “Tiểu Liên, anh tốt nghiệp rồi, cũng có công việc, anh sau này nhất định sẽ nỗ lực làm việc chăm chỉ, anh về sau nhất định sẽ càng ngày càng tốt hơn, anh cũng chắc chắn nuôi được bạn gái anh sau này, Tiểu Liên em có tin anh không?”

Triền Tiểu Liên vẫn là lé mắt nhìn anh, giọng điệu không thêm nói: “Anh nuôi bạn gái anh liên quan gì tới em? Em cũng không phải bạn gái anh, anh đi nói với bạn gái anh đi, nói với em cái gì, hừ.”

An Lý Mộc ở trường quân sự bốn năm, mặt bị phơi nắng đen sạm, ít đi cái ngây ngô của tuổi trẻ nhiều thêm cái thành thực của đàn ông, ngũ quan cũng hoàn toàn thành hình, cả người thoạt nhìn vô cùng cường tráng. Thật ra ngoại hình và tính cách của anh, đúng là loại hình Triền Tiểu Liên thích.

Phải nói An Lý Mộc thật đúng là có bản lĩnh, vừa tốt nghiệp thi đậu công chức, công chức bây giờ là cái gì? Dựa theo lời thế hệ trước đó chính là bát sắt, bao nhiêu người chen rách đầu chui vào trong, kết quả lại tốt, anh thi đỗ luôn, tình hình đi làm bây giờ không thể so với ngày trước, cái gì cũng dựa vào chính mình, bao nhiêu người cho rằng trường quân sự hay trường quân đội nhất định là được bảo đảm bố trí, đâu có chuyện dễ dàng như vậy? Trong

nhà An Lý Mộc cũng không có quan hệ, nữa là việc làm sau khi tốt nghiệp. Vì thế anh chỉ có thể dựa vào chính mình.

Và lại, trong lòng An Lý Mộc cũng ghen một hơi, ba cô không phải chường mắt anh sao? Anh càng muốn cho ba cô thấy, bây giờ nghề nghiệp nào là bảo hiểm? Chắc chắn chính là công chức, ba cô nói anh không bản lĩnh, An Lý Mộc tìm một việc làm ổn định, như thế xem ba cô còn nói câu anh nuôi không nổi Triền Tiểu Liên hay không, tiền lương của công chức mặc dù không cao, nhưng các phúc lợi khác của công chức tốt, cơ hội bao nhiêu người đều cầu không được.

Chuyện An Lý Mộc thi đậu công chức, nếu đổi thành trước đây, Triền Tiểu Liên phỏng chừng đã sớm nhảy lên người An Lý Mộc vui mừng thay anh rồi, nhưng lần này Triền Tiểu Liên kiên cường đấy, cũng đã chia tay, còn quan hệ cái gì? Triền Tiểu Liên chỉ ôm sách bảo bối của cô, cũng không nhìn An Lý Mộc, nghiêng mặt với anh, nhạt nhẽo nói: “Anh Đầu Gỗ, không có chuyện gì khác em đi đây, em bận lắm.”

An Lý Mộc vẫn nhớ lời ba cô, dù sao cũng là người lớn như vậy, khẳng định có lòng tự trọng, trong lòng cũng muốn cứ như vậy kiên cường tới cùng, để ba cô xem anh sau này sẽ thế nào, để ông hời hợt chia rẽ bọn họ, thế nhưng trong lòng An Lý Mộc vẫn là không bỏ qua được. Anh với Triền Tiểu Liên thực sự là cái loại thanh mai trúc mã ấy, chẳng qua anh lớn hơn Triền Tiểu Liên, cho nên đều là anh kéo Triền Tiểu Liên chơi, hơn nữa Triền Tiểu Liên nhỏ hơn các đứa bạn nhỏ cùng nhau chơi đùa khác, đều là An Lý Mộc che chở cô, cho nên cảm tình của Triền Tiểu Liên và An Lý Mộc càng tốt hơn.

Từ nhỏ đến lớn, khi Triền Tiểu Liên đối diện An Lý Mộc đều là ánh mắt lấp lánh, nhưng từ sau khi Triền Tiểu Liên ném phân trâu về phía An Lý Mộc thì đã thay đổi. An Lý Mộc thật sự là chịu không nổi lúc kỳ nghỉ nhìn thấy Triền Tiểu Liên, cô đều làm bộ không thấy, mũi cũng vênh lên trời, An Lý Mộc cảm giác mình cũng nghe được tiếng “hừ” mà cô thờ phỉ phỉ phát ra, hoàn toàn điệu bộ cả đời không qua lại với nhau, điều này khiến trong lòng An Lý Mộc tựa như bị người ta rắc thạch tín, muốn chết.

Lúc này người trong trường qua qua lại lại đều ra khỏi phòng học, Triền Tiểu Liên vừa thấy phân lớn sắp ra khỏi cổng trường, cũng không dong dài, kéo tay An Lý Mộc đi ra đường, để ba cô biết thì xong đời.

Hai người đi trên đường, cũng không nhiều người như vậy, Triền Tiểu Liên dừng lại, buông tay ra, lè mắt nhìn An Lý Mộc, châm chọc nói: “Anh Đầu Gỗ, anh nếu là tới nói nhảm với em bạn bè lĩnh tình gì đó, em khuyên anh mau mau từ đầu đến thì về đó, em không thiếu bạn bè, em còn gọi anh là anh đấy, làm bạn bè thân hơn hay làm anh thân hơn? Em sau này coi anh là anh ruột có được hay không?”

Khuôn mặt An Lý Mộc cũng biến đổi, “Anh lại không cần em gái!”

Triền Tiểu Liên khinh thường nhìn anh, trán An Lý Mộc cũng sắp đổ mồ hôi, sau đó mới ấp úng nói: “Anh chính là không chịu nổi em coi anh là người lạ, Tiểu Liên, chúng ta, chúng ta cũng đã từng như vậy, đột nhiên thế này, anh rất đau lòng.”

Triền Tiểu Liên ôm ngực, nâng cái cằm nhỏ nhìn anh: “Từ khi thi làm sao? Người ta từng ngu nói chia tay còn chia tay đấy. Cả đời không qua lại với nhau nhiều mà, huống chi quan hệ của hai chúng ta thuần khiết như kẹo bông?”

An Lý Mộc không nói chuyện, về mặt rồi rầm, Triền Tiểu Liên đến gần phía An Lý Mộc một bước, hỏi: “Em ngủ với anh rồi à? Hay là anh từng ngủ với em?” Dừng một lát, cô nói: “Em còn đau lòng đây này! Anh đau lòng cái gì vậy? Là ai nói chia tay liền chia tay? Là ai đưa bạn gái mới của mình về nhà? Có phải phân trâu em ném chưa đủ thôi? Còn muốn để em ném lần nữa?”

Nghĩ đến chuyện mang theo Tô Nạp về nhà, khuôn mặt vốn bình thường của An Lý Mộc có chút trắng bệch: “Đó đều là lỗi của anh, thật ra Tô Nạp không phải là bạn gái anh, anh chỉ là nhờ cô ấy giúp...”

Trong lòng Triền Tiểu Liên dấy ý: “Vậy cho dù không có bạn gái... vốn chính là lỗi của anh! Chẳng lẽ vẫn là em sai?”

An Lý Mộc nhìn cô về mặt tức giận, cảm thấy hôm nay không phải ngày lành để nói chuyện, liền nói: “Tiểu Liên, thực ra anh chỉ là muốn tới thăm em, em buổi chiều còn có giờ học, đi ăn cơm trước, anh lần sau lại tới thăm em. Em nếu thiếu cái gì cứ nói với anh một tiếng, anh đưa tới cho em...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Triền Tiểu Liên cũng bị chọc tức mà méo xệch, anh là thật lòng đến trường cô đưa bốn cô có phải hay không chứ? Nói thăm vòng vòng vào vòng vào lâu như vậy, rống lên một tiếng phía sau anh: “Anh Đầu Gỗ anh đứng lại!” Sau đó Triền Tiểu Liên hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đi vòng qua trước mặt anh, chỉ vào anh kêu: “Anh Đầu Gỗ là đồ bỏ đi!”

An Lý Mộc đỡ trán: “Tiểu Liên!”

Triền Tiểu Liên tức giận kêu gào: “Anh không phải là muốn quay lại với em sao? Anh nói một câu thì chết à? Trước kia là như thế, rõ ràng là anh trêu em làm bạn bè, kết quả anh chính là vòng vo không nói rõ ràng, thế nào cũng phải làm cho em nói, anh Đầu Gỗ, em là nữ, nữ đấy, em phải rụt rè anh có biết hay không chứ? Em cũng biết xấu hổ mà.”

An Lý Mộc vừa thấy người xung quanh đều nhìn sang, vội vàng che miệng cô, “Tiểu Liên, em nhỏ giọng một chút!”

Triền Tiểu Liên dùng sức đẩy tay An Lý Mộc thủ, tiếp tục là ầm lên: “Ai bảo anh thăm? Anh không thăm còn đỡ ấy, nào có ai đến thăm liền đi như anh? Em thiếu cái gì chứ? Em thiếu đàn ông anh không phát hiện à? Anh tắm rửa sạch sẽ chính anh đóng gói tặng lên giường em là em chẳng thiếu gì nữa! Anh Đầu Gỗ em khinh thường anh chết đi được, anh sao lại nhát gan như vậy chứ? Em cũng chờ nửa ngày chờ anh nói quay lại với em, anh cứ đông dài không nói, anh kể chuyện để cho hời hợt à? Muốn biết về sau thế nào thì nghe hạ hồi phân giải đúng không? Anh đây là thành tâm chọc em tức giận phải không?...”

Tiếng Triền Tiểu Liên ồn ào lớn, An Lý Mộc muốn đụng đầu chết luôn, không nói cái gì, kéo cô liền đi, kết quả Triền Tiểu Liên nói thăm cả đường đi, An Lý Mộc cũng không biết nên làm cái gì bây giờ: “Tiểu Liên, em trước tiên yên lặng có được hay không?”

Triển Tiểu Liên quả thực im lặng, phòng mặt tròn nhỏ trừng anh, An Lý Mộc nghĩ nghĩ, vẫn là nói: “Tiểu Liên, chúng mình chờ em được mười tám tuổi rồi hẳn nói được không? Anh sẽ chờ em đến lúc đó...”

Triển Tiểu Liên tròn tròn mắt nhìn An Lý Mộc: “Anh sao không nói đợi đến mười sáu năm sau? Anh sao không nói đợi sau khi em có mười mấy người bạn trai? Còn mười tám tuổi cơ đấy, anh có biết yêu đương phải càng sớm càng tốt hay không? Anh không kết giao với em em đi tìm người khác, em cũng không muốn chờ em sau này già đi, muốn yêu sớm cũng đã muộn... Lại nói, em cũng đã mười lăm tuổi rồi, lập tức qua hết sinh nhật liền mười sáu tuổi... Hừ!”

Đầu An Lý Mộc có chút đau, “Tiểu Liên.”

Triển Tiểu Liên nhảy lên: “Em biết anh nghĩ thế nào, anh không phải là vì ba em sao? Em đã nói anh nhất gan, em còn không sợ anh sợ cái gì? Cùng lắm thì hai chúng mình vụng trộm, cách xa như vậy ba em làm sao biết được? Anh cho là ba em đặt máy nghe trộm trên người em à? Gạo nấu thành cơm anh có hiểu hay không? Cơm cũng đã chín rồi còn sợ ba em không đồng ý?”

Đầu An Lý Mộc cũng hôn mê: “Tiểu Liên, em có thể đừng như vậy hay không... Ồi ời, em đây là muốn làm gì?”

Triển Tiểu Liên kéo An Lý Mộc nhìn hai bên, miệng nói: “Tìm cái khách sạn thuê hai tiếng đồng hồ, phá thân đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Cua Đồng Chết Trên Bờ Cát (1)

An Lý Mộc chưa từng thấy nữ sinh không đáng tin hơn Triển Tiểu Liên. Nghe lời của Triển Tiểu Liên, An Lý Mộc thiếu chút nữa phun ra một búng máu, gian khổ kéo Triển Tiểu Liên đổ: “Tiểu Liên, em bây giờ mới bao nhiêu chứ? Để ba em biết...”

Triển Tiểu Liên trừng mắt to: “Chẳng lẽ anh còn tính nói cho ba em biết?”

An Lý Mộc hận không thể cắn đứt đầu lưỡi mình, sao mỗi lần thời điểm máu chót anh chính là không cãi nổi Tiểu Liên chứ? “Tiểu Liên, anh không có ý này, ý anh em bây giờ quá nhỏ, mấy cái em vừa nói ấy, chúng mình sau này hẳn nói có được không? Chúng mình trước đây không phải đã nói rồi sao? Giữ đến khi hai ta hai mươi tuổi kết hôn? Em nói bây giờ cứ như vậy, thế đem thân của chúng mình thế nào?”

Triển Tiểu Liên nghe xong, lập tức vuốt cằm lẩm bẩm: “Anh Đầu Gỗ anh nói hình như có chút hợp lý... Chẳng nhẽ lần này phá rồi, trước khi kết hôn còn phải vá một lần?”

An Lý Mộc rơi lệ đầy mặt, anh há miệng, “Tiểu Liên, anh không có ý này...”

Triển Tiểu Liên vung tay nhỏ lên, khí phách nói: “Anh Đầu Gỗ, em nghĩ kỹ rồi, nếu lúc kết hôn anh cảm thấy không có tình thú, vậy em sẽ hi sinh một chút, đi vá lại, em thấy bây giờ những quảng cáo làm cái đó ở khắp mọi nơi...” Triển Tiểu Liên nghiêng đầu, “Anh Đầu Gỗ anh xem, ở đây có này, không đau đớn... A, tìm thấy rồi!”

An Lý Mộc kinh hoàng khiếp sợ quay đầu nhìn lại, không may, trên cái cột điện bên cạnh dán loại quảng cáo nhỏ này, An Lý Mộc muốn một đầu đụng chết trên cột điện.

Triển Tiểu Liên vẫn còn đang nói: “Dù sao cũng không phải là phẫu thuật lớn, tốn không bao nhiêu tiền. Đứng rồi anh Đầu Gỗ, anh mang theo bao nhiêu tiền? Em mang có năm đồng tiền, chắc không đủ thuê nhà nghỉ hai tiếng đồng hồ, anh xem tiền của anh có đủ hay không? Thật sự không được, em vào lớp tìm bạn học em vay ít tiền...”

An Lý Mộc nỗ lực nhắm mắt, giữa anh và Tiểu Liên có phải là thật sự khác biệt hay không? Chẳng lẽ mới ra khỏi cổng trường mà anh đã già rồi? An Lý Mộc rất thành thực, luôn cảm thấy là vấn đề của mình, thật ra anh chẳng có chút vấn đề nào hết, cảm giác có thể coi là đàn ông tốt có trách nhiệm có đảm đương, chủ yếu là cái đồ anh coi trọng này rất không đáng tin. Anh gắng sức nghĩ rồi nói câu: “Tiểu Liên, chúng mình bây giờ vụng trộm không cho ba em biết được không? Chuyện gao com này, trẻ hai năm có được không? Nếu không chờ em thì lên đại học cũng được, đây là việc lớn trong đời, chúng mình không thể quyết định vội vàng, hơn nữa còn là đi thuê nhà nghỉ, có phải không vệ sinh hay không? Dầu gì, chúng mình cũng phải ở trong phòng tân hôn của chính mình chứ?”

Triển Tiểu Liên vẻ mặt không tình nguyện, “Em cũng không ngại tuổi còn nhỏ, anh Đầu Gỗ anh sao lại cứ sợ như vậy chứ?”

An Lý Mộc muốn khóc, anh là vì ai hả? Cô cũng không nghĩ xem cô mới bao nhiêu, bây giờ là yêu đương, qua hai năm nếu như phát hiện cô chính là chơi trò gia đình, hối hận không cần anh, thì vẫn còn kịp, bây giờ nếu nhất thời tham hoan, ảnh hưởng chính là cả đời cô đấy. Lúc này anh chỉ có thể dỗ: “Tiểu Liên thực ra vấn đề chính là ở anh, anh vừa tốt nghiệp, cố gắng thể hiện, chăm chỉ làm việc, đứng vững gót chân như thế cuộc sống sau này của hai

ta mới có thể khá giả có phải hay không? Em nói anh rõ ràng ngay cả tiền thuê phòng cũng không có, vậy sao được? Ba em nếu biết, đánh chết em cũng sẽ không cho em lấy anh, em nói có đúng không?”

Triển Tiểu Liên suy nghĩ một lúc, cô không mang theo tiền là thật, An Lý Mộc nói anh cũng không có tiền, xem ra phòng là không thể thuê được, cuối cùng mở miệng: “Vậy được rồi. Đúng rồi anh Đầu Gỗ, vậy lần sau anh phải mang đủ tiền nhé.”

An Lý Mộc nghe xong, lập tức thở phào nhẹ nhõm, anh là đàn ông mà, có mấy gã đàn ông gặp phải người chủ động nhảy vào lòng lại cự tuyệt? Thế mà bé gái trước mặt anh kích động đưa vào lòng anh, thật là muốn mạng người. An Lý Mộc có chút bất đắc dĩ nói: “Tiểu Liên, em về trước ăn cơm, vốn nên là dẫn em cùng ăn, nhưng anh bận quay về nộp hồ sơ, buổi sáng đã gục rồi, anh bây giờ phải chạy về, buổi tối em tan học anh đến tìm em”

Triển Tiểu Liên vừa nghe, lập tức đồng ý, vẫy vẫy tay với An Lý Mộc liền đi, trong lòng rất vui vẻ, buổi tối trước tiên vay đủ tiền thuê phòng hằng nói, tuyệt đối không thể bởi vì vấn đề tiền làm hỏng nghiệp lớn phá thân của cô.

Kết quả, Triển Tiểu Liên hưng phấn vô ích cả buổi chiều, bởi vì buổi tối An Lý Mộc không tới, cô cũng không có điện thoại, đoán là đơn vị anh có việc phải nán lại, sau khi Triển Tiểu Liên quay về tức xả liền tựa như quả bóng bị xì hơi, ủ rũ phờ phạc, Mộc Hi thấy khó hiểu muốn chết, “Băng Dĩnh, cậu sao lại bỗng nhiên tựa như uống thuốc chuột, xảy ra chuyện gì?”

Triển Tiểu Liên liếc cô một cái, “Cậu mới uống thuốc chuột, cả nhà cậu đều uống thuốc chuột, tớ đây là tâm tình suy sụp, phản ứng của người bình thường.”

Mộc Hi ngốc nghếch “à há” một tiếng, sau đó cúi đầu làm bài tập, Triển Tiểu Liên hâm mộ liếc nhìn cái trán xinh xắn trơn bóng của Mộc Hi, sờ sờ chính mình, lấy tay chải chải tóc mái chỉnh tề, che đi trán cô, không nói.

An Lý Mộc buổi trưa ngày hôm sau mới qua đây, Triển Tiểu Liên tức mũi cũng lệch đi, “Anh Đầu Gỗ anh nói không giữ lời, em đều chờ anh cả đêm, kết quả anh cũng không tới.”

An Lý Mộc có thể làm sao chứ, anh ở đơn vị là người mới, vừa đi ngày đầu tiên nói hai ngày sau chính thức đi làm, kết quả người ta chính là bắt nạt lính mới như anh, miệng nói là nhờ anh giúp mang hộ ít đồ, thật ra chính là bắt nạt người mới như anh mà thôi, An Lý Mộc vừa đi, dám chắc cái gì cũng theo đám người cũ đó, kết quả căn bản thoát không ra thân, trong lòng anh sôi ruột bốc hỏa, ngoài miệng vẫn cười ha hả.

Triển Tiểu Liên bây giờ cũng không hiểu được đơn vị người ta làm việc rốt cuộc là tình huống nào, cô nhìn thấy trên sách và thực tế khẳng định có chênh lệch, An Lý Mộc nói cô nửa tin nửa ngờ, cuối cùng bảo: “Anh Đầu Gỗ, vậy anh hôm nay với ngày mai có rảnh hay không? Vậy chúng ta làm chính sự đi.”

Thần kinh nào An Lý Mộc lập tức khẩn trương cao độ, “Chính sự cái gì?”

Triển Tiểu Liên đương nhiên nói: “Thuê phòng ấy!”

Đầu óc An Lý Mộc ảm một cái, té ra lời anh nói với cô ngày hôm qua, cô một câu cũng không nghe lọt? An Lý Mộc bị buộc không còn cách nào khác, chỉ có thể nói thẳng: “Tiểu Liên, anh bây giờ thật sự không thể làm như vậy, loại chuyện này, chịu thiệt luôn là con gái, bị thương tổn cũng đều là con gái, em bây giờ nhỏ như vậy...”

An Lý Mộc còn chưa nói xong đâu, Triển Tiểu Liên đã nói tiếp: “Chịu thiệt cái gì? Trong sách nói, phụ nữ rất hưởng thụ, lại nói,” Triển Tiểu Liên chỉ chỉ cột điện, làm điệu bộ tỏ ý “anh biết” với An Lý Mộc, nói: “Không phải có thể ư sao? Lớn tuổi nhỏ tuổi, bất luận lúc nào cũng phải có một lần. Người ta đều nói đau dài không bằng đau ngắn, anh Đầu Gỗ anh nghĩ đi, em đây cũng là đi trước người ta một bước thôi...”

An Lý Mộc: “...”

An Lý Mộc nói một câu, Triển Tiểu Liên đâm mười câu, An Lý Mộc thật sự không có cách, “Tiểu Liên, chúng mình bây giờ hòa hảo, nhưng mà anh nói với em, em nếu lại nói với anh thuê phòng hay không, sau này anh sẽ không tới nữa, em thích tìm ai thì tìm.”

An Lý Mộc hiếm thấy cứng rắn một lần, Triển Tiểu Liên vừa nghe, không dám náo loạn, không dễ dàng mới hòa hảo, không thể bởi vì chuyện ngoại trừ việc ba cô không đồng ý mà phá hỏng, vội vàng gật đầu: “Anh Đầu Gỗ anh đừng giận, em chỉ nói một chút thôi, phá thân gì gì đó thật không thuần khiết, em bây giờ còn là trẻ con, em phải nỗ lực học tập mỗi ngày tiến lên. Đúng rồi anh Đầu Gỗ, em có thể cũng xin nghỉ hai ngày hay không? Như thế hai chúng mình có thể sát cánh cùng bay hai ngày có đúng không?”

Triển Tiểu Liên rất nhanh tìm đề tài khác chuyển hướng lời nói hiện tại, sợ An Lý Mộc nhớ tới cái gì tìm cô tính sổ, đối phó người như anh Đầu Gỗ, mấu chốt phải mặt dày mày dạn, nếu không tinh thần chính nghĩa của anh có thể nổ chết người.

An Lý Mộc chặn được Triển Tiểu Liên, cuối cùng hải lòng một chút, sờ sờ đầu Triển Tiểu Liên, nói: “Tiểu Liên thật ngoan, nhưng mà đi học chắc chắn vẫn phải đi, tức xả anh được phân cách nơi này không xa, đến giờ anh chờ em ngay ở cổng, dẫn em cùng ăn cơm, nhưng mà không được trốn học!”

Triển Tiểu Liên ủ rũ: “Biết rồi...”

Triển Tiểu Liên không rõ, từ nhỏ đến lớn, vì sao nguyện vọng của cô lúc nào cũng không có cách nào thuận lợi đạt được như mong muốn chứ? Cô cúi đầu nhìn nhìn thân thể nhỏ bé của mình, nghĩ nghĩ nói: “Anh Đầu Gỗ, em biết anh nhất định là ghét em bây giờ không đủ đầy đặn, anh chờ, em nhất định sẽ trước gò sau vênh, hừ!”

An Lý Mộc: “...”

Buổi tối trở lại ký túc xá Triển Tiểu Liên vẫn còn thờ phỉ phỉ, cảm thấy An Lý Mộc không hợp tác là bởi vì vóc người của cô không đẹp, kéo Mộc Hi bảo cô ấy nhìn: “Nhóc Ngốc Nhóc Ngốc, cậu xem xem, ngực tớ có phải lớn hơn không ít hay không?”

Kế hoạch làm ngực bự của Triển Tiểu Liên một ngày cũng chưa bỏ lỡ đâu. Kết quả, Mộc Hi nhìn trái nhìn phải, còn dùng tay bóp bóp, “Băng Dính, tớ cảm thấy là đầy đặn hơn chút, nhưng mà, tớ thế nào lại thấy mặt cậu cũng đầy đặn hơn chứ? Cậu lúc ăn tết có phải ăn quá nhiều đồ ngon? Cậu sao lại không biết mang theo chút đồ ăn ngon cho tớ cũng nếm thử chứ?” Thật ra nói chính là Triển Tiểu Liên béo.

Triển Tiểu Liên giận dữ: “Nhóc Ngốc cậu đi chết đi, cậu mới béo, cả nhà cậu đều béo! Cho không cậu bóp rồi!”

Mộc Hi ngượng ngùng rút tay lại: “Tớ chỉ nói vậy thôi, không tin cậu đi cân thử xem”

Triển Tiểu Liên nào dám đi chứ? Đánh chết cũng không đi, chẳng qua việc này cũng càng củng cố hơn quyết tâm làm ngực bự và giảm cân của cô, thế sẽ tóm được anh Đầu Gỗ trước khi lên lớp mười một, cũng không tin, tại sao của đồng cô nuôi cứ luôn chết trên bờ cát chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thần Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Định Nghĩa Đàn Ông Tốt

Người ta đều nói học sinh yêu sớm chắc chắn ảnh hưởng học tập, vốn thành tích tốt sẽ vì yêu đương phân tâm thành tích sẽ giảm xuống, nhưng loại lý luận này rơi vào trên đầu Triển Tiểu Liên chính là cút chó.

Triển Tiểu Liên không phải học sinh ngoan là thật, nhưng An Lý Mộc từ nhỏ đến lớn đều là cái loại học sinh đặc biệt ngoan đó, có anh giám sát, Triển Tiểu Liên không học cũng phải học, quá trình học An Lý Mộc không nhìn thấy, anh chỉ cần nhìn thành tích thi của Triển Tiểu Liên là được. Triển Tiểu Liên đột nhiên đặc biệt ngoan, thi lớn thi nhỏ cô không có môn nào điểm kém, lúc thi văn mà cô ghét nhất cũng bắt đầu học, điểm số liên tục phá vỡ kỷ lục điểm cao nhất xưa nay của Nhị Trung.

Giáo viên chủ nhiệm mừng không thôi, trong lòng còn nghĩ đứa nhỏ này có phải đột nhiên lại giác ngộ hay không?

Triển Tiểu Liên cũng không biết giáo viên chủ nhiệm nghĩ như thế nào, cô chính là thi cho An Lý Mộc xem, An Lý Mộc mỗi lần đều hỏi thành tích của Triển Tiểu Liên thế nào, Triển Tiểu Liên vì có thể nói chuyện có khí phách một chút trước mắt An Lý Mộc, lúc thi cực kỳ chăm chỉ, toán lý hóa môn nào cũng điểm tối đa đã không phải là việc lớn, mỗi lần xếp hạng học tập Triển Tiểu Liên đều cách cái tên thứ hai khoảng cách thật lớn.

Quan hệ của Triển Tiểu Liên cùng An Lý Mộc lần đầu tiên bị lộ là vì bị Miêu Hồng Hoa nhìn thấy chạy đi mật báo, lần này hai người cực kỳ cẩn thận, ít tỏ vẻ gì trước mặt người khác, cho dù Triển Tiểu Liên và An Lý Mộc cuối tuần về nhà, cũng là giống như trước, đụng đầu cũng không nói chuyện. Vì thế, người lớn hai nhà còn rất lo lắng, nếu như giống như trước đây thật tốt? Sao lại biến thành kẻ thù chứ?

Cha mẹ An Lý Mộc thực ra càng buồn hơn, bởi vì An Lý Mộc đây cũng đã hơn hai mươi, kết quả đến bây giờ còn chưa có bạn gái, ngoại trừ có một năm dân theo một bạn học nữ về nhà ra, người khác đều không một bóng dáng, mẹ An Lý Mộc cũng quanh co lòng vòng hỏi anh, An Lý Mộc trực tiếp đẩy một câu: “Mẹ, công việc của con bây giờ đang là thời điểm quan trọng, làm sao có thời giờ yêu đương? Trong đơn vị chúng con cạnh tranh vô cùng quyết liệt, đặc biệt vị trí bây giờ này của con, bao nhiêu người nhìn chăm chăm đấy.”

Mẹ An Lý Mộc nào biết công việc của con trai? Nghe An Lý Mộc nói nghiêm trọng như vậy, cũng không dám thúc giục thế nào, công việc của con chính là liên quan đến tiền đồ tương lai mà.

An Lý Mộc trở lại Bãi Yến liền liền nói với Triển Tiểu Liên, Triển Tiểu Liên về mặt đắc ý: “Em tốt như vậy thím sao lại không nhìn thấy chứ? Chờ xem, em sau này nhất định có thể lớn lên thật xinh đẹp, trong sách thể nhưng nói, con gái lớn có nhiều sự biến đổi, còn anh Đầu Gỗ, anh cứ như vậy, đừng thay đổi, thành ra đẹp trai sẽ có hồ ly tinh cướp với em”

An Lý Mộc về mặt buồn bực: “Tiểu Liên, em sao không nói sẽ có nam hồ ly tinh cướp với anh? Tự em nói xem, bây giờ mới bao lâu? Em đã tìm một người trên mạng, có ai như em không?”

Triển Tiểu Liên vì làm cho An Lý Mộc có cảm giác nguy cơ, rất hào phóng nói cho An Lý Mộc cô mấy ngày hôm trước vừa mới kết thúc một đoạn tình yêu qua mạng, vốn tính một lần nữa tìm người yêu đương, kết quả An Lý Mộc đến tìm cô. An Lý Mộc lần này bị chọc tức, nhắc tới liền tức giận, luôn tự mình lên lút nghĩ, nếu không phải là mình, có phải Tiểu Liên sẽ làm cái gì đó với những người khác hay không.

Triển Tiểu Liên rất đắc ý, đặc biệt sau khi biết An Lý Mộc chia tay cô xong toàn đầu lòng nỗ lực, “oa oa” nhảy lên lưng An Lý Mộc, ôm anh nói cô lời rồi.

Triển Tiểu Liên bởi vì hòa hảo với An Lý Mộc, tâm tình cũng tốt theo, cả ngày ở ký túc xá trêu chọc Mộc Hi cộng thêm ra sức truyền thụ kiến thức giới tính cho cô, Mộc Hi ngờ nghệch chính mình có chuyện gì cũng nói với Triển Tiểu Liên, kết quả chuyện hư hỏng của chính Triển Tiểu Liên giấu giếm chặt

chê, đến bây giờ người trong túc xá đều tưởng rằng có bạn trai chỉ có một mình Mục Hi.

Lớp mười lên lớp mười một, Triền Tiểu Liên bởi vì nửa học kỳ sau biểu hiện nổi trội, vào thẳng lớp nhanh, trong lớp phân đến lớp nhanh có năm sáu người, nữ sinh chỉ có hai, ngoại trừ Triền Tiểu Liên, còn lại chính là người đẹp Mục Hi, Mục Hi vừa thấy mình và Triền Tiểu Liên phân vào một lớp, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đau khổ: “Băng Dĩnh, sao cậu lại cùng lớp với tớ chứ?”

Triền Tiểu Liên xoa tay cười xấu xa: “Nhóc Ngốc, cậu giác ngộ đi, cậu là trốn không thoát Ngũ Chỉ sơn của tớ.”

Lớp mới chia xong đều là bạn học đứng trong tốp năm mươi, trong đám nữ sinh Triền Tiểu Liên là khác loại, ai cũng sợ bị cô làm xấu đi, cô là quái thai có tiếng Nhị Trung không học tập không đọc sách chuyên xem tiểu thuyết ngôn tình còn thi điểm tối đa, sau khi chia lớp ngoại trừ Mục Hi cũng không ai phản ứng với cô. Mục Hi bị người ta xa lánh hoàn toàn là vì khuôn mặt giống như tiểu yêu tinh của cô ấy, tranh đấu của phụ nữ rất tế nhị, Mục Hi quá xinh đẹp đến nỗi nam sinh thích cô ấy cực nhiều, nhưng nữ sinh ngoại trừ Triền Tiểu Liên cũng không có ai khác quan tâm. Hai bạn cũ cùng bị xa lánh, lại dính với nhau.

Quan hệ của Triền Tiểu Liên với An Lý Mộc liên tục tăng nhiệt độ, đương nhiên, công tác giữ bí mật làm cũng khá tốt, trong mắt Mục Hi ngờ nghệch, Triền Tiểu Liên chính là một thể mâu thuẫn, bản thân Triền Tiểu Liên cũng không có bạn trai còn cả ngày dạy cô chung đụng với Chu Thiếu Đường như thế nào, cô đâu cần cô ấy dạy? Hơn nữa, Chu Thiếu Đường cũng không phải là loại người như Triền Tiểu Liên nói.

Lúc Triền Tiểu Liên phổ cập giáo dục giới tính với Mục Hi nói đến Chu Thiếu Đường, kết quả rùm beng với Mục Hi, Triền Tiểu Liên nói bệnh chung của đàn ông chính là có phức cảm anh hùng thích phụ nữ yếu đuối mỏng manh, bảo Mục Hi kiềm chế chút, nhưng Mục Hi thì cảm thấy Chu Thiếu Đường là bạn trai tốt nhất trên đời, cô ấy nhất định sẽ luôn luôn tin tưởng anh, chỉ vì vậy, hai người âm ỹ thiếu chút nữa trở mặt.

Triền Tiểu Liên cảm thấy Mục Hi ngốc, bây giờ Chu Thiếu Đường là chưa đụng phải cái loại phụ nữ đó, chờ đụng phải sẽ hiểu, chủ yếu là Chu Thiếu Đường tuổi còn nhỏ, so với An Lý Mộc, Chu Thiếu Đường không phải là trẻ con sao? Trẻ con không có gì định tính gì, An Lý Mộc thì đã từng cạo xát trong trường quân đội, loại trường học này bản thân là cấm yêu đương, tra cực kỳ nghiêm, tốt nghiệp thì vào đồn cảnh sát, cần bản không cơ hội chạm vào phụ nữ, Triền Tiểu Liên cũng tắm rửa sạch sẽ leo lên giường An Lý Mộc, kết quả An Lý Mộc vẫn cứ chịu được, điều này chứng tỏ cái gì? Chứng tỏ An Lý Mộc có tinh thần trách nhiệm, không muốn cũng có thể nói không dám tùy tiện làm càn, trong mắt Triền Tiểu Liên, An Lý Mộc tuyệt đối là kiểu mẫu của đàn ông tốt, cô sau này nhất định là phải gả cho An Lý Mộc.

Chu Thiếu Đường nếu có kinh nghiệm và định tính như An Lý Mộc, Triền Tiểu Liên mới có thể thừa nhận Chu Thiếu Đường là cái loại đàn ông tốt mà Mục Hi nói đó.

Sau khi Triền Tiểu Liên và Mục Hi cãi nhau mấy ngày, Triền Tiểu Liên đột nhiên phát hiện Mục Hi buổi tối không về túc xá, sáng ngày hôm sau mắt đỏ về trường.

Bạn đang đọc truyện *Thần Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Tình Dịch

Mục Hi ban đầu còn không nói, Triền Tiểu Liên hỏi mấy lần, Mục Hi mới xoa đôi mắt đỏ rục nói đã chia tay với Chu Thiếu Đường.

Quai hàm Triền Tiểu Liên “xoạch” một cái roi trên mặt đất, lấp bắp nói: “Không... Không thể nào?” Chẳng lẽ là cái miệng quạ của cô nói? Triền Tiểu Liên chột dạ muốn chết.

Mục Hi đỏ hồng mặt nhìn cô một cái, cúi đầu khóc thút thít, run run, thân thể ngã ra, ngã xuống giường gào khóc, khóc làm Triền Tiểu Liên cũng không dám nói tiếp nữa.

Chờ cô hết run, Triền Tiểu Liên ngồi xuống bên cạnh cô, vỗ vỗ vai Mục Hi, hắng giọng một cái nói: “Nhóc Ngốc, thất tình không phải chuyện lớn gì, không phải là đàn ông à? Không có gì đáng ngại, con cóc hai cái đùi khó tìm, đàn ông ba chân còn sợ tìm không thấy?”

Mục Hi đứt quãng thút tha thút thít, cúi đầu cũng không nói, Triền Tiểu Liên đứng nhìn bình thường toàn nói bla bla, nhưng đối phó nữ sinh đang khóc, cô thật đúng là không có cách, chủ yếu là cô mặc kệ nói cái gì, người ta đang rất đau lòng, cần bản nghe không vào.

Mục Hi liên tục mấy ngày đều tâm trạng suy sụp, có đôi khi tự học buổi tối cũng không đi, còn xin nghỉ mấy lần, nghe nói đều là ông chú của Mục Hi xin phép, Triền Tiểu Liên còn tưởng rằng chia tay thực sự chứ, bằng không con nhóc ngốc kia có thể là loại phản ứng này? Không ngờ một buổi sáng mấy ngày sau, Mục Hi xách một túi đồ ăn vặt về chia cho Triền Tiểu Liên không ít đồ ăn, nói là Chu Thiếu Đường cho, cái cảm nhỏ đáng thương của Triền Tiểu Liên lại rớt “xoạch” một cái, “Sẽ không lại hòa, hòa hảo rồi chứ?”

Mục Hi hít mũi một cái, nói: “Không, tớ không định quay lại, tớ muốn nghiêm túc học tập.”

Triển Tiểu Liên tròn mắt: “Xin cậu, cho dù cậu không chia tay cậu học tập cũng cực kỳ nghiêm túc có được không?”

Mục Hi không để ý tới cô, Triển Tiểu Liên quay đầu liền nói với An Lý Mộc: “Anh Đầu Gỗ, em sao lại cảm thấy trẻ con bây giờ buồn cười như thế? Nói chia tay là chia tay, nói hòa hảo là hòa hảo...”

An Lý Mộc một thân đồng phục bắt đầu nhìn cô một cái, “Tiểu Liên, anh sao lại cảm thấy em đang nói chính em chứ?”

Triển Tiểu Liên giận dữ: “Em là trẻ con đấy? Vậy anh còn yêu đương với em? Anh Đầu Gỗ anh đây là xem thường em anh có biết không? Lại nói, em ấy là thích anh, là thích anh! Bằng không anh thất nơ bướm già làm quà tặng em cũng không thèm liếc anh một cái.”

An Lý Mộc không dám lên tiếng, vội vàng đầu hàng: “Tiểu Liên, anh sai rồi, anh thực sự sai rồi, em với bạn cùng lớp em sao có thể giống nhau? Bạn cùng lớp em chính là một đứa bé miệng còn hơi sữa, bọn họ chính là già vờ chơi trò gia đình, sao có thể so với hai chúng ta có phải không? Đi thôi, em vừa rồi không phải kêu gào đòi bụng? Anh đưa em đi ăn cái gì, thức ăn căng tin bọn anh cũng không tệ lắm”

Triển Tiểu Liên cứ như vậy bị An Lý Mộc lừa đi, cô đem tiền ăn của mình tiết kiệm đi thuê tiểu thuyết đọc, toàn tìm An Lý Mộc ăn chực, đồn công an với Nhị Trung cách cũng không xa lắm, thực sự là cực kỳ thuận tiện, cổ tình An Lý Mộc còn nuông chiều, hai người này thật đúng là ăn nhip với nhau.

An Lý Mộc bây giờ cũng không có gì bận, anh vừa tốt nghiệp, kinh nghiệm không đủ, bình thường chỉ làm một vài công việc đăng ký, vụ án lớn chân chính còn chưa tới phiên anh bắt tay, phía trên có đội trưởng hướng dẫn, anh thỉnh thoảng tạt qua.

Cũng may An Lý Mộc trông đẹp trai, tính cách cũng tốt, đến chỗ nào cũng cười híp mắt, lại cực kỳ khiêm tốn, vì thế rất được mọi người ở đơn vị thích, đội trưởng cũng sẵn lòng dẫn dắt, tuy rằng là người mới, nhưng ở đơn vị không cảm thấy kìm nén chút nào, bầu không khí làm việc đối với An Lý Mộc mà nói vẫn là rất tốt.

An Lý Mộc dẫn Triển Tiểu Liên đi căng tin, người ta hỏi anh đều nói là em gái, học tại Nhị Trung, Triển Tiểu Liên nhìn tuổi là nhỏ, còn là bộ dáng học sinh ngoan, nói như thế nào người ta cũng tin. Bố mẹ An Lý Mộc bởi vì không hiểu chuyện công việc của anh, sợ mình đến Bãi Yến thêm phiền cho An Lý Mộc, chưa bao giờ dám tùy tiện đến Bãi Yến, ba mẹ Triển Tiểu Liên cũng không thể nào đang yên đang lành đi tìm An Lý Mộc chứ, cho nên Triển Tiểu Liên với An Lý Mộc quay lại lâu như vậy, hai nhà đều không ai biết. Hơn nữa, Triển Tiểu Liên bất thành linh chịu thi ba cô vui mừng còn không kịp đâu, giáo viên chủ nhiệm từng hai lần gọi điện thoại cho ba cô đều khen Triển Tiểu Liên, ba cô vừa nghe con gái nhà mình được thầy cô khen, trong lòng vui như gì, chơi game gì gì đó cũng không ngăn cô, tiền trong tay Triển Tiểu Liên lại dần dần nhiều lên, dù sao Triển Tiểu Liên chỉ cần có thành tích, ba cô liền sẵn lòng dung túng.

Mọi mặt đều hài lòng, cuộc sống của Triển Tiểu Liên ấy gọi là tự tại. Nhưng mà một đợt gần đây Triển Tiểu Liên bắt đầu khó chịu, không vì cái gì khác, là vì đồng nghiệp của An Lý Mộc, Triển Tiểu Liên khó chịu cực kỳ.

Đơn vị An Lý Mộc có không ít đồng nghiệp nữ, phần lớn là làm dân sự, trong đó có một đồng nghiệp nữ vào cùng năm với An Lý Mộc tên là tiểu Đình, hình như có tình ý với An Lý Mộc, bình thường đều là chăm sóc lẫn nhau với An Lý Mộc. Người mới ấy à, hoặc nhiều hoặc ít vẫn bị người ta xa lánh, tiểu Đình cũng là một người bị xa lánh, ngoại trừ một đồng nghiệp nam cực biết kiếm ăn biết nịnh nọt ra, mấy người mới khác bình thường qua lại càng nhiều hơn chút, có lẽ là thấy An Lý Mộc với tiểu Đình tuổi tác xấp xỉ, dù sao mọi người bình thường nói đùa gì gì đó đều sẽ lờ tiểu Đình với An Lý Mộc ra, tiểu Đình mỗi lần đều cười híp mắt, An Lý Mộc cũng không nói gì, dù sao đều biết là nói đùa, cũng không hợp phản bác.

Ban đầu An Lý Mộc cũng không biết đồng nghiệp nữ có bối cảnh gì, kết quả ba tháng sau bối cảnh của đồng nghiệp nữ kia sáng tỏ, bố người ta là cục trưởng cục cảnh sát thành phố, người bình thường xem thường xa lánh cô liền hối hận, muốn làm thân, kết quả tiểu Đình giống như trước kia, quan hệ thế nào cũng kéo không vào, vẫn là quan hệ với An Lý Mộc mấy người mới càng hơn chút.

Có người liền bắt đầu đem chuyện mọi người nói đùa lúc trước châm chọc An Lý Mộc, vừa vặn lúc An Lý Mộc dẫn Triển Tiểu Liên đi căng tin, người nọ liền nói anh câu được thiên kim cục trưởng cái gì, kết quả Triển Tiểu Liên nghe thấy, cái mặt tròn nhỏ cũng sắp kéo thành mặt lư: “Anh Đầu Gỗ, có phải có chuyện gì em không biết phát sinh hay không?”

An Lý Mộc không thích bởi vì người ngoài ảnh hưởng đến tình cảm, liền thành thành thật thật nói mọi chuyện ra, nói đùa ai cũng sẽ không tương thật chứ.

Người trong căng tin rất nhiều, An Lý Mộc với Triển Tiểu Liên hai người chiếm bốn vị trí, người ta vừa thấy một nam một nữ phần lớn sẽ nghĩ là người yêu, cho nên đều tránh đi, mặc dù nhiều người, cũng sẽ không qua đây ngồi phía bọn họ. An Lý Mộc và Triển Tiểu Liên đang đầu dựa vào đầu vừa ăn vừa nói, thì có một giọng nữ hỏi bên cạnh: “Này, Đầu Gỗ, chỗ này bọn em có thể ngồi hay không?”

Triển Tiểu Liên “vù” một cái ngẩng đầu, hai cô gái rất trẻ tuổi xinh xắn, đều mặc đồng phục cảnh sát, nhìn tự thể hiện ngang oai hùng, An Lý Mộc ngẩng đầu đầy mầm thức ăn của mình với Triển Tiểu Liên sang bên cạnh, cười cười nói: “Ngồi đi, bọn anh cũng sắp ăn xong rồi.”

Ánh mắt Triển Tiểu Liên quét một vòng như radar, khẳng định là tiểu Đình, trong mắt cô gái này lộ ra loại tình cảm ái mộ trần trụi, đương nhiên không phải đối với cô, mà là đối với anh Đầu Gỗ của cô.

Sau khi tiểu Đình ngồi xuống liền hữu hảo cười cười với Triển Tiểu Liên: “Chào em, em là em gái của Đầu Gỗ phải không? Chị từng nghe đồng nghiệp trong đơn vị kể rồi, trông thật đáng yêu, chị tên là Đình Liên, em thì sao?”

Tiểu Đình hoàn toàn là coi Triển Tiểu Liên thành em gái An Lý Mộc, trong lời nói còn chứa mùi lấy lòng, Triển Tiểu âm u nhìn tiểu Đình một cái, nói: “Nếu gọi anh em Đầu Gỗ, vậy gọi em Đôn Gỗ đi.”

Trong miệng An Lý Mộc đang nhét một miếng cơm, “phụt” một cái liền phun ra, sau đó đỏ mặt lau hạt cơm trên tóc Triển Tiểu Liên, vừa xin lỗi với tiểu

Đình: “Xin lỗi xin lỗi...”

Tiểu Đình cảm thấy cô bé này thật đáng yêu mà tên mẹ lại hơi khó nghe, nhưng mà nghĩ tới có thể kéo gần khoảng cách cũng không tệ, “Đôn Gổ bây giờ còn đi học phải không? Thành tích thế nào vậy?”

Triển Tiểu Liên xem thường: “Hạng nhất trong lớp, môn nào cũng điểm tối đa.”

Thực ra Triển Tiểu Liên nói là lời nói thật, nhưng tiểu Đình nghe vào trong tai lại cảm thấy cô bé này hoặc là ăn nói ba hoa hoặc là thành tích đặc biệt không tốt bắt cần, dù sao thế nào cũng không giống như là lời thật, không thật lòng chút nào nói câu: “Đôn Gổ cũng thật là giỏi, thi một trường đại học tốt nhé.”

Triển Tiểu Liên cúi đầu uống canh, “Thì đậu ba em cũng không cho em học, học Bãi Đại là được.”

Tiểu Đình và đồng nghiệp nữ liếc mắt nhìn nhau, bắt đầu đi bầu môi, trong lòng nghĩ sao lại hạng người gì cũng có chứ? Giọng điệu còn rất lớn, vốn là thấy người nhà An Lý Mộc liền tới đây lôi kéo làm quen với con bé, kết quả cô em gái này của An Lý Mộc có chút không đầu vào đâu, làm hại cô cũng không biết nói cái gì cho phải.

An Lý Mộc im lặng, lại không thể ngóng trông giải thích với người ta, chỉ có thể mong Triển Tiểu Liên mau mau ăn xong rồi đi.

Tiểu Đình và đồng nghiệp nữ của cô liền tìm chuyện để nói với An Lý Mộc, An Lý Mộc rất nhã nhặn trả lời, cũng không chủ động nói chuyện, Triển Tiểu Liên ở bên cạnh chậm rãi uống canh nghe một lúc, sau đó buột miệng nói mình ăn no rồi, An Lý Mộc thuận thế đứng lên, chào một tiếng với tiểu Đình và đồng nghiệp nữ kia: “Vây bọn anh đi trước, các em từ từ ăn.”

An Lý Mộc mang theo Triển Tiểu Liên đi rồi, đồng nghiệp nữ cùng tiểu Đình nhìn bóng lưng bọn họ nói chuyện phiếm: “Hai anh em này trông không giống nhau chút nào, nhất định là một người trông giống ba một người trông giống mẹ.”

Tiểu Đình nhìn nhìn, cúi đầu vừa ăn cơm vừa nói: “Nói không chừng là anh em họ. Tớ thấy em gái Đầu Gổ rất dính anh ấy, loại con gái dính anh trai thế này tớ thấy nhiều rồi.”

Đồng nghiệp nữ có quan hệ rất tốt với tiểu Đình, một ngành, hơn nữa muốn bầu vào quan hệ với tiểu Đình, bình thường cái gì cũng nói, cô ta nhìn người chung quanh sắp gần tiểu Đình thấp giọng hỏi: “Tiểu Đình, cậu không phải là nghiêm túc chứ? Nghe nói cha mẹ An Lý Mộc chính là nông dân bình thường, có thể vào đây nghe nói hoàn toàn là vận may, hai cậu ầm tranh hơn thua, phá đám nhau, thiếu chút nữa bị lộ ra, kết quả chọc giận cấp trên, liền hủy bỏ số người điều động nội bộ, An Lý Mộc vừa vận tổng điểm xếp hạng phía trước nhất, liền thay thế...”

Tiểu Đình sùng sốt, việc này cô cũng chưa từng nghe, nhưng mà việc này đầy đủ chứng minh một điểm, đó chính là An Lý Mộc đúng là có bản lĩnh, bằng không, thay thế vì sao không là người khác, cô tình là anh? Tiểu Đình giờ thì uống canh cà chua, cũng không nói tiếp việc vật kia, chỉ bảo: “Mau ăn đi, buổi chiều còn có việc phải làm đây.”

Đồng nghiệp nữ còn muốn hỏi, tiểu Đình cho cô một cái ánh mắt “im miệng”, đồng nghiệp nữ đành phải mau mau ăn cơm.

An Lý Mộc mang theo Triển Tiểu Liên đi tức xá của anh, Triển Tiểu Liên đuổi chân đá lên cửa, An Lý Mộc còn chưa kịp phản ứng, liền nhìn thấy Triển Tiểu Liên “ào ào” nhào về phía anh: “Anh Đầu Gổ, quá nhiều người mơ ước anh, em hôm nay nhất định phải gạo nấu thành cơm!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Phục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Bệnh Cũ

Giường của An Lý Mộc là cái loại giường gỗ, cứng rắn, cái loại giường lưng còn có thể ngả thành thẳng, bản thân An Lý Mộc xuất thân từ trường quân đội, chắc chắn không thường ham hưởng thụ, cho dù anh ở một mình, chân ấy gấp cũng là miếng đậu phụ vuông vắn, phòng không lớn, đồ đạc không nhiều lắm, nhưng mà nhìn đặc biệt ngăn nắp, đương nhiên, cũng vô cùng lạnh lẽo.

May mắn phòng không lớn, nếu không An Lý Mộc chắc chắn ngã xuống đất. Triển Tiểu Liên chính là tinh linh bỏ nhào tới, An Lý Mộc căn bản không phòng bị, bị cú nhào này của cô làm ngã về phía sau, xiêu xiêu vẹo vẹo lùi hai bước, hai người ngã luôn lên giường, giường ván gỗ phát ra một tiếng “cạch”, An Lý Mộc nhe răng trợn mắt, Triển Tiểu Liên không quan tâm cứ cắn miệng anh. Ban đầu An Lý Mộc còn phản kháng, kết quả cắn cắn động tác phản kháng của An Lý Mộc cũng không còn.

Trong lòng Triển Tiểu Liên đắc ý, xem ra lần này sẽ thành công, vừa cắn, móng vuốt hèn hạ kia liền vừa bắt đầu gât quần An Lý Mộc, Triển Tiểu Liên vẫn không biết vì sao lúc trước cầm thú ấy không cởi quần cũng được. Khi đó cô quá nhỏ, quần của cô là một sợi dây chun vòng một phát, cô còn tưởng rằng quần người khác cũng như vậy, về sau Triển Tiểu Liên mới biết được, quần của cầm thú Yên là có cửa trước.

Vóc người Triển Tiểu Liên thấp, tay chân cũng ngắn, lúc luống cuống tay chân lột quần An Lý Mộc, động tác hỗn loạn trên miệng liền ngừng, chờ cô hồng học sắp thành công, An Lý Mộc cũng đã tỉnh táo lại, một phen đề tay Triển Tiểu Liên lại, nghiêng rằng nghiêng lợi: “Tiểu Liên, bệnh cũ của em lại tái phát có phải hay không?”

Triển Tiểu Liên ngượng ngùng lùi tay về, chỉ biết sẽ là như vậy, mỗi lần đều thế, anh Đầu Gỗ chẳng lẽ đòi trước là Liễu Hạ Huệ? Sao cứ chịu được như vậy chứ?

An Lý Mộc mặt đỏ như lúc nào, cho dù là nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn cũng không ác, Triển Tiểu Liên buông lỏng tay, anh liền vội vàng chỉnh trang bản thân.

Triển Tiểu Liên ủ rũ ngồi tựa vào đầu giường, trề môi, lòng tràn đầy không vui, An Lý Mộc chỉnh trang xong nhìn bộ dáng của cô, chỉ có thể đi sang ngồi đầy đầy cô: “Tiểu Liên?”

Tay mặt của Triển Tiểu Liên che mặt kêu gào: “Anh Đầu Gỗ, em sắp buồn chết rồi, em ban đầu nghĩ phải làm sao mới có thể đối phó ba em, nhưng mà em bây giờ cảm thấy anh còn khó đối phó hơn ba em...”

An Lý Mộc: “...” xoa huyết thái dương, suy nghĩ một chút kéo Triển Tiểu Liên qua, “Tiểu Liên, anh đây là có trách nhiệm với em, em đừng nghĩ nghĩ có không gì. Anh nếu như không thích em, anh cũng sẽ không quay lại tìm em, em nói có đúng không? Tuổi tác em bây giờ thực sự không thích hợp, anh bây giờ còn là một cảnh sát nhân dân, sao có thể làm mấy chuyện không bằng cảm thú?”

Triển Tiểu Liên ôm An Lý Mộc tựa như bạch tuộc không ngừng đầu lên, cô rất chán nản, vừa rồi anh Đầu Gỗ rõ ràng cũng đã động tình, sao lại thất bại chứ, cô tức giận lườm An Lý Mộc một cái, không vui nói: “Em cũng xin anh làm cảm thú anh còn không dám, em là tự nguyện!” Triển Tiểu Liên đưa tay chỉ cửa đang đóng: “Em thấy hết rồi, vừa rồi lúc người đẹp kia nhìn anh mắt cũng xanh mon mon, tựa như sói trông thấy con mồi, anh Đầu Gỗ, em nói với anh, anh nếu thật sự có trách nhiệm với em hai ta liền mau mau nấu thành cơm, nếu không, em lo lắng ngày nào đó anh bị người ta đoạt đi...”

An Lý Mộc thật muốn thở dài: “Tiểu Liên, anh cam đoan với em, hai chúng mình, trừ phi em không cần anh, nếu không, anh chỉ ý lại vào em.”

Triển Tiểu Liên cũng không cảm giác mình có bao nhiêu sức hấp dẫn, nếu nói cô ý lại An Lý Mộc lại là thật, “Anh Đầu Gỗ em có thể hỏi một câu anh thích em chỗ nào hay không?” Triển Tiểu Liên nheo nheo khuôn mặt mình, nói: “Em trông cũng khó coi, vóc người cũng không cao, còn béo, anh thích em chỗ nào?”

An Lý Mộc cười nói: “Anh thích ánh mắt xanh mon mon khi em nhìn chăm chăm anh.”

Triển Tiểu Liên học máu, đặt đầu cọ cọ trong lòng An Lý Mộc: “Anh Đầu Gỗ rất không phúc hậu, không thể nói chút lời làm em vui vẻ?”

An Lý Mộc ôm nàng ngồi trên giường, dựa lưng vào tường, hai người im lặng nói chuyện phiếm: “Tiểu Liên anh bây giờ chỉ ngóng trông em mau lớn lên, lớn thật nhiều, tốt nhất là tới tuổi kết hôn theo luật định, như thế anh có thể kéo em đi đăng ký trước, sau đó lại đi tìm chú Triển ngà bãi, như vậy chú dù tức giận cũng không có cách nào, nhiều nhất đánh anh một trận, nhưng anh chắc chắn sẽ không đánh lại, chỉ cần hai ta kết hôn, cho dù chú Triển mỗi ngày đều đánh anh một trận, anh cũng chịu.”

Triển Tiểu Liên nghe xong, trong lòng thích muốn chết, cô liền biết người anh Đầu Gỗ của cô thích nhất chính là cô, phụ nữ linh tinh khác anh đều không thích, tầm mắt anh chính là kiên định, thích chính là thích, ai cũng không ngăn cản được cũng không phá hỏng được, Triển Tiểu Liên biết ánh mắt của mình tốt nhất. Cô vươn tay nâng mặt An Lý Mộc, hung tợn hôn một cái, đặc ý nói: “Anh Đầu Gỗ, em biết là em không nhìn lầm anh, em sau này nhất định phải gả làm vợ anh, sinh một lứa con cho anh nuôi, cho nên anh cần phải cố gắng kiếm tiền mới được.”

An Lý Mộc cười gần chết: “Còn một lứa con, em cho em là heo nhỏ sinh con?”

Triển Tiểu Liên kêu gào, một lát lại lộn xộn thành một đống, đương nhiên, Triển Tiểu Liên tùy thời tùy chỗ đều không thể thiếu kế hoạch hạ gục của cô, không bao lâu có thể nghe được tiếng An Lý Mộc thở hồng học hỗn hển: “Tiểu Liên bệnh cũ của em lại tái phát?!”

.....

Giữa Mục Hi và Chu Thiểu Đường gần đây có đầu mối hợp lại, Mục Hi ngoài miệng nói phải nghiêm túc học hành, nhưng về mặt hành động vẫn có chút mạnh mẽ như vậy, Chu Thiểu Đường ngày nào cũng đến tìm, cô nếu như không muốn thì đừng đi ra ngoài chứ, kết quả Chu Thiểu Đường đến mấy lần cô đi ra ngoài ngân đó lần, đây rõ ràng là cho anh ta cơ hội mà.

Triển Tiểu Liên lại bắt đầu lo lắng thay cho chú đẹp trai của Mục Hi, bản thân cô bây giờ là có An Lý Mộc, cho nên cân cân tình cảm hoàn toàn nghiêng về chú đẹp trai, hy vọng chú đẹp trai đối với Mục Hi là nuôi thành cặp chú loli, nói thật, Triển Tiểu Liên cảm thấy Nhóc Ngốc với chú đẹp trai thật ra rất xứng, đầu tiên ngoại hình cũng rất hợp, vóc người Mục Hi sau này nhất định có thể đột phá một mét bảy, cô ấy bây giờ mới bao nhiêu, kết quả vóc người cao nhất lớp học, cao hơn phần lớn nam sinh, rất xứng với vóc người chú đẹp trai.

Triển Tiểu Liên nhìn nhìn dáng người bí đao cao hơn khoai tây của mình, âm thầm lau nước mắt đau lòng, cha mẹ cô sinh cô thế nào vậy? Vì sao điều kiện bẩm sinh của cô đau thương như vậy chứ? Rõ ràng ba mẹ cô trông đều rất được, đến cô thì cái gì cũng bị kịch.

Không qua vài ngày, Mục Hi quả nhiên nói với Triển Tiểu Liên đã hòa hảo với Chu Thiểu Đường, còn xấu hổ thỉnh giáo Triển Tiểu Liên một câu, “Băng Đình cậu nói có lạ hay không? Trước đây ở cạnh Chu Thiểu Đường cảm thấy không có chuyện phiền lòng gì, anh ấy mua cho tớ rất nhiều đồ ngon, tớ đã vui rồi, nhưng mà sau đó không biết vì sao, tớ cảm thấy chuyện đáng ghét càng ngày càng nhiều...”

Tay nhỏ của Triển Tiểu Liên vung lên, cắt ngang lời nói nửa ngày cũng không trúng điểm mấu chốt của Mục Hi: “Nói điểm chính.”

Mục Hi ngượng ngùng nhìn cô nói: “Tớ luôn nhớ anh ấy, anh ấy mới vừa đi không bao lâu, tớ đã nhớ anh ấy... Tớ không phải là nhớ đồ ăn vặt anh ấy mua, tớ là nói nhớ bản thân anh ấy, nhìn thấy anh ấy tớ sẽ cực kỳ vui vẻ, Băng Đình, cậu nói tớ thế có lạ hay không? Vì sao trước kia đều không có chứ? Chính là về sau chậm rãi cứ như vậy, tớ cũng không dám nói với ai.”

Triển Tiểu Liên vừa nghe, lập tức chống nạnh cười to: “Nhóc Ngốc, không lạ chút nào hết, vậy chứng minh cậu đã thông suốt rồi, chân chính bắt đầu yêu đương với người đàn ông nhà cậu.”

Kinh nghiệm yêu đương của Triển Tiểu Liên phong phú hơn Mục Hi nhiều, cô bây giờ đã biết, đừng thấy Mục Hi đã sớm có một bạn trai nhỏ, thật ra cô ấy không có nửa phần cảm giác yêu đương, sau khi lên cấp ba mới có chút tri giác, đáng thương Chu Thiếu Đường một chàng trai lớn phiền muộn nhiều năm như vậy.

Cuộc sống tại trường học luôn trôi qua rất nhanh, kỳ nghỉ dài quốc khánh đã đến, Triển Tiểu Liên cảm thành tích môn nào cũng điểm tối đa về nhà cho ba cô xem, ba cô cao hứng như gì, lập tức liền nói năm nay cho cô đi nhà đi cô chơi, Triển Tiểu Liên cũng gần một năm không đến Thanh Thành, cũng nhớ đi, vui mừng như gì, An Lý Mộc không có ngày nghỉ, trực ban như thường, anh là người mới, người khác không muốn trực ban, anh liền chủ động lưu lại. An Lý Mộc với Triển Tiểu Liên là hoàn toàn tách ra, ba cô căn bản không nghĩ theo hướng hai người.

Mẹ Triển Tiểu Liên đưa cô đến nhà đi cô một mình về trước, không có cách nào, bà kỳ nghỉ phải dạy bù cho học sinh, ba Triển Tiểu Liên cũng phải mở lớp học bổ túc, trong nhà cũng không có người trông Triển Tiểu Liên, lòng cha mẹ mà, chung quy vẫn là không yên lòng con ở nhà một mình, đi cô bây giờ chính là có rất nhiều thời gian, Triển Tiểu Liên đưa qua cũng có người quản.

Bạn đang đọc truyện *Thần Phục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Đất Thị Phi

Triển Tiểu Liên ở nhà đi ba ngày, phần lớn thời gian đều là ở trong phòng chơi với Tiểu Phi, Tiểu Phi là con gái đi, đúng là lúc học đi, trông trắng mịn đáng yêu, Triển Tiểu Liên cực kỳ thích, chẳng có việc gì toàn đưa con bé. Nhà đi mưa mấy tính, Triển Tiểu Liên có lúc sẽ lên mạng, mấy tính nhà đi không mạnh như tiệm net, chơi game là sập, Triển Tiểu Liên chỉ nghịch QQ trên đó.

Lôi Quá Khách lúc không có chuyện gì cũng lên mạng, vừa vặn thấy Triển Tiểu Liên cũng đang online, vội vã gửi tin cho Triển Tiểu Liên, Triển Tiểu Liên vừa thấy avatar Lôi Quá Khách nhảy lên, nhìn cũng không nhìn liền đóng lại luôn, cô bây giờ nhìn thấy Lôi Quá Khách là cả đầu mờ mịt, cùng xuất hiện với Lôi Quá Khách chẳng khác nào lại đụng với biến thái Yên Hồi kia, cô vẫn là bảo mệnh quan trọng hơn, không quan tâm anh ta. Hơn nữa, anh Đầu Gỗ vốn đang để ý đoạn tình yêu qua mạng ấy của cô, cô bây giờ có tự giác thân là bạn gái anh Đầu Gỗ.

Lôi Quá Khách thấy Triển Tiểu Liên rõ ràng đang online mà phớt lờ anh, cũng sắp sốt ruột muốn chết, Tiểu Mễ sao lại thế này chứ? Rõ là lâu cũng không online, bỗng nhiên on còn không nói lời nào, có phải tài khoản QQ bị người khác ăn cắp rồi không?

Triển Tiểu Liên cứ không lên tiếng, giả chết, chơi game không được, cô liền chơi trò chơi trong QQ, thật ra thì Triển Tiểu Liên không thích chơi loại này, quá trẻ con, rất rõ ràng không thích hợp với loại người chỉ số thông minh cao như cô, Nhóc Ngốc chơi còn bình thường, đang nghĩ, đột nhiên thấy một người tên là Núi Có Cây Chờ ở phòng trống, Triển Tiểu Liên vừa nhìn mã số, không phải là số của Mục Hi sao? Vội vàng vào phòng, giết Núi Có Cây Chờ thất bại thảm hại, cuối cùng người có số QQ đó chạy đi luôn.

Chưa được mấy phút, Triển Tiểu Liên liền thấy avatar Mục Hi nhảy lên.

Núi Có Cây Chờ: Băng Đình! Tớ hôm nay tức chết mất, tớ chơi game toàn thua!

Triển Tiểu Liên vừa vừa nhìn lời của cô ấy liền biết Nhóc Ngốc căn bản không ngờ người vừa rồi đánh mười mấy bàn chính là cô, cười trộm cũng sắp đau sức hông. Nhóc Ngốc này, sao cứ không nhớ như vậy chứ?

Bồng Thương Yêu: Đây là bởi cậu ngốc thôi.

Núi Có Cây Chờ: (ˊ_ˋ)

Bồng Thương Yêu: Bị tớ nói trúng rồi phải không? ~(\(\geq \nabla \leq\))/~

Núi Có Cây Chờ: Ấy là đối phương chơi xấu, toàn thả đạn khói đóng băng thời gian gì gì đó, đồ vô liêm sỉ!

Bồng Thương Yêu: Xin cậu, người ta cái đó chính là vì để người dùng, ai bảo cậu ngốc không biết dùng?

Núi Có Cây Chừ: /(T o T)/~

Bông Thương Yêu: Cậu nghỉ ở đâu? Ở Bãi Yến hay là trấn Tuyền Thủy?

Núi Có Cây Chừ: Điều không phải, tớ ở Thanh Thành, mẹ tớ đang nằm viện tại Thanh Thành, tớ nghỉ ở đây.

Triển Tiểu Liên vừa thấy, ㄅ ㄅ một cái, Thanh Thành! Vội vàng “tạch tạch tạch” đánh chữ qua: Nhóc Ngốc, cậu thật sự ở Thanh Thành? Tớ cũng đang ở Thanh Thành, cậu ở chỗ nào Thanh Thành?

Núi Có Cây Chừ: Mẹ tớ tại bệnh viện số 1 Thanh Thành, tớ ban ngày trông bà, buổi tối thì ở trong khách sạn của anh trai tớ.

Triển Tiểu Liên “xoạch” hai mắt, nhanh chóng đánh chữ qua: Cậu khi nào thì có anh trai?

Núi Có Cây Chừ: (*^__^*) Hi hi, anh trai tớ quen, rất có bản lĩnh, chính là tính tình không tốt lắm.

Bông Thương Yêu: Người có bản lĩnh tính tình đều không tốt, việc này cũng bình thường. Đứng rồi Nhóc Ngốc, cho tớ cái địa chỉ, tớ có thời gian tìm cậu chơi.

Núi Có Cây Chừ: Tốt nhất tốt nhất, tớ cả ngày đều sắp buồn chết rồi, mẹ tớ còn toàn cản tớ về Bãi Yến.

Bông Thương Yêu: Nói cho tớ địa chỉ, tớ buổi chiều tìm cậu chơi.

Núi Có Cây Chừ: Cậu chờ tớ hỏi anh trai tớ.

Triển Tiểu Liên nghe thấy tiếng khóc òa của Tiểu Phi vừa mới tỉnh ngủ, vội vàng chạy ra ôm bé vào lòng, đi đi ra ngoài mua thức ăn còn chưa về, Triển Tiểu Liên ở nhà trông Tiểu Phi ngủ đây, Tiểu Phi khóc một lát cũng không khóc nữa, vẫn chưa tỉnh hẳn, trên mặt có nước mắt nằm sấp trên vai Triển Tiểu Liên mơ màng. Triển Tiểu Liên ôm Tiểu Phi đến bên cạnh máy tính nhìn, Mục Hi đã nhắn địa chỉ cho cô, còn nói cho cô biết khách sạn cách bệnh viện không bao xa.

Triển Tiểu Liên vừa nhìn tên khách sạn liền biết, khách sạn có bối cảnh thế lực đen mà đi đã nói, xem ra anh trai Nhóc Ngốc quen này còn rất có tiền, khách sạn đó lại là nhà anh ta mở.

Đi về nhà làm cơm trưa, Triển Tiểu Liên lúc ăn cơm nói cô buổi chiều muốn đi ra ngoài tìm bạn học của cô chơi, đi ban đầu không cho cô đi, Triển Tiểu Liên nói là bạn cùng lớp của cô, còn là bạn tốt, ngay tại đối diện bệnh viện số 1 Thanh Thành, đi cô nghe cũng không xa, dặn dò cô sớm một chút trở về liền đồng ý.

Triển Tiểu Liên ăn xong cơm, nhìn gương trang điểm một chút liền ra cửa, Triển Tiểu Liên giống như phần lớn nữ sinh, thích chưng diện, thích quần áo đẹp, đi dạo phố nhất định là loại tiệm bán quần áo tiệm trang sức, mỗi lần ra cửa đều ra sức đánh bại, chiều theo lời của chính cô, chính là điều kiện bẩm sinh kém chỉ có thể sau này bù lại.

Hồi bé không hiểu có đẹp hay không, cái gì cũng không chú ý, Triển Tiểu Liên lên cấp ba lòng thích cái đẹp dần dà cao lên, bây giờ quần áo không đẹp trong nhà cô cũng không mặc, quần áo rách cũng không chịu mặc nữa, chọc giận mẹ cô. Ba mẹ cô đều trách, về mặt ăn dùng đối với Triển Tiểu Liên là muốn gì được đó, mặt mặc quần áo rất nhường nhịn, rất nhiều quần của Triển Tiểu Liên đều là mẹ cô tự mình làm, dù sao cũng chính là quần áo không gì tốt.

Triển Tiểu Liên bây giờ đã là gái lớn rồi, đặc biệt sau khi lên cấp ba, nhìn thấy nhiều người, đặc biệt các chị lớp trên ấy, mặc ai cũng đẹp hơn ai, Triển Tiểu Liên vừa so với chính mình, liền không vui. Sau khi hợp lại với An Lý Mộc đi đơn vị anh, nhìn thấy nhiều chị xinh đẹp như vậy, mặc vào đồng phục đẹp mặt, coi đồng phục mặc quần áo của chính các chị ấy càng đẹp hơn, Triển Tiểu Liên liền bức thiết muốn thay đổi chính mình, để An Lý Mộc thấy cô thực ra cũng rất đẹp mắt, Triển Tiểu Liên trước kia béo người ta nói cô không vui, nhưng cho tới nay chưa từng nghĩ đến việc giảm cân, bây giờ Triển Tiểu Liên cũng bắt đầu kêu muốn giảm cân.

Triển Tiểu Liên lên xe nửa giờ đã tới nội thành Thanh Thành, xe bây giờ càng lúc càng tiện lợi, nhà đi mua thật đúng là đáng giá.

Triển Tiểu Liên nhìn nhìn vị trí, phát hiện địa chỉ khách sạn cách bệnh viện chẳng gần chút nào, cô thì Nhóc Ngốc mỗi lần tới bệnh viện dám chắc đều là ngồi xe tới, đi đường phải đi nửa giờ đấy, khách sạn rất gần trung tâm thành phố, bệnh viện hơi lệch một chút, Nhóc Ngốc đồ đàn làm hại cô đi bao nhiêu là đường.

Triển Tiểu Liên rầu rĩ đi tới cửa khách sạn, lau mồ hôi, thật đúng là một chết cô. Hồi cô lể tân chỗ thang máy, Triển Tiểu Liên liền đứng chờ thang máy ở cửa thang máy, thang máy đang từ tầng mười sáu xuống, một cái khác vừa mới đi lên, Triển Tiểu Liên không có lựa chọn khác, chỉ có thể đợi. Cuối cùng đã tới tầng một, Triển Tiểu Liên đang đang hoang hoang đứng ở cửa thang máy, chuẩn bị cửa vừa thấy cô liền vọt vào. Kết quả cửa vừa mở ra, trong thang máy đông nghịt tất cả đều là người, hơn nữa người nào cũng áo đen quần đen, khí thế đè người, một đám người mắt trừng mắt với Triển Tiểu Liên, nháy “xoạch xoạch”.

Khỏe miệng Triển Tiểu Liên không tự chủ được giật giật hai cái, vươn thẳng cổ nuốt nước miếng, vừa lui về sau một bước, hai người phía trước nhất trong thang máy bỗng nhiên di chuyển, đi ra, mỗi bên một người nhắc luôn cánh tay Triển Tiểu Liên lên, cúi đầu xuống cung kính cùng kêu lên với người chính giữa thang máy: “Gia!”

Chân nhỏ của Triển Tiểu Liên treo lơ lửng cách mặt đất, cô khẽ run ngẩng đầu nhìn lên, lập tức hóa đá tại chỗ, Thanh Thành, quả nhiên là đất thị phi!

Bạn đang đọc truyện *Thần Phục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.